

mania

NO RISK DISC **KATIE GAVIN** GRAND CRU **UNDERWORLD**

DESERT ISLAND DISC **RYUICHI SAKAMOTO** INTERVIEW **BENTE**

**VIRGIN MUSIC GROUP
WHAT'S NEW**

MARK ANBER
ROCKWOOD

MET DE HITS BELONG TOGETHER & GOOD TO BE

Beste lezer,

Het zijn de tijden van kill your darlings. Er komt te veel uit om in dit - gratis! - blaadje te proppen, dus heb ik met pijn in mijn hart veel prachtige platen weg moeten snijden. Dat betekent echter ook dat dit nummer boordevol vette muziek staat. Jazzplaten als luistertrips, metalruimtevaarders, nog niet eerder uitgebrachte outtakes van Aphex Twin en good ol' George Michael. Als dat niet voor ieder wat wils is...

Ik wens jullie allemaal veel leesplezier,
Stef Mul

Hoofredactie

Stef Mul

Redactie

Jorn van der Linde, Dick van Dijk,
Menno Borst

Ontwerp en opmaak

Jenny Bakker, www.jennybakker.nl

Druk

Senefelder Misset BV

Medewerkers

Said Ait Abbou, Jos van den Berg, Rosanne de Boer, Frank de Bruin, Loes Bruins, Bart Coumans, Daan van Eck, Laurens Elderman, Nijs Flesseman, Cornelis Groot, Lotte Hurkens, Joost van Loo, Sjeff Moerdijk, Frank Renooij, Jurriën van Rheede, Joop van Rossem, Peter Sijnke, Bob van der Staak, Marcel van Vliet Ron Bulters, Stan Coldewijn, Erik Damen, Dennis Dekker, Fons Delemarre, Hermen Dijkstra, Jay Frelink, Luc van Gaans, Barend Florijn, Tim Jansen, Ruud Jonker, Stef Ketelaar, Stefan Koer, Wim Koevoet, Jasper Koot, Paul Maas, Hans van der Maas, Max Majorana, Erik Mundt, Godfried Nevels, Corné Ooijman, Marco van Ravenhorst, Linda Rettenwander, Koos Schulte, Emiel Schuurman, Laurence Tanamal, Jelle Teitsma, Sanne den Toom, Menno Valk, Louk Vanderschuren, Cees Visser, Jurgen Vreugdenhil, Jan de Vries, Jeroen van der Vring, Peter van der Wijst, Wim Velderman, Enno de Witt, Jos Mauro Witteveen, Erwin Zijleman.

Adverteren?

Vraag naar de mogelijkheden.
Stuur een e-mail naar
redactie@platomania.nl

Adres

Utrechtsestraat 54-60,
1017VP Amsterdam
email: redactie@platomania.nl

Abonneren:

Wil je de Mania thuis ontvangen? Dat kan! Abonneer je nu door 20,- over te maken voor 10 nummers van de Mania – er verschijnen jaarlijks 10 Mania's. Maak het bedrag over naar Plato Nederland IBAN NL67INGB0682214655 o.v.v. mania abonnement. Vergeet niet je naam en adres erbij te vermelden!

Voor Belgische lezers is het bedrag 30,- i.v.m. hogere portokosten.

IBAN NL67INGB0682214655
BIC INGBNL2A

Mania/Recordzine 412 ligt op 13 november in de winkels. Mania & Recordzine is een uitgave van de Mania i.s.m. Record Store Day

INHOUDSOPGAVE**6 NO RISK DISC**

Katie Gavin

8 INTERVIEW

Geordie Greep

18 GRAND CRU

Underworld

40 Krenten uit de Pop

O.a. Suki Waterhouse

41 On Top Of The Roots

O.a. Jolie Holland

42 Interview

Birgit Schuurman

45 GEZIEN

O.a. Cornelius

46 TE ZIEN

O.a. Birdfest Rotterdam

48 GESPOT

O.a. Elmer

50 IN MEMORIAM

Kris Kristofferson

51 JORN'S KWARTEEUWTJE

Tom Waits

51 VERGETEN MEESTERWERKEN

The Everly Brothers

57 DESERT ISLAND DISC

Ryuichi Sakamoto

61 CLASSIC JAZZ VINYL

O.a. Jutta Hipp

63 HIP HOP HISTORY

Gang Starr

64 Achter de Schermen

Bente

68 BOEKEN

O.a. Arjan Witte

69 FILMS

O.a. Love Lies Bleeding

Luistertrip: Ezra Collective

Jazz is king! Werd er niet lange tijd gezegd dat jazz dood is? Al dan niet gekscherend, of door jazzartiesten zelf. Maar op dit moment lijkt jazz levendiger dan ooit. North Sea Jazz verkoopt gemakkelijk uit, hiphopartiesten steken hun liefde voor en inspiratie uit de jazz niet langer onder stoelen of banken en mensen hebben ontdekt dat je wel erop kan dansen. De stad Londen speelt een cruciale rol hierin - en Ezra Collective in het bijzonder.

Interview: Geordie Greep

De frontman van black midi debuteert met een soloplaat. En Greep zou Greep niet zijn, als ook deze plaat een bizarre, eclecticische mix is van stijlen en tempo's. Tuurlijk, je herkent vast ook nog black midi. Maar ook James Brown en Earth, Wind & Fire...?!? Ja, echt. Onnavolgbaar en ongeëvenaard vet.

Desert Island Disc: Ryuichi Sakamoto

Nooit genoeg Sakamoto. De alweer vorig jaar (!) overleden Japanse grootmeester wordt nog altijd node gemist. We worden droevig bij het idee van alle films die níét meer door hem worden voorzien van een soundtrack. Gelukkig is er nog zoveel te (her)ontdekken. Zo ook dit bijzondere plaatje, dat nog niet eerder een officiële release kreeg buiten zijn eigen Japan.

29

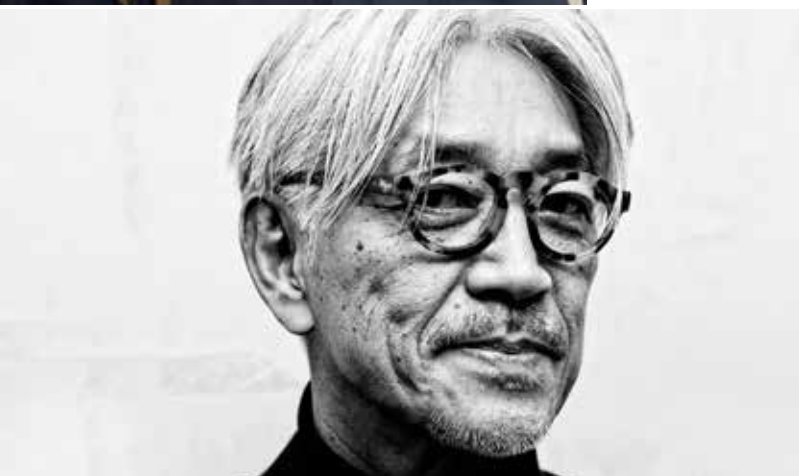
Grand Cru: Underworld

Inmiddels de 60 al gepaseerd, maar nog altijd zo fit als een stel jonge honden. Hun gigantische bereik werd eerder dit jaar nog bevestigd toen ze maar liefst viermaal de Gashouder uitverkochten. Nu volgt er 'gewoon' weer een nieuw album. Soms ingetogen, maar meestal gewoon ouderwets beuken. Maar met de typische gelaagdheid van Underworld, natuurlijk.

18

8

57

KATIE GAVIN

What A Relief

(Saddest Factory/Konkurrent)

LP coloured, LP, CD

Het Amerikaanse trio MUNA is al jaren een enorme belofte, maar op een of andere manier wil het maar niet lukken met de band uit Los Angeles. Op het titelloze album uit 2022, dat werd uitgebracht op het platenlabel van Phoebe Bridgers, klopte eigenlijk alles, maar op een of andere manier sloeg het album, zeker in Nederland, niet echt aan. Zangeres Katie Gavin probeert het nu met een soloalbum en laat op *What A Relief* horen dat ze in haar eentje nog veel beter is. Met *What A Relief* heeft Katie Gavin een soms ingetogen en soms uitbundig singer-songwriter-album gemaakt waarop invloeden uit de folk en de country domineren. Het album is smaakvol ingekleurd met veel gitaren en natuurlijk de pedal steel, maar het is de stem van Katie Gavin die de show steelt. Het is de stem die de songs van MUNA een bijzondere impuls geeft, maar die de songs op *What A Relief* ook nog eens voorziet van flink wat emotionele lading. Katie Gavin is overigens ook de invloeden uit de pop niet vergeten, wat van *What A Relief* naast een authentiek klinkend album ook een fris klinkend album maakt. MUNA bestaat nog steeds, maar misschien kan Katie Gavin beter zelf maar verder gaan. (Erwin Zijleman)

NORISK
DISC

INTERVIEW GEORDIE GREEP

(door: Lotte Hurkens)

Op 4 oktober komt het eerste soloalbum van Geordie Greep uit, genaamd *The New Sound*. Sinds 2017 was Greep de frontman van *black midi*, de Engelse art rock band die *industrial noise*, *jazzy math rock* en *post punk* op een geniale manier in de mix gooiden. Met hun eerste album *Schlagenheim* wisten ze meteen een publiek te winnen. In 2021 brachten ze het album *Calvacade* uit en in 2022 kwamen ze met hun laatste album, *Hellfire*, misschien wel hun beste werk. De albums zijn allemaal verschillend, maar toch heel herkenbaar voor *black midi*: uitbundig, teatraal, komisch, absurdistisch, overdadig, intens, filmisch, brutaal en ten slotte altijd rusteloos briljant. Dit jaar heeft de band echter aangekondigd dat ze definitief uit elkaar gaan. Treurig nieuws voor ons, maar er zit ook een positieve kant aan: Geordie Greep heeft zich volledig op zijn solowerk kunnen storten en een nieuw hoofdstuk in zijn carrière geopend. Wij hadden het genoeg om hem erover te spreken! In het restaurant van de Tolhuistuin vertelde hij ons, onder het genot van een gin & tonic, over *The New Sound*.

Ondanks het succes van black midi besloot de band dit jaar om definitief uit elkaar te gaan. "Het is iets wat ik altijd al had willen doen, solo gaan", vertelt Geordie. "Niet per se om onder mijn eigen naam uit te brengen, dat interesseert me minder." Het gaat hem meer om volledige controle, doen wat hij zelf wil, zonder compromissen en zonder anderen tevreden te moeten houden, legt hij uit. "Uiteindelijk moet je gewoon je eigen pad volgen." Dit had direct invloed op zijn creatieve processen. De basisideeën voor nummers bleven hetzelfde, maar het verdere creatieve proces verliep anders, omdat Greep nu de vrijheid voelde om alles zelf uit te werken.

THE NEW SOUND

Dit resulteerde in The New Sound. De track Holy, Holy van het album is reeds uit en geeft een voorproefje van het nieuwe album. Op dit nummer speelt Greep een suave karakter, opzichtig en vol van zichzelf, een echte womanizer. Naarmate het nummer vordert, wordt echter onthuld dat dit slechts een façade is en dat dit karakter eigenlijk vrij zielig is. Greep legt uit dat dit nummer geïnspireerd is op observaties van het soort figuren dat je soms in kroegen tegenkomt. Het nummer schetst een hypothetisch scenario van iemand die zichzelf vanuit de hoogte presenteert, terwijl de kern veel kwetsbaarder is. Het is een komisch, maar tegelijk ook tragisch nummer.

"You don't know whether to laugh or to cringe"

Het nummer is niet zozeer een kritiek op "toxic masculinity", een term die volgens Geordie te vaak als modewoord wordt gebruikt. Zo ook door grote, stoere bands, die vaak niet per se doen wat ze verkondigen. "Veel bands pleiten tegen toxic masculinity, terwijl ze zelf luide muziek maken en rondspringen in moshpits". Dit nummer is meer een kritiek op wat Greep "desperate masculinity" noemt, met personages als Andrew Tate als voorbeeld. Greep vertelt dat er een regel in het lied staat over jihadi's: "Zelfs de jihadisten weten dat ik heilig ben", waarmee het personage opschept over 'hoe heilig hij wel niet is'. Dit is geïnspireerd op een uitspraak van Tate, die beweerde dat zelfs IS zijn video's kijkt. "Dat is het meest bizarre om te zeggen. Het is niet eens het meest aanstootgevende, maar gewoon het vreemdste ding om over op te scheppen. Dus ik stopte het in het nummer."

Onzekerheden zijn terugkerende thema's op dit album. Het was volgens Greep initieel niet het plan, maar het gebeurde meer per toeval. Toen er eenmaal twee of

drie nummers waren ontstaan met dit thema, besloot hij er nog dieper in te duiken. "Het is bijna alsof elk nummer op dit album verschillende invalshoeken van hetzelfde thema verkent", zegt hij. "Ik wilde lange monologen creëren waarin de personages langzaam hun onzekerheden en geheimen onthullen, alsof je in het hokje van de priester zit en onvrijwillig begint te biechten."

Net als in Holy, Holy, haalt Geordie voor meerdere nummers zijn inspiratie uit avonden in kroegen. Op het nummer Through a War hoor je wilde praatjes, zoals je die soms 's avonds laat in de kroeg tegenkomt. Verhalen die steeds grotesker worden, waarbij een dronken vriend blijkt te bekennen oorlogsmisdaden te hebben gepleegd, als een soort Joseph Kony. "Wanneer iemand zoiets vertelt, weet je nooit hoeveel ervan waar is," vertelt Greep, "maar het fascineert me altijd."

Het beeld dat Greep schetst in Through a War, is vrij oncomfortabel. "Een teken van goede muziek, is een fysieke reactie", volgens Greep. Wanneer je iets moet vastpakken, je tenen oprullen, of je een rilling voelt in je nek. Soms kun je zo'n reactie opwekken door middel van je teksten, hoe gruwelijk dan ook, je voelt ze fysiek. Hoewel nuance mooi is, heb je iets nodig wat je beïnvloedt, waar je op kan reageren. Ook gelooft Geordie: "you need discomfort to create comfort". Greep noemt dit album zijn meest toegankelijke werk tot nu toe, met traditionele muzikale structuren. Veel nummers hebben een fijne groove en zijn simpelweg aangenaam om naar te luisteren. De momenten van ongemak of atonaliteit, de momenten die het belangrijkste waren in black midi, zijn nu nog effectiever, omdat ze worden gecompenseerd met een soort kussen.

Het kunstwerk van de albumcover weerspiegelt dit ook. "De artiest heet Toshio Saeki, ik ben al jaren fan van zijn werk", vertelt Geordie. In Japan kocht hij een paar jaar geleden een boek met eerdere werken van Saeki. Één van deze kunstwerken werd uiteindelijk de albumcover van The New Sound. "Ik vond dit kunstwerk niet per toeval, maar omdat ik op zoek was. Dit paste perfect bij de liedjes en thema's van het album". Greep dacht: "Fuck it, let's use it!". Kunstenaar Toshio Saeki, ook wel "godfather of Japanese erotica" genoemd, combineert in zijn kunstwerken vaak thema's als dood, pijn en genot

***Music is the best thing in
the world because it
doesn't have any
planned purpose;
it's just entertainment...
It's for fun.***

met elkaar tot prachtige, maar ook onaangename creaties. Vergelijkingen met The New Sound zijn niet ver te zoeken. Op vergelijkbare wijze belandde ook een cover van Frank Sinatra's *If You Are But a Dream* op het album. Nog een resultaat van Greeps volledige creatieve vrijheid.

Muzikale invloeden op The New Sound haalde hij uit salsa (Hector Lavoe en Celia Cruz), uit Braziliaanse muziek en uit progressieve rock (Genesis en Yes). "Alles wat ik luisterde in de afgelopen vijf tot tien jaar heeft me geïnspireerd", vertelt Greep. De Braziliaanse invloeden op het album voelen authentiek, mede dankzij de samenwerking met Braziliaanse muzikanten. "Dat zorgt voor een oprecht geluid; het klinkt niet als een goedkope kopie."

De personages in de nummers geven langzaam hun geheimen prijs, vaak duister of zielig. Moeten we hier medeleven hebben, of juist afkeer? Geordie laat de interpretatie daarvan volledig aan de luisteraar over. "Dat is precies het punt", legt Geordie uit. "Een zin in een lied kan zowel grappig, als zielig zijn". Volgens Greep moet er wel altijd empathie overblijven, zodat het karakter nooit een compleet karikatuur wordt. Mensen hebben nu eenmaal complexe karakters. Hoe je het album voor de rest interpreteert, is dan ook aan jou, niet aan Geordie. De essentie van het album vat Geordie samen met de woorden "head and heart". "Er gebeurt iets in je hoofd, maar je hart zegt ook altijd iets," legt hij uit. Het enige wat hij je wel wil meegeven: "the music was created with a positive spirit". Voor Greep is muziek bovenal iets positiefs. Het hoeft niet de wereld te veranderen, het moet alleen vernakelijk zijn. Dat is alles wat muziek is: het is plezier. "Feeling something and thinking something. Question and answer. Tension and release."

DE TOEKOMST

Voorlopig is Geordie voornamelijk enthousiast over het spelen van heel veel live shows, onder andere in Europa. Recent was Greep in Amerika om op te treden met een nieuwe bandopstelling. "Ik heb een plan om op elk continent met een andere band te spelen, bandleden van het continent zelf". In Amerika ging dit erg goed, waardoor Greep van menens om dit plan voort te zetten. Ook het vooruitzicht dat hij aan nog een soloalbum gaat werken, geeft hem veel energie. Ditmaal zal het thema 'vriendschap' zijn. "Ik vind dat er niet genoeg liedjes zijn die over vriendschap gaan", vertelt hij. De focus ligt meestal op romantische liefde of zelfs op haat, bijvoorbeeld bij disstracks. Het onderbelichte belang van vriendschappen zal dus inspiratie zijn voor de nieuwe plaat. Als alles volgens plan verloopt, dan zal hij deze over ongeveer een jaartje uitbrengen. Maar eerst is het tijd voor de release van *The New Sound*. Wij kijken er naar uit!

GEORDIE GREEP **The New Sound** **(Rough Trade)**

Het nieuwe solowerk van Geordie Greep, ex-frontman van black midi, klinkt ergens vertrouwd. Hoewel de formule van black midi rustte op atonaliteit en discomfort, is dit album muzikaal gezien wat traditioneler, met hier en daar zelfs een lekkere groove. Het resultaat is een eclectische mix van genres als jazz, avant-rock en post-punk, verrijkt met Latin percussie en Braziliaanse invloeden. Eigenlijk valt het niet in een hokje te plaatsen. Elk nummer heeft zijn eigen smaak, mede dankzij de vele samenwerkingen met verschillende muzikanten. Toch blijft één ding onveranderd: voor Geordie is ongemak onmisbaar om comfort te creëren. Soms gebeurt dat door muzikale keuzes, maar vaker via ongemakkelijke lyrics. Of je moet lachen of 'cringen' bij zijn personages, laat Greep aan de luisteraar over. Wat wel zeker is: dit album is weer een geniaal werk dat om herhaaldelijk luisteren gaat vragen.

REINIER BAAS & BEN VAN GELDER

This Is Water

(*Doyoumind? Records*)

This is Water ontstond vanuit een nieuwe samenwerking tussen gitarist Reinier Baas en saxofonist Ben van Gelder.

De composities nodigen uit

tot reflectie. Noem deze muziek sfeervol, introspectief en stemmig. De elektrische gitaar van Reinier speelt een fantasievolle partij en verdiept de bijdrage van de saxofoon. De subtiele en soms complexe pianopartij, zoals op Love and Strife en gespeeld door Marta Warelis, verhoogt de spanning. De gitaar en saxofoon staan steeds centraal. Piano, drums en harmonium zijn nooit dominant, maar geven een extra dimensie aan de mystiek van dit album. This is Water is de titel van een speech die David Foster Wallace gaf aan Kenyon College. De essentie is dat door simpel bewustzijn een individue betekenis en bevrijding kan vinden in de dagelijkse aspecten van het leven. Het luisteren naar deze muziek draagt bij aan dit proces. (Ruud Jonker)

JAMES BAY

Changes All The Time

(*Universal*)

Tien jaar na zijn debuut, wat hem direct monsterhits opleverde met Hold Back The River en Let It Go, verschijnt nu het vierde studioalbum van James Bay. De plaat opent

lekker uptempo met Up All Night (samen met the Lumineers en Noah Kahan) en Everburn is zo'n muzikaal pareltje dat Bay blijkbaar zomaar uit z'n mouwen weet te schudden. Hij kreeg voor deze plaat volledige muzikale vrijheid om te maken wat hij echt graag wilde en dat maakt de muziek ook daadwerkelijk persoonlijk en raakt je dan ook recht in je hart. Hope is een lekker singer-songwriter liedje en Speed Limit is gewoon een prachtig blues lied (dat zomaar van John Mayer had kunnen zijn). Easy Distraction gaat over het te laat beseffen hoeveel iemand eigenlijk voor je betekent en maakte Bay samen met Brandon Flowers (the Killers) en dat was voor hem een typisch bucketlist-momentje. Wat mij betreft het mooiste liedje is afsluiter Dogfight; mooi, kwetsbaar en met een prachtige opbouw van heel klein naar heel groot. Al met al gewoonweg een uitstekend album van een singer-songwriter in de bloei van zijn muzikale kunnen! (Jasper Koot)

THE BLACK DAHLIA

MURDER

The Servitude
(*PIAS/Metal Blade*)

Toen TBDM oprichter en frontman Trevor Strnad in 2022 plotseling overleed leek het doek te vallen voor de

sympathieke melodieuze deathmetal band uit Amerika. Hoe vervang je een boegbeeld na een periode van 20

jaar? De band herpakte zich echter en besloot door te gaan en putte kracht uit het enorme verlies. Dit tiende studioalbum borduurt muzikaal moeiteloos voort op de bekende koers. Dit werd al duidelijk op de nummers die vooruitgeschoven werden voorafgaand aan de release van het album. Eerste single Aftermath was al een heerlijke beuker van jewelste. Ook de meest recente track Panic Hysteria laat een heerlijk modern moddervet geluid horen. Echt smullen wordt het bij het langzamere, groovevande Mammoth's Hand die duidelijk maakt dat TBDM weliswaar een gezichtsbepalend bandlid, maar niets aan zeggingskracht en relevantie heeft verloren. Met een gerust hart kan de band de blik weer op de toekomst richten. (Emiel Schuurman)

BLOOD INCANTATION

Absolute Elsewhere

(*Century Media*)

Dit album van Blood Incantation is een ambitieuze exercitie in het combineren van 70's progrock, vroegere synth muziek, death metal,

psychedelische muziek en sci-fi. Het bizarre is dat het ze ook nog lukt. Hoewel misschien niet zo coherent dat je het na 1 keer luisteren begrijpt, maar coherent genoeg dat je ongeveer weet waar je bent. Het album bestaat uit twee nummers, The Stargate en The Message, elk bestaand uit 3 tracks. Het album is gegrond in Death Metal maar gaat ook nog langs atmosferische, Pink Floyd geïnspireerde stukken en krautrock. In The Stargate en The Message worden deze genres afgewisseld, beginnend en eindigend met extreme metal. Daarnaast combineert The Message genres ook in 1 sound. Dit maakt een ontzettend interessant album, dat nooit gaat vervelen. Naast de creatieve acrobatiek van Blood Incantation wil ik de technische kwaliteiten van deze muzikanten niet onderbelichten: er worden gewoonweg waanzinnige prestaties geleverd. (Willem Sloet)

KATE BOLLINGER

Songs From A Thousand Frames Of Mind

Kate Bollinger is een singer-songwriter uit Charlottesville, Verenigde Staten. Ze

begon in 2017 met het uitbrengen van haar muziek op EP's, en ze heeft er inmiddels vier laten verschijnen. Nu is er haar debuutalbum, opnieuw met weinig middelen opgenomen en heel intiem. Ze heeft een dromerige stem, die goed past bij haar liedjes, die dromerig zijn. Ze trad al op in Engeland, met veel succes. Dit is een mooi debuut, ergens tussen Suzanne Vega en Carole King in. (Erik Mundt)

ABBA[®] The Singles

THE FIRST FIFTY YEARS

All ABBA singles together for the first time on 2CD and 4LP

BONGLOARD Dytyr? (V2)

Met hun roots in FFOOSS, Palmsy en Speakeasy komt het drietal Bongloard met 10 krachtige to-the-point fuzzgaragepunknummers (scrabble?) waarbij je

automatisch het gaspedaal wat verder in zal trappen. Live is Bongloard ook zeer aan te raden, en ze komen gewoon uit Nederland, dus je kunt ze vaak genoeg in de buurt zien. Met DYTyr? (Do You Think You're Ready) komen zij met een gedegen opvolger voor hun debuutplaat uit 2022, waarbij bas & drums zorgen voor een hele lekkere groovende basis, zodat de gitaar en zang dit perfect aan kunnen vullen met pakkende melodiën. Is het dan louter fuzzy punk? Nee, dat zeker niet, het is veel diverser dan dat! Zo is voor mij één van de hoogtepunten het meer postpunk nummer "The Mirror", volop tijd om hoekig te dansen. Als je Foo Fighters, Biffy Clyro, John Coffey en Queens Of The Stone Age in een blender gooit, kan er zomaar Bongloard uitrollen. Ik ben zeker klaar voor meer DYTyr?, jij toch ook? (Remco Moonen-Emmerink)

CARIBOU Honey

Caribou's bejubelde Suddenly (2020) was de sample-heavy, synth-wavy dream pop exercitie die we van Caribou kennen -

inclusief vele fijne vocalen. A la early millennium Moby, zonder het moeilijke gedoe. Of een iets toegankelijker DJ Shadow. Op Honey klinkt Dan Snaith veel meer als Daphni, oftewel zijn dj alter ego. De ene na de andere vette house beat, inclusief diepe bassen en vette sound FX, vliegt je om de oren. Een stuk dansbaarder dus. Perfect voor iedereen die hem aanstaande oktober gaat checken tijdens ADE - zijn enige show in Europa van dit jaar... (Stef Mul)

CHAT PILE Cool World

De noise rock-band Chat Pile deelde op debuutplaat God's Country zijn frustratie over Amerika, maar kreeg voor Cool World

de gehele wereld in het vizier. Tegen een achtergrond van sludge-gitaren en timmerende drums schreeuwt Raygun Busch op pathetische wijze over de normalisering van geweld en de oorlogsmisdaden die de wereld in een wurggreep houden. Ook muzikaal verkent de band nieuwe grenzen. Zo is het bezwerende nummer Masc gedrenkt in post-punk en shoegaze. Frustratie klonk nog nooit zo cool. (Laurence Tanamal)

LUISTERTRIP

BADBADNOTGOOD Mid Spiral

(Beggars/XL Recordings)

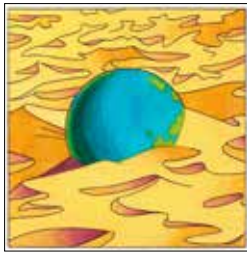
Begin 2024 bruiste het Canadese jazz ensemble BADBADNOTGOOD van nieuwe creatieve energie. Na net een reeks internationale tourdata en een sessies voor projecten achter de rug te hebben, waarbij de zeer geslaagde samenwerking met Baby Rose (Slow Burn) de laatste was, wilden Alexander Sowinski, Chester Hansen en Leland Whitty graag weer de studio in om simpelweg zelf te creëren. Op Mid Spiral keert BADBADNOTGOOD terug naar hun roots van de instrumentale jazz, waarbij ze ook hun liefde voor experimentele hiphop, neo-soul, psychedelica en funk weten te integreren. Samen met enkele van hun beste vrienden en medewerkers, zoals BADBADNOTGOOD-tourlid Felix Fox-Pappas (toetsen) en een paar hoofdrolspelers in de jazzscene van Toronto, waaronder Kaelin Murphy (trompet), Juan Carlos Medrano (percussie) en LA-muzikant Tyler Lott (gitaar) werd er in luttele weken veel opgenomen. De band heeft dit materiaal verdeeld in drie delen - Chaos, Order en Growth. Die geven niet alleen een weerspiegeling van waar de muzikanten zich bevinden in hun eigen persoonlijke leven, maar ook een reflectie op de toestand op aarde. Het resultaat ligt in de lijn van het vorige album Talk Memory, maar is eigenlijk op alle vlakken beter. Mid Spiral is zo sterk, misschien wel het beste album van BADBADNOTGOOD ooit. (Erik Damen)

MC5
HEAVY LIFTING
(V2/Earmusic)

2LP, LP (coloured), 2CD, CD

Slechts weinige bands debuteerden ooit met een livealbum, laat staan één met de impact die Kick Out The Jams van de Detroitse MC5 (Motor City 5) had in 1969. De legendarische openingszin van de titeltrack ("It's time to kick out the jams, motherfuckers!") kwam gelijk niet door de censuur en de toon voor de MC5 was meteen gezet. Keiharde gitaarrock met flinke anti-establishment teksten tekenden de drie albums die ze tot 1971 maakten. Binnenkort komt er na 53 jaar zowaar een nieuw album uit. Ook hun laatste, want de laatste twee leden die nog onder ons waren, gitarist Wayne Kramer en drummer Dennis Thompson, stierven onlangs ook. Heavy Lifting is dan ook vooral een eerbetoon, met gasten als Tom Morello, Slash en Vernon Reid. Als geen ander heeft MC5 deze en vele anderen beïnvloed in hun sound, hoorbaar op de vele uithoeken van de gitaarsound die Heavy Lifting laat horen. Zo baanbrekend als in 1969 wordt het natuurlijk niet meer, maar het is eigenlijk ongelooflijk om te horen wat MC5 allemaal teweeg heeft gebracht en hoe dat tot op de dag van vandaag zijn stempel drukt op de rockmuziek. (Jurgen Vreugdenhil)

COCOBOLO 👍
Consider It Done (V2)

Het debuut van dit instrumentale Nederlandse trio, waarvan de leden eerder tegenkwamen in bands als Yin Yin, Venhill en in de begeleiding van singer/songwriters Melle

en Douwe Bob. Genoeg ervaring dus, en dat is te horen. In de geest van Yin Yin worden uit vele uithoeken de invloeden opgezogen, echter worden deze nog filmischer neergezet. Je hoeft slechts de ogen te sluiten om bij een track als Nachtwandeling ergens onder de volle maan terecht te komen, terwijl de horizon wacht. Ook de Oosterse invloeden zijn van de partij, met een flinke portie habibi-funk in Safety First, wat officieel niet helemaal een instrumentaal is, maar de uitroep van de titel is gewoon een goede tip, natuurlijk. Muziek zonder oogkleppen, maar wel met oog voor detail gebracht en duidelijk bedoeld om de luisteraar mee te nemen naar heerlijke en vooral exotische plekken. Missie meer dan geslaagd. (Jurgen Vreugdenhil)

ALESSANDRO CORTINI
Nati Infiniti

Nati Infiniti is het negende soloalbum van Alessandro Cortini, bekend van NIN. Dit 40 minuten durende instrumentale album,

bestaande uit vijf delen, is geïnspireerd op een audio-installatie in Museu de Lisboa's Fabrica da Moagem. Het hypnotiserende werk dat aanzwelt en wegebt, verkent de onderlinge verbondenheid van alles met een klimax in het vijfde deel. Cortini gebruikt onder andere een Strega, een door hem ontwikkeld elektronisch instrument. Mixing en mastering zijn verzorgd door Marta Salogni. Het album verschijnt op vinyl (spiegelbordhoes) en CD (klapspiegelhoes). (Marcel van Vliet)

DOEDSMAGHIRD 👍
Omniverse Consciousness (V2/Peaceville)

Als je een beetje thuis bent in de Noorse black metal, zal Yusaf Parvez wellicht geen onbekende van je zijn. Als lid van één van de voornaamste bands in de Noorse metalscene; Dodheimsgard.

Hij stapt hier af van het tot in de puntjes doordachte en uitgewerkte schrijven (zoals bij Dodheimsgard Black Medium Current) en komt met een wat meer organische en spontane benadering, wat ons lekker, lange donkere tracks geeft met een soort frisheid waar andere bands weer van zullen leren. Gruzig en rauw, recht in je gezicht, donker en emotioneel. Het hoogtepunt op de plaat valt voor mij wel al vroeg, met opener Heart Of Hell. Voor liefhebbers van Dodheimsgard zal dit wel weer even wennen zijn, al is het hart van Omniverse Consciousness minstens net zo donker. De spontane benadering is zeker te horen en levert af en toe ook wat lichte melodietjes (bijvoorbeeld; Then, To Darkness Return) op in een bruut bed van duisternis. (Remco Moonen-Emmerink)

LUISTERTRIP

LEON BRIDGES
Leon (Sony Music)

De uit Georgia komende Bridges kwam in 2021 met zijn verfrissende album Gold-Diggers Sound waarop een klein jaar later de soul-meets-lounge release van Texas Moon volgde die hij samen met Khruangbin maakte. Nu is er Leon, een vierde studioalbum waarop 13 nieuwe nummers te horen zijn waarvan hij de negende track Peaceful Place als sneakpreview eerder dit jaar al cadeau deed. Samen met producer Ian Fitchuk en Daniel Tashian werd het album opgenomen in zowel Mexico-City als Nashville. Bridges zelf omschrijft Leon in een recent interview met Rolling Stone als een plaat waarin de simpele tijden uit zijn jeugd en ook de ervaringen binnen deze jonge jaren als voedingsbodem gezien kunnen worden. Een album dat eigenlijk al sinds zijn jeugd ongeschreven geschreven is. Hoewel Peaceful Place een nieuwere sound laat horen die upbeat en licht is, zijn That's What I Love en Laredo klassiekers waarin de 35-jarige met zijn soul alles verwarmt en je terug laat leunen. Leon is een album dat gezien kan worden als een voortschrijdende mémoire waarop de sporen van Bridges uitgediept worden. (Linda Rettenwander)

GRAND CRU

UNDERWORLD **Strawberry Hotel**

(Smith Hyde Productions/PIAS)

Na de wolf is nu ook het iconische Britse tweetal Karl Hyde en Rick Smith, beter bekend als Underworld, terug aan het front en vormen zij nog steeds de voorhoede van de elektronische dansmuziek. Na samenwerkingsverbanden en albums gemaakt te hebben met Brian Eno, Matthew Herbert en Iggy Pop, behoeft de band feitelijk geen nadere introductie. Tracks als *Dark and Long*, *Born Slippy* en *Dirty Epic* zijn nog steeds tracks die, ook na meer dan drie decennia, mensen in extase brengen. Het beste bewijs hiervoor waren de vier uitverkochte shows in de Gashouder eerder dit jaar. Deze optredens en de single *and the colour red* waren slechts een amuse. Het Underworld-universum wordt op het nieuwe album met vijftien nieuwe tracks uitgebreid. Verwacht niet dat Hyde en Smith, die beide de zestig inmiddels zijn gepasseerd, het rustig aan doen. Geenszins. *Strawberry Hotel* is, na *Drift Series 1* dat uit 2019 dateert, alweer het elfde studioalbum van de Britse heren. Waar bij de openingstrack *Black Puppies* het nog wat traag op gang lijkt te komen gaan bij *Denver Luna* de registers vol open dit alles omlijst met de zo voor Karl Hyde kenmerkende declamerende vocalen. *Gene Pool* en de track *Techno Shinkansen* hebben dat atmosferische, dromerige wat veel werk van Underworld zo kenmerkt. *Hilo Sky*, *Lewis In Pomana* en *King of Harlem* hebben Dubnobasswithmyheadmen-potentie. Een goed verstaander heeft maar een half woord nodig. Nu nog afwachten hoe we deze waardering in retrospectief over dertig jaar wegen. (Jeroen van der Vring)

THE SMILE

Cutouts

(Beggars)

LP colored, LP, CD

De muziek van The Smile laat zich moeilijk vangen in een genre. Is het jazz, synthpop, progressieve rock of...zeg het maar. Overigens verschilt dat niet met de vorige band van Thom Yorke en Jonny Greenwood want dat was natuurlijk Radiohead. Cutouts is al hun tweede album dit jaar na Walls of Eyes en is ontstaan tijdens dezelfde opname sessie. Het album bevat 10 nummers en zijn allemaal zo verschillend dat het mij gewoon niet lukt om het als compleet album te beschrijven. Het album opent met Foreign Spies, een dromerig nummer met koortjes, heerlijk om lekker in het gras te liggen en deze muziek over je heen te laten komen. Bij het volgende nummer Instant Palm wordt je weer langzaam

wakker. En anders wordt je het wel op track drie, Zero Sum, eentje die het geweldig gaat doen op festivals. Beetje eclecticisch, bijna dansbaar. Dan is het tijd voor Colours Fly, chaotisch en duister als een nachtmerrie. Eyes and Mouth is juist weer een uptempo nummer. The Smile is soms ook minimalistisch, zoals op Don't Get Me Started of de prachtige pianomuziek van Tiptoe, waar de ijle stem van Thom Yorke zich naadloos bij voegt. Weer heel iets anders. The Slip en No Words brengen de plaat weer up to speed en de afsluiter Bodies Laughing is misschien wel een van de mooiste nummers van dit album. Kortom, dit album is voor elk wat wils en de titel Cutouts komt misschien niet uit de lucht vallen. Een mooie aanvulling op het oeuvre van The Smile. Luister dit album een paar keer achter elkaar; iedere keer ontdek je weer iets nieuws! (Jurriën van Rheede)

DOJA CAT 👍
Scarlet 2 Claude
(Kemosabe)

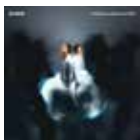
Stiekem was ze altijd al een hele sterke rapper. Het ging alleen verloren in haar drang ook streaminghits te schrijven. Op Scarlet durfde ze eindelijk alle schroom van

zich af te gooien. Klaar is ze met de lege bubblegum r&b. Niet langer wil ze zich conformeren aan de grijze pakken in de showbizz en de enorme druk die ze op de creatievelingen leggen. Niet voor niks geeft ze de deluxe versie van Scarlet de ondertitel CLAUDE mee: een verwijzing naar Claude Frolo, de bezitterige en meedogenloze antagonist uit de Klokkenuider van Notre Dame die op obsessieve wijze Esmeralda wilt veroveren - en houden. Het zevental extra nummers op de CLAUDE versie behoren tot haar beste tot nu toe. Van de grotesque stemmensamples op opener ACKNOWLEDGE, de Memphis Rap beat van URRRGE!!!!!! (met A\$AP Rocky) tot het emotionele MASC. Doja Cat durft een dappere sprong in het diepe te nemen, weg van de gebaande paden. Eentje die beloofd mag worden. (Stef Mul)

EFTERKLANG
Things We Have In Common

Het Deense Efterklang (herinnering, nagalm) komt met "Things we have in common" met een uiterst gevoelige, bijna tedere luisterplaat. Het klinkt erg klein en minimalistisch allemaal, maar bij elke luisterbeurt vallen toch weer nieuwe elementen op en blijkt dit een prachtige groeibriljant te zijn. De drie Deense vrienden gaan op deze plaat de samenwerking aan met oude bekende Rune Mølgaard (hij schreef na 15 jaar afwezigheid weer flink mee) maar ook vele anderen. Sprookjesachtig, warm en verrassend! (Gert van Engelenburg)

ELI & FUR
Dreamscapes

Eli & Fur's Dreamscapes is een f***ing dikke plaat!! Hun stijl is een driehoek tussen progressive house, deeptrance en strakke melodische poppy songwriting met vrouwelijke vocalen. De LA-based dames kiezen niet tussen hun club/DJ vibe en hun melodische kant maar leggen het gewoon allemaal samen neer op 1 perfect dienblad vol snoepjes die je meevoeren, ontroeren of allebei. Thuis, in de auto, tijdens een lange diepe nacht of een after: Eli & Fur will guide you :) (Frank Renooij)

FROST* 👍
Life In The Wires
(InsideOutMusic)

Frost* komt 18 oktober met het nieuwe album Life in the Wires, een concept dubbelalbum. Hoog tijd dat de toch al best grootse band gaat voor zo'n project, vond

ook frontman Jem Godfrey. De luisteraar volgt de hoofdpersoon Naio in een wereld die wordt gerund door een AI. Naio hoort op een oude AM radio de stem van een radio DJ die zichzelf Livewire noemt. Geïntrigeerd door het idee van een wereld waarin hij vrij zou kunnen zijn, gaat Naio op zoek. Het is een concept wat al vaker is gedaan, maar het voelt niet als een cliché omdat het in Frost*'s geval niet gaat om het dystopische karakter. Het gaat om terugkijken op een tijd die simpeler was. Een nostalgisch verhaal over het ontdekken van een wereld buiten je eigen, aldus Jem: als kind luisterde hij vaak naar buitenlandse, vreemde zenders. Wat kan je muzikaal verwachten? Life In The Wires neemt elementen van hun voorgaande albums, vooral Milliontown, en wisselt moeiteloos tussen atmosferische stukken en hardere gitaarpartijen. (Willem Sloet)

MYLES KENNEDY
The Art Of Letting Go

Myles Kennedy is het meest bekend van zijn werk met Alter Bridge en Slash, maar daarnaast bestiert hij

nog een solocarrière die met The Art Of Letting Go zijn derde wapenfeit kent. Het is de opvolger van het met veel enthousiasme ontvangen The Ides Of March dat goeie sier maakte op diverse internationale hitlijsten. Dat zou ook zomaar met dit nieuwe materiaal kunnen gaan gebeuren want de tien rocksongs uit het voorbeeldenboek worden met die wereldstrot op geweldige wijze voor het voetlicht gebracht. Mocht je van plan zijn een hardrock-cd aan te schaffen, laat het dan deze zijn! (Joop van Rossem)

GOAT 👍
Goat
(Suburban)

Het Zweedse Goat is gewoon Goat en niet meer dan dat. Het gezelschap dompelt zich liever onder in mystiek en verschuilt zich achter kleurrijke maskers

en pluriforme gezichtsbedekking dan te pretenderen de Greatest Of All Time (G.O.A.T.) te zijn. De bewust gekozen anonimiteit van de bandleden ligt ook veel beter in lijn met de experimentele, psychedelische en minimalistische seventies rock die zich op het nieuwe album Goat veelvuldig mengt met opzweepende triphop en strakke Afrikaanse tribal ritmes waarover een relaxte dissonante gitaar soleert of een laid-back traditionele trekkzak uitwaaiert. De muziek van Goat is gebaat bij herhaling en brengt je gaandeweg in een roesje waar je bruuut uit ontwaakt door een zangeres die in de verte klinkt als Kate Pierson van the B-52's; een Amerikaanse rockgroep uit de jaren 80. Goat heeft een smakelijk album gemaakt dat je in één ruk 50 jaar in de tijd terug werpt en zich laag voor laag aan je prijsgeeft. (Menno Valk)

GODSPEED, YOU BLACK EMPEROR 👍
No Title As Of 13 February 2024 28,340 Dead
(Constellation Records)

De enigmatische leden achter GodsPEED You! Black Emperor staken hun politieke mening nooit onder

stoelen of banken. Het is daarom vanzelfsprekend dat zij in een periode als deze van zich laten horen. Dit doen zij niet alleen met een tour, maar ook met een nieuw album. De albumtitel is al direct een statement: een 'echte' titel is in hun ogen zinloos sinds Gaza's Ministerie van Gezondheid 28,340 Palestijnse doden rapporteerde. Alleen grimmige songtitels als BABYS IN A THUNDERCLOUD geven tekstueel meer inzicht in hun kijk op de situatie. Verder laten ze, zoals vanouds, hun instrumenten spreken. Met drums als oorlogstrommels en wegstervende gitaren bouwen ze langzaam op naar hun iconische climaxen. Toch zijn het vooral de onheilspellende drones, huilende violen en de opnames van ontploffingen die onder je huid kruipen. Hoewel hun muziek regelmatig als 'post-apocalyptisch' wordt omschreven, krijg je tijdens het luisteren naar 'No Title' het gevoel dat de apocalyps zich op dit moment ontplooft. (Laurence Tanamal)

HALF WAIF 👍
See You At The Maypole
(Epitaph/Anti-)

Vanaf de eerste luttele seconden, de eerste pianoklanken, de ruimtelijke synths en meerstemmige zang, hoor je een bepaalde pijn. Een schrijnend

persoonlijke pijn. En dat terwijl Nandi Rose (ook bekend van Pinegrove) eigenlijk van plan was het misantropische karakter van voorganger Mythopoeitics achter zich te laten. Daarop besprak ze openlijk haar familie trauma's - in aanloop naar See You At The Maypole beleefde ze een trauma binnen haar eigen gezin. Haar eigen lichaam. Ze werd zwanger en verwachtte een ode te schrijven aan haar ongeboren kleintje, aan moederschap. Totdat ze op een stille ochtend wakker werd en ontdekte dat het leven in haar buik was opgehouden. Ze verloor haar kind en een stuk van wat een zekere toekomst leek. Dus schreef ze. Ze schreef dit album over het verlies van leven, van een droom, vertrouwen en hoop. En dat hoor je. Het is van voor naar achter een beklijvend werk vol gevoel, gesterkt door een harp hier, een viool en klarinet daar. Haar eigen stem schittert, samen met het Khorikos koor, dat soms bijna spookachtig uit de hoek komt. Zo nodigt Rose je uit om te dansen rondom de meiboom, zoals ze in oude Europese culturen deden. Ter ere van het leven, de lente en de vruchtbaarheid; ter ere van iedereen die ondanks verdriet iedere keer toch weet te groeien. Een plaat om bij stil te staan. (Stef Mul)

HERIOT
Devoured By The Mouth Of Hell

Met het nieuwe album Devoured By The Mouth Of Hell reikt het Engelse Heriot in één keer af met alle muziek die de band maakte voor 2022. Sterker; daar is op het internet helemaal niets meer van terug te vinden. De nieuwe missie is zware, midtempo metalcore met smaakvolle, repeterende en dikke riffs, donkere breakdowns, sludge en industrial noise. Serieus zwaar metaal dus, extra bekrachtigd door bassnaren als elektriciteitskabels, de diepe grunt van bassist Jake Packer en het demonische gekrijs van gitariste Debbie Gough. Het is in ieder geval duidelijk waar die Mouth Of Hell vandaan komt. Heriot stuurt aan op een diepe resonantie in het middenrif en een maximale amplitude bij het headbangen. In beide is de band succesvol. Dit nieuwe album van Heriot knalt en beukt van alle kanten en belichaamt de essentie van industrial noise. (Menno Valk)

CHRISTIAN LEE HUTSON 👍
Paradise Pop. 10
(Epitaph/Anti-)

De carrière van de Amerikaanse singer-songwriter Christian Lee Hutson kwam tien jaar geleden niet van de grond, maar alles veranderde

toen Phoebe Bridgers zich over hem ontfermde. Na Beginners uit 2020 en Quitters uit 2022 produceerde Phoebe Bridgers ook het nieuwe album van Christian Lee Hutson. Paradise Pop.10 opent behoorlijk ingetogen en folky, maar de Amerikaanse muzikant schuift al snel op richting de indierock, zeker wanneer Phoebe Bridgers, Katy Kirby en Maya Hawke hun stemmen toevoegen aan enkele songs. De muziek van Christian Lee Hutson werd in het verleden vaak vergeleken met Elliott Smith en Cat Stevens en dat zijn namen die ook dit keer op zullen duiken, al heeft Christian Lee Hutson op Paradise Pop.10 vooral een duidelijk eigen geluid. De Amerikaanse muzikant vertelt ook op zijn nieuwe album weer mooie verhalen en verpakt deze steeds op net wat andere wijze, waarbij het hele palet van folk tot indierock wordt bestreken. (Erwin Zijlema)

ISHMAEL ENSEMBLE 👍
Rituals
(News/Severn Songs)

Britse jazz is booming. Vorig nummer bejubelden we nog de nieuwe epos van Nubya Garcia, elders in deze editie lees je hoe geweldig we Ezra Collective. Een groot deel van de aantrekkingskracht van de veelal Londense jazzscene is het dansbare karakter door Caribische invloeden. Nubya flirt regelmatig met reggae, anderen slaan de handen ineen met grime rappers of vinden hun ritmes in de UK garage. Het is misschien de reden dat Ishmael Ensemble zelden wordt genoemd in het rijtje

met toonaangevende Engelse jazz cats. Dat, terwijl ze toch alweer zeven jaar aan een weg tussen Bristol en de rest van de wereld aan het timmeren zijn. De groep rondom saxofonist en producer Pete Cunningham kiest voor een veel bedachtzamere benadering van jazz. Kleurrijk, introspectief en weelderig. De basis wordt meer dan eens gelegd door elektronische schetsen van de frontman, waarbij je hoort dat hij net zoveel is beïnvloed door Pink Floyd, Nick Drake en Ravi Shankar als John Coltrane of Herbie Hancock. Op Rituals gaat de groep nog een stapje elektronischer en wordt er veel meer vanuit het liedje gedacht. Het doet denken aan de oude triphop hits, maar ook een Bicep (Ezekiel!), Four Tet (Fever Dream!) en John Talabot (Leviathan) zijn nooit ver weg. Kom op, iedereen: we kunnen niet meer om Ishmael Ensemble heen! (Stef Mul)

JAPANDROIDS 👍
Fate & Alcohol
(Epitaph/Anti-)

Na achttien knallende jaren nokken de mannen achter de band met een van de meest tot de verbeelding sprekende namen ermee:

Japandroids is no more. Een vierde en laatste album. Met de passende rock 'n roll titel Fate & Alcohol, geven zanger-gitarist Brian King en drummer David Prowse nog een afscheidscadeau aan hun trouwe fans. Dat betekent nog eenmaal rechttoe-rechtaan raggen met de gitaren over een slagveld aan drumslagen. Tekstueel klinkt de groep nog even jeugdig en zelfdestructief als altijd, al zit er misschien net wat meer een vleugje nostalgie aan. Drinking & Thinking (About You), een gevaarlijke liefde genaamd Alice die mannen verslindt en meer hedonistisch, trap-de-barstoel-om hectiek. Ieder woord en ieder klap op de snaredrum komt nog altijd rechtstreeks uit het hart. Een gevalletje 'stoppen op je hoogtepunt'. (Stef Mul)

SAMARA JOY 👍
Portrait
(Verve)

Dat de 25 jarige Samara Joy, afkomstig uit de Bronx, opgegroeid is met de stemmen van Ella Fitzgerald, Sarah Vaughan en Billie

Holiday is best bijzonder. Daar waar hiphop de dienst uitmaakt, luisterde zij naar de platencollectie van oma en opa. Aangezien ze zelf ook ruim voorzien was van vocaal talent, is het dus weer niet zo vreemd dat zij nu al tot de top van de vocale jazz behoort. Portrait is in drie dagen opgenomen in de legendarische Rudy van Gelder Studios, en ademt in alles de gouden jaren van Impulse en Blue Note. Voor het eerst waagt zij zich ook aan een eigen nummer, waarin ze nog even een vocaal bereik laat horen, waar je gerust een buiging voor mag maken. Opgenomen met haar eigen band, eveneens allemaal jonge muzikanten, waarmee ze binnenkort ook door Europa toert. Niet missen! (Jurgen Vreugdenhil)

LUISTERTRIP

CONWAY THE MACHINE
Slant Face Killah
(Empire/NEWS)

Aan kwantiteit geen gebrek bij Conway the Machine. Slant Face Killah is zijn vierde soloalbum sinds 2020 en in de tussentijd maakte hij tientallen mixtapes en EP's. Vaak samen met zijn broer, Westside Gunn, of andere (ex-)leden van het hiphoplabe Griselda Records. Kenmerkend zijn de ruwe productiekeuzes, slimme rijmschema's, excentrieke adlibs en zware, opschepperige teksten. Op Slant Face Killah trekt de rapper uit Buffalo deze lijn rustig door. De old-school productie is opvallend, met beats afkomstig van grote namen als Conductor Williams en The Alchemist. De raps zijn onheilspellend als altijd. Niet alleen van Conway, maar ook de sterke features van o.a. Joey Bada\$\$, Tech N9ne, Key Glock en Method Man. Het zorgt voor de nodige variatie. Het album is met meer dan een uur aan speeltijd namelijk wel aan de lange kant, en het recept van Conway verandert vrijwel nooit. Misschien is dit ook niet nodig. Met Conway en consorten weet je wat je krijgt, de liefhebber van Griselda-rap heeft niks te klagen. Zeker niet bij tracks als Give & Give, waar zijn eigenaardige flow en originele rijmschema's echt fraai zijn. Zo is er bij Conway aan kwaliteit eigenlijk ook nooit gebrek. (Daan van Eck)

KIT SEBASTIAN
New Internationale
(PIAS/Ninja Tune)

Het derde album van het internationale duo. Kit Martin is de instrumentalist en (heel) soms zanger en verdeelt zijn tijd tussen Londen en Parijs. Dat is ook goed te horen

in zijn muzikale aanpak, die laveert tussen datgene wat het goed doet in Londense clubs en de wat meer nostalgische Franse jaren zeventig pop. Hoofdrol is weggelegd voor zangeres Merve Erdem, die op haar beurt uit Istanbul komt. Nummers worden dan ook afwisselend in het Turks en het Engels gezongen, iets wat op zich trouwens geen moment verstorend is. Integendeel, de album titel lijkt vooral te slaan op de perfecte symbiose die is ontstaan uit de verschillende invloeden. Met Altin Gun zijn wij in Nederland natuurlijk flink verwend als het aankomt op Turkse pop, maar Kit Sebastian weet Parijs en Londen er zo in te verweven dat zij hun eigen unieke sound hebben ontwikkeld. (Jurgen Vreugdenhil)

SEAN KUTI & EGYPT 80
Heavier Yet (Lays The Crownless Head)
(Record Kicks)

Seun Kuti (1983) is de jongste zoon van afrobeat pionier Fela Kuti. Hij nam – op 14 jarige leeftijd! - het stokje over als leider van Egypt 80 na Fela's overlijden in 1997. De sociaal- en politiek geëngageerde Nigeriaan werkte voor Heavier Yet samen met Lenny Kravitz als uitvoerend producent en Sodi Marciszewer, Egypt 80's originele producent. Heavier Yet is de opvolger van het Grammy genomineerde Black Times (2019) en het vijfde album met Egypt 80. Het album telt zes afrobeat tracks. De opener T.O.P. is een protest tegen het systeem dat 'Things Over People' vereist. De langste track van het album, het opzweepende Emu Eluta, gaat over de hypocrisie van de georganiseerde religie in Afrika, christendom en islam. Het woord 'Eluta' verwijst naar strijd of revolutie in Yoruba, een taal die in Nigeria wordt gesproken. Het zit wel goed met de muzikale en sociaal-politieke nalatenschap van Fela Kuti. (Bart Coumans)

LADY GAGA
Harlequin

Geheel onverwachts is dit Lady Gaga's versie van vintage pop, een mix van jazz, funk, blues en vroege Amerikaanse muziek. Het is bedoeld als "companion album" naast de film Joker: Folie à Deux. Lady Gaga was nog niet klaar met haar karakter na de opnames, vandaar deze release, waar haar nieuwe verloofde Michael Polansky aan heeft meegewerkt. De thematiek weerspiegelt de dualiteit van Harley Quinn's karakter: enerzijds vrolijk en speels, anderzijds donker en complex. Dit resulteert in een diverse selectie nummers die mooi in haar repertoire passen. Harlequin bevat elf covers, maar de twee nieuwe nummers stelen duidelijk de show: het opzweepende

Folie à Deux en de prachtige ballad Happy Mistake. De uitvoeringen zijn verfijnd, stijlvol en energiek. (Laurens Elderman)

CHUBBY & THE GANG
And Then There Was...

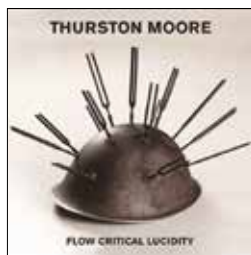
Drie jaar na zijn laatste album is Charlie Manning a.k.a. Chubby and the gang terug met zijn meest veelzijdige album tot nu toe. 'And Then There Was....' heeft up-tempo 'bangers' zoals we die van de Londense punker kennen, maar ook een goeie portie rock 'n roll, alternatieve rock en hard rock. Wat alle nummers met elkaar gemeen hebben is de aanstekende energie van Manning, goed gitaarwerk en geweldige drum- en baspartijen. (Nijs Flesseman)

MAXIMO PARK
Stream Of Life
(PIAS/Lower Third)

'Als je iets graag wilt ontvangen dat je niet nodig hebt, doorbreek je de levenstroom', zingt Paul Smith in titeltrack Stream of Life. Deze gedachte die uit

een kort verhaal van de Braziliaanse schrijfster Clarice Lispector komt, vormde de bron waaruit hun achtste album omhoog borrelde. Ze maakten in hun twintigjarige bestaan vaker albums en songs met teksten zoals deze die aan het denken zetten. De ballad Versions Of You van het vorige album Nature Always Wins is er ook een goed voorbeeld van. Aan deze plaat werkte Pauline Murray mee. Nu is de Amerikaanse zangeres Vanessa Briscoe Hay gevraagd om een bijdrage. Stream of Life is een album geworden dat bol staat van uptempo liedjes met het vertrouwde Maximo Park-geluid. De Britse groep mixt op eigenzinnige wijze rock met punk, elektronische beats, alternatieve rock en indie rock. Op dit album wordt er zelfs een uitstapje naar de surfmuziek gemaakt. (Rosanne de Boer)

THURSTON MOORE
Flow Critical Lucidity
(Daydream Library)

Naast dertig jaar frontman te zijn geweest van een van de meest invloedrijke indie-rock bands aller tijden (u weet wel welke band we bedoelen), bouwt Thurston

Moore al dik vijftien jaar aan een solocarrière. Op Flow Critical Lucidity (zijn negende album), klinkt hij zoals je zou verwachten – dissonante gitaren in een mengsel van artrock, krautrock, noise en indie, met zijn onderkoelde, wat nonchalante stem – maar het is wel degelijk een volgende stap. Op voorgaande platen – zoals het weergalozie By The Fire – trakteerde Moore ons op breed uitwaaierende noisetapjten, terwijl hij op 'covid-plaat' Screen Time juist heel ingetogen te werk ging. Flow Critical Lucidity houdt hier het midden tussen; zeven nummers die elk op hun eigen

manier een droomachtig effect hebben, met een stekelige ondertoon. Dichter Radieux Radio tekende voor de teksten, die prima passen bij de muziek; van Oosters (New In Town) en dreigend (We Get High) tot zachtmoedig (Hypnogram). (Louk Vanderschuren)

ALISON MOYET Key

Het nieuwe album van Alison Moyet bevat 18 nummers, waarvan 16 recorded tracks en 2 nieuwe nummers.

Het 40-jarige jubileum als solo-artieste wordt hiermee feestelijk gevierd. Niet alleen met Yazoo, maar ook solo heeft Alison Moyet haar sporen binnen de popgeschiedenis verdiend. Met nog steeds een dijk van een stem valt erop Key veel moois te genieten voor fans en iedereen die het solowerk van Alison Moyet nog niet goed kent. Ga haar vooral live zien op 8 of 9 april 2025 (Groningen en Eindhoven). (Said Ait Abbou)

PALE WAVES Smitten

Pale Waves is een Engelse band uit Manchester. Aangevoerd door zangeres en gitariste Heather Baron-Gracie zijn

ze toe aan hun vierde album. Baron-Gracie noemt typisch jaren tachtig artiesten als Prince en The Cure als invloeden, maar ook Dolores O'Riordan van The Cranberries was belangrijk. De muziek wordt omschreven als pop-punk, goth-pop of independent. Dit album is transparanter dan vorige albums, die meer naar punk neigden. Mooie, wijds opgezette nummers, die over vervreemding en de wereld om ons heen gaan. Mooi. (Erik Mundt)

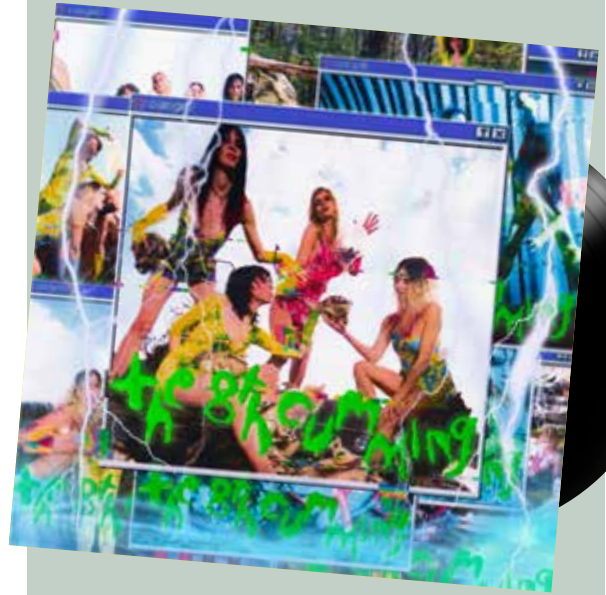

KATY J. PEARSON Someday Now (PIAS/Heavenly Records)

Katy J. Pearson is een echt kind van de Britse Cotswolds waar ze in de plaats Gloucestershire opgroeide. Met haar broer Rob vormde ze al vroeg het duo Ardyn,

met als bron voor de songs de daar aanwezige rijke natuur. Vaak werd er opgetreden in Londen, maar uiteindelijk hervond ze meer rust in Bristol op haar geboortegrond. Rob haakte af en als singer-songwriter begon Katy al snel op de folk gebaseerde platen te maken. Na twee welhaast akoestische lp's, Return, en Sound of the Morning, besloot ze haar carrière een nieuwe wending te geven. Zoals ze het zelf omschreef: "Ik wist precies met wie ik wilde werken, wie er in mijn sessieband zouden zitten en waar ik wilde opnemen..." In de Rockfield Studios werd onder producer Nathan Jenkins (o.a. Beyoncé) de plaat geregistreerd. De warme synthesizergeluiden geven de heldere, haast kwetsbare stem van Katy - die soms iets wegheeft van Kate Bush - alle ruimte. Het resultaat is een heerlijk soft indierockalbum waarop ook gitaar en piano voor afwisseling zorgen. Een ontwapenende lp! (Koos Schulte)

LUISTERTRIP

CUMGIRL8 The 8th Cumming (Beggars)

Het nieuwste album van Cumgirl8, The 8th Cumming, is een post-moderne, postpunk, cyberfeministische plaat volgepakt met synthesizers, zwaarmoedige seasonal depression, en seks-positiviteit met een knipoog. Als we de legendes moeten geloven, ontstond deze band toen vier meiden elkaar ontmoetten in de metaverse, zo'n 8000 jaar geleden, op het moment dat de sterren precies op één lijn stonden. Andere bronnen zeggen echter dat deze vrouwen elkaar hebben leren kennen in New York. Welk verhaal het echte is, blijft een raadsel. Dat deze vier bandleiden allen in muziek, film, publishing, en mode actief zijn, schijnt door in alle facetten van deze band. Niet alleen in de muziek, maar ook de kleding, albumcovers, en videoclips. Het nummer uti is snel en chaotisch, met dringende beats en wrange synthesizers, als een soort sonische blaasontsteking. Simulation daarna, is een postpunk ballad over onzekerheden in nieuwe relaties. Ny winter is dan weer een nummer om op weg te zwelgen in de koude wintermaanden. Bereid je voor op zwaarmoedige avonturen in cyberspace met de Cumgirls! (Lotte Hurkens)

ROBY GALLAGHER

THE BBC COLLECTION

All Roby's BBC recordings together
for the first time on 18 CDs + 2
BluRays
Also available as 2CD and 3LP
highlights

TOM PETTY AND THE HEARTBREAKERS

LONG AFTER DARK

TOM PETTY'S CLASSIC ALBUM FEATURING
'YOU GOT LUCKY' AND 'CHANGE OF HEART'
NOW EXPANDED WITH 12 BONUS TRACKS
ON 2LP AND 2CD + BLURAY WITH ATMOS MIX

JAMES BLAKE & LIL YACHTY

Bad Cameo

(Motown)

LP colored, LP

James Blake blijkt een brug tussen culturen. Weinigen weten elektronische muziek zo soulvol te brengen als de Britse singer-songwriter en producer. Eerder dit jaar stond met M hij op de verjaardag Dekmantel Festival en hoorden we hoe ook dub(step), reggae en UK Bass hem ook niet onbekend zijn. Het mag dan geen verrassing meer heten dat ook de grootste hiphopartiesten een soft spot hebben voor Blake. Hij werkte met Wu-Tang's RZA, Travis Scott en Andre 3000, Kanye West is

uitgesproken idolaat van zijn producties. Dat hij nu de studio is ingedoken met hiphops vreemdste eend in de bijt, is in die zin niet heel verrassend. Lil Yachty, ook wel Lil Boat, lijkt alleen maar beter te worden als hij zich tegen niet-hiphop projecten bemoeit. Speels en lief is zijn bijdrage aan Faye Webster's harteerplaat van eerder dit jaar. Ronduit meesterlijk was zijn eigen psych-rock epos *Let's Start Here*, waaruit zijn liefde voor Tame Impala spatte. Zijn abstracte, surreële tekst en stemeffecten klinken op hun best als free jazz solos en worden een instrument op zich over de herkenbare geluidslandschappen die James Blake zoals altijd schetst. Blake zingt als vanouds vol gevoel, Yachty zorgt voor de hooks en de machinale vocals. Het werkt gewoon - of zoals Barrington Levy, gesampled in *Transport Me*, ooit zong: "the vibes is right!" (Stef Mul)

HAEVN **Wide Awake** **(Netwerk)**

LP colored, LP, CD

Het schijnt bijzonder lastig te zijn; een tweede album maken nadat je eerste een meer dan fantastische hit bleek te zijn. HAEVN lijkt daar ogen- en orenschijnlijk geen last van te hebben; het gaat verder waar het bij *Eyes Closed* ophield: schitterende arrangementen op toetsen, strijkers, voorzichtig repeterende (elektronische) beats en liedjes die je tot diep in je ziel raken. Dit album is het nieuwe hoofdstuk van Haevn's missie om de luisteraar mee te nemen naar diverse emotionele landschappen, waarbij ze ruimte creëren voor innerlijke rust en zelfreflectie. *Wide Awake* werd geproduceerd door Tim Bran (London Grammar) en dat is goed te horen; wát een ronduit fabeltastische muzikale match made in heaven (of zal ik zeggen Haevn ;-)?). Het album kent werkelijk geen zwakke plek en zou voor velen wel eens de herfstplaat en winteralbum van hun leven kunnen zijn (terwijl ik nog maar eens op repeat druk). Zijn er hoogtepunten? Jazeker: *Till The Morning* (een duet met de schitterde zwoele stem van Lily Meola), *Great Mother* (met Afrikaanse klanken van Neco Novellas), het instrumentale *Ma Mer Et Moi*, *Hold On To Your Love* en het nu al tijdloze liedje *Ever Know*. Mooier ga je het niet krijgen dan deze nu al Plaat van het Jaar 2024.... (Jasper Koot)

Queen's legendary debut album

Now available as a 6 CD + 1 LP Collector's Edition

QUEEN

Also available as 2 CD, 1 LP and 1 CD

Release: October 25

LUISTERTRIP

EZRA COLLECTIVE **Dance, No One's Watching** (PIAS/Partisan Records)

Eind 2022 bracht Ezra Collective het album *Where I'm Meant to Be* uit, waarvan het succes direct het begin betekende voor dit nieuwe album: *Dance, No One's Watching*. De band brak namelijk door bij een breder, ook niet-jazz publiek en heeft gedurende 2023 een vlucht genomen naar nieuwe hoogtes. De kers op de taart was een Mercury prijs, als eerste jazzgroep ooit! Het schrijven van deze plaat begon tijdens soundchecks, jams tijdens een concert en overall tussendoor. Het album is geïnspireerd op de dansende mensen die de band zag in het publiek en op het uitgaansleven van Londen. De oplettende muzikfan kan zien in de titels dat er nummers tussen staan als *Cloakroom Link Up (Act1)*, *In The Dance (Act 2)*, of *N29*. Dit zijn referenties naar hoe een avond uitgaan is in Londen: *N29* is bijvoorbeeld de buslijn terug naar huis. Ezra Collective wil duidelijk maken dat iedereen zichzelf mag zijn en de muziek reflecteert dit door veel genres, melodieën en ritmes te combineren op een toegankelijke manier. Het album luistert makkelijk weg en voelt inderdaad echt als een reis door een feestavond, oftewel een luisterTRIP. (Willem Sloet)

PIXIES **The Night The Zombies Came** (ADA/BMG)

Het eerste nummer is een liedje-liedje. Zo'n potentiële Pixieskraker die lekker kabbelend begint. Met een heerlijke zanglijn waarbij Black Francis op herkenbare wijze door een vrouwenstem wordt ondersteund. Complimenten voor die kersverse bassiste Emma Richardson die pas sinds dit jaar bij de band zit. Over complimenten gesproken. Joey Santiago geeft na 1 minuut 18 één van zijn o zo bekende, galmende surfsolo's weg. Kippenvel. Primrose is de fraaie opener van dit nieuwe Pixies-album *The Night The Zombies Came*. Maar daar blijft het niet bij. Er is echt veel meer moois te beluisteren op dit negende volledige album van deze fameuze band uit Boston. Enkele andere toppers? *You're So Impatient* bijvoorbeeld. Zo kortaf en punky als die titel klinkt, klinkt het nummer ook. *Oyster Beds* is een andere dampende uptempotopper van dit album. De rustige eerste single van het album (*Chicken*) kenden we al en is supergeslaagd. Het dwingende, dwarse *Hypnotised* is eveneens te gek en Ernest Evans blijkt een gierende rauwdouwer met Ramones-attitude. *Johnny Good Man* draait om een ronkende baslijn, een strakke gitaarriff en een galmende Joeysolo, maar het slotstuk mag ook niet onbenoemd blijven. *The Vegas Suite* begint rustig, gaat na een minuutje lekker loos en komt dan terug op het rustige thema waardoor het album een overheerlijk toetje krijgt. Conclusie? Pixies laten anno 2024 zien dat hun inspiratie nog lang niet opgedroogd is. (Dennis Dekker)

RAG'N'BONE MAN **What Do You Believe In?** (Sony Music)

Verwacht geen herhaling van zetten bij deze getatoeëerde, woest uitziende man met het kleine hartje. Waar zijn vorige album voornamelijk kleine, gevoelige liedjes waren, is zijn derde plaat een mengelmoes van (jaren '70) soul, gospel en hier en daar een flinke dosis psychedelica. Soms neigend naar Michael Kiwanuka, soms richting Paolo Nutini (Iron) en heel veel Philadelphia sound. Zoveel muzikaliteit, aangevuld met meer elektronische ritmes en een plaat die hoorbaar met een groot budget is geproduceerd; deze man komt er niet alleen mee weg, maar het maakt zijn muziek ook daadwerkelijk groter, rijker en dus beter dan ooit. De titel van de plaat suggereert het thema religie en gezien de gospel sound, zou dat weleens heel goed kunnen kloppen. Toch is het vooral soul die de boventoon voert en laat zijn stem zich nou meer dan uitstekend lenen voor deze stijl. Afsluiter *Hope You Felt Loved At The End* is dan weer zo'n prachtig klein liedje met enkel een piano en de schitterende stem van de man. Met deze plaat kan de geragde bonenman als grote headliner op North Sea Jazz staan. 2025 maar doen dan? (Jasper Koot)

Dit nummer zetten we het hiphop label Empire in de schijnwerpers. Oprichter Ghazi Shami groeide op in de San Francisco Bay Area, een broedplaats voor veel talent. Met zowel interesse in de muziek zelf, als de technologische veranderingen ingegeven door het nabijgelegen Silicon Valley, begreep hij als geen ander de behoeftes van jonge talenten in een nieuw digitaal tijdperk. Zo kan het dat onder Empire's vleugels artiesten als Kendrick Lamar, Andersoon .Paak, Young Dolph, maar ook uitstapjes als Chronixx, Shaboozey en Asake, hebben kunnen floreren. Nog steeds staat Empire vooraan als het gaat om vette hiphopplaten, getuige ook de twee absolute aanraders hieronder en Conway The Machine elders in dit nummer!

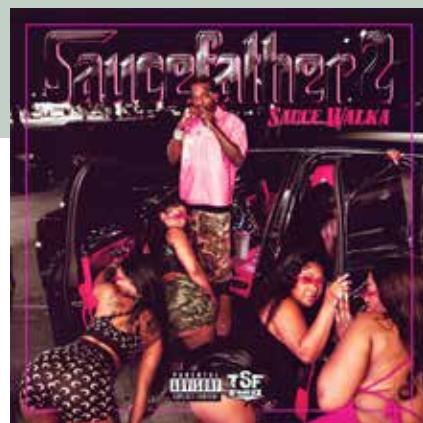

LARRY JUNE
Doing It For Me
(Empire)

Geboren in San Francisco en opgegroeid in Atlanta, vormt Larry June een brug tussen waar hiphop vandaan komt en hoe het zich in de afgelopen jaren heeft ontwikkeld. Het is bijna de nieuwe standaard om elk jaar ten minste 1 project te verwachten, dus was het wachten op Doing It Form. Sinds zijn tour met Post Malone, meerdere releases onder Empire Records en samenwerkingen met legendarische producer The Alchemist is Larry June niet meer weg te denken uit de hiphopp scene. Zijn mix tussen boom bap

en trap beats, waar hij nog net niet nonchalant overheen rap, blijken nog altijd vernieuwend. Ook zijn nieuwe plaat Doing It For Me is weer een heerlijk ontspannen plaat, waar de rapper moeiteloos laat zien een heel album aan elkaar te kunnen lijmen - soms ook zingend. Van gastartiesten hoeft hij het niet te hebben, wederom bewijst hij dat zijn eigen gedachten en perspectieven meer dan genoeg zijn om een heel project mee te vullen boeiend te houden. Wie niet vies is van een ontspannen rapplaat, kan in ieder geval in zijn handen wrijven: Larry June levert gewoon weer! (Ruben de Melker)

SAUCE WALKA
Saucefather 2
(Empire)

Aan de andere kant van het Empire Records spectrum vinden we een compleet andere hiphopsmaak. Niet ontspannen en rustig maar juist snoeihard en altijd aanwezig, Sauca Walka is de definitie van trap. Niet gek dat hij iconische samenwerkingen met artiesten als Migos, XXXtentacion, Chief Keef en Travis Scott bijna op zijn naam heeft. Thematisch is het niet veel nieuws, maar dat maakt de plaat niet minder verslavend. De beats zijn aanstekelijk en de energie vliegt door het dak, waar ook de nodige gastartiesten hun zegje mogen doen op dit project. Van grote namen als Travis Scott en Lil Yachty tot kleinere artiesten. Dit laat ook zien waar Sauca Walka zijn echte kracht zit: het verbinden van deze twee werelden. Niet zo gelikt als zijn generatiegenoten, maar dit geeft juist de authentieke laag die trap ooit zo boeiend heeft gemaakt. Ook op Saucefather 2 schitteren de knallende 808's en fijn scherpe hi-hats. Al lijkt deze Haïtiaanse rapper, die overigens is opgegroeid in Houston Texas, soms net naast de beat te zitten, is dat ook juist datgene wat hem zo fascinerend maakt. Met een volledig eigen rapstijl en een zelf ontwikkelde flow weet hij het Zuiden nog altijd op de kaart te zetten. (Ruben de Melker)

HANIA RANI Nostalgia

(Gondwana Records)

Hania Rani is een briljante pianiste die ter promotie van haar, zeer goed beoordeelde, album Ghosts op de releasedatum een deel van het album live speelde. De

opnames hiervan zijn op Nostalgia verschenen, waarin Hania Rani naast piano ook synthesizers speelt (en zingt!). Begeleid door strijkers en een contrabassist worden de nummers voorzien van meer diepgang en soms zelfs in een iets andere uitvoering gespeeld. Vanaf het eerste nummer, 24.03, dat doet denken aan de beginjaren van Tangerine Dream, tot aan het slotnummer Nostalgia is het één groot luisterfeest. Overigens staat precies op het midden één van de mooiste nummers, It Comes In Waves dat destijds niet op het album Ghosts terecht kwam. Optimaal genieten van dit album doe je in een rustige omgeving, om je vervolgens te laten onderdompelen in de fraaie muziek. Om het helemaal af te maken wordt het album vergezeld van een boekje met analoge foto's gemaakt door Hania Rani. (Joost van Loo)

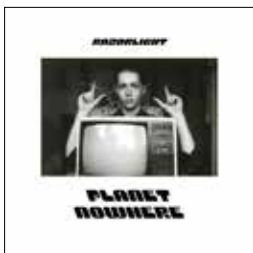

RAT BOY Suburbia Calling

(Epitaph/Anti-)

Jordan Cardy is Rat Boy, een gezellig ettertje uit Essex. Hij is de post-Brexit versie van de woeste mid-Thatcher new wave en punk stromingen. Een vergelijkbaar venijn en

cynisme, een modernere vorm van nonchalance en humor. Ook vergelijkbaar: het moeiteloos switchen tussen ska- en reggaeritmes en punkgitaren. Alleen flirt hij nu ook met rap. Dit doet hij op Suburbia Calling voor Essex, waar niet alleen hij, maar ook Blur, Depeche Mode en The Prodigy vandaan komen. Een buurt verdomd dicht bij Londen, maar net niet, met een arbeidersklasse die tegen Londen opkijkt en tegelijkertijd ongekend trots op zichzelf is. Een broedplek voor kleine criminaliteit en grote creativiteit, die meer symbool staat voor de rest van Engeland dan de ontplofte hoofdstad zelf. Het is heerlijk om te horen hoe Rat Boy de manier waarop de The Specials, Madness en Sex Pistols te werk gingen op herkenbare wijze benadert, maar toch naar het heden weet te trekken. (Stef Mul)

RAZORLIGHT Planet Nowhere

(V2)

Na een periode van 6 jaar verschijnt er eindelijk een nieuw album van deze fijne Indie Rock band uit Londen. Sinds 2002 actief en weer helemaal terug in de originele

line-up met Andy Burrows in de geleerden. Met hits

THE HARD QUARTET The Hard Quartet

(Beggars)

De popmuziek heeft vele supergroepen opgeleverd. Bands als The Traveling Wilburys en Temple of the Dog behoeven natuurlijk geen introductie meer. Even zo vaak leverden deze tijdelijke samenwerkingsverbanden fenomenale albums op. Waarvan sommige pas veel later de waardering bij het grote publiek kregen die zij verdienden. De toekomst zal uitwijzen of ditzelfde geldt voor het titelloze debuutalbum van The Hard Quartet. Indiepop legende Stephen Malkmus van Pavement heeft voor deze supergroep een aantal muzikale kompanen gerekruteerd. Dirty Three-drummer Jim White en gitarist Emmett Kelly van de Cairo Gang en Matt Sweeney van Chavez. Laatste zat samen met niemand minder dan Billy Corgan al in supergroep Zwan en bood eerder zijn muzikale diensten aan zowel Johnny Cash als Adele. Tot zo ver het tromgeroffel! De debuutsingle van The Hard Quartet, 'Earth Hater' wordt vergezeld van zogenaamde claymation videoclip in de beste Wallace & Gromit-traditie. Voor Pavement en Malkmus and the The Jicks adepten zal het stemgeluid vertrouwd zijn, als dat van een verre vriend. Het nummer Renegade is enigszins een vreemde eend in de bijt. Het tempo gaat flink om hoog met een stevig punk-rock sausje. Six Deaf Rats, Hey en Action For The Military Boys zijn drie van de 15 heerlijke indiepareltjes op dit album, waarop de meeste binnen de drie minuten blijven. (Jeroen van der Vring)

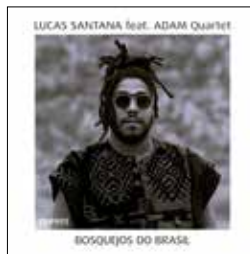
LUISTER TRIP

ASHLEY HENRY **Who We Are** (PIAS)

Ashley Henry is from a different breed. De Londense pianist -en sinds kort ook vocalist- is niet alleen virtuoos achter de toetsen, maar ook een waanzinnige songwriter. Zijn vorige album Beautiful Vinyl Hunter werd niet voor niks het jazzalbum van het jaar in het jazzgekke Japan, maar werd door het immer betrouwbare BBC 6 uitgeroepen tot beste plaat van 2020 - een unicum voor een jazzartiest. Maar zijn geluid is ook veel groter dan dat. Het is Caribisch, waar de wortels van zijn familie liggen; het is soul en hiphop; het is warm en dansbaar, zacht en sensitief. Zo kan het dat als Henry op deze nieuwe plaat zich waagt aan een Mississippi Goddam, hij ermee wekomt. Alsof Stevie Wonder aan de haal gaat met Nina Simone's klassieker. Het geeft ook de gelaagdheid aan die hij in zijn muziek opzoekt. Henry laat zich niet alleen inspireren door zijn muzikale voorouders, maar ook door culturele critici als James Baldwin en Angela Davis. Luister maar naar de woorden van zijn dichtende en schrijvende tijdgenoot Aja Monet op Fly Away. Zo gaat Henry op zoek naar wie hij is, maar ook naar een collectief bewustzijn waarbij we elkaars dromen net zo naleven als onze eigen. Who We Are overstijgt niet alleen genres, maar ook landsgrenzen en culturen. En het is allemaal verdomd mooi! Iedere zichzelf respecterende jazz- en soulliefhebbers moeten Ashley Henry in hun huis verwelkomen. (Stef Mul)

als America en In the Morning waren ze behoorlijk succesvol in het midden van de jaren 2000. Dit vijfde album van de heren klinkt fris, catchy en heerlijk uptempo. Met 10 nummers en een duur van om en nabij de 33 minuten luistert Planet Nowhere erg aangenaam weg. Alle nummers gaan erin als zoete koek, zijn radiovriendelijk en van hoogstaande kwaliteit. Singles Zombie Love en Scared of Nothing zijn ouderwetse oorwurmen. In afsluiter Cool People zingt zanger Johnny Borell "There are no cool people in this band". Dat mag dan misschien wel zo zijn, maar Razorlight brengt toch maar mooi even een van de coolere popplaten van 2024 uit met Planet Nowhere. (Said Ait Abbou)

LUCAS SANTANA 🇧🇷 **Bosquejos Do Brasil** (Zennez)

Saxofonist, fluitist en componist Lucas Santana (1993) is een verbinder. En hoe! Hij kwam in 2015 naar Nederland om te studeren aan de jazzafdeling van het

Amsterdamse conservatorium. Zijn stijl kenmerkt zich door een mix van traditionele Braziliaanse muziek en jazz met significante klassieke invloeden. Zeker op dit album waarop hij samenwerkt met het ADAM Quartet. Niet zomaar een 'strijkje', want deze dames bieden een eigentijds perspectief, getuige ook deze samenwerking. Santana en de dames zijn generatiegenoten (1993/1994/1995) en weten elkaar muzikaal naadloos te vinden. Het album bevat zes originele composities in de vorm van schetsen (bosquejos) met veel artistieke ruimte voor de strijkers en een verfrissend arrangement van de klassieker Manha de Carnaval. Santana komt thuis met de afsluiter Vera Cruz. Dit was de naam die de Portugese ontdekkingsreizigers aan het gebied gaven dat later Brazilië werd. Dit album is een heerlijk jazz-samba pareltje en verveelt op geen enkel moment. (Bart Couman)

SLOPER 🇧🇷 **Changing Colors** (Warner)

SLOPER is het muzikale project van de, in ieder geval in de Benelux, wereldberoemde drummers Cesar Zuiderwijk (Golden Earring) en Mario Goossens (Triggerfinger). Al eerder bracht men de EP Sloper en het stevige album Pulverise uit. In een nieuwe bezetting, zanger Peter Shoulder werd vervangen door nieuwe zanger Jan Bas en Bas Soetens, is Changing Colors opgenomen. De basis van de nummers is nog steeds (classic) rock, dit keer met invloeden uit de jaren 80 en 90. Hierdoor moet ik geregeld aan INXS denken, zonder dat het storend overkomt met dank aan sterke nummers zoals albumopener Never Alone, titelnummer Changing Colors, Eye of no Return en The Last Time.

Halverwege het album komt de fanfare kort voorbij, even later gevolgd door het enige rustige nummer van het album, Frozen Memories. Het album eindigt zoals een rockalbum hoort te eindigen, met de knallers Hold On en Nothing But a Heartache. Al met al een dynamisch album met heerlijke riffs en rockend gitaargeweld. (Joost van Loo)

SOCCER MOMMY 👍

Evergreen (Concord)

Soccer Mommy, het alter ego van de uit Nashville afkomstige Sophie Allison, heeft over inspiratie kennelijk niet te klagen, want Evergreen is al haar zesde album in

acht jaar tijd. Op haar nieuwe album wil ze naar eigen zeggen wat organischer klinken en dat is gelukt. Akoestische en vooral elektrische gitaren vormen de basis van de songs op Evergreen, dat vervolgens is voorzien van een lekker vol en smaakvol geluid. Het klinkt allemaal wat warmer dan we van Soccer Mommy gewend zijn en die warmte komt terug in haar zang, die mooier klinkt dan op de eerste albums van de Amerikaanse muzikante. Het komt allemaal prachtig samen in songs die de ene keer wat steviger klinken en de volgende keer flink gas terugnemen, maar allemaal direct herkenbaar zijn als Soccer Mommy songs. De indiepop en indierock van het moment heeft vele vaandeldragers en Soccer Mommy laat op Evergreen horen dat ze er hier absoluut een van is. (Erwin Zijlema)

ALAN SPARHAWK

White Roses, My God

In 2022 verloor Alan Sparhawk zijn vrouw Mimi Parker, met wie hij de band Low vormde. Later vertelde hij in een

interview dat hij niet langer naar zijn eigen stem kan luisteren, waardoor hij een nieuwe stem zocht. Deze blijkt op White Roses, My God vervormd door een vocoder, enkel ondersteund door minimalistische elektronica. Het laat je als fan terugverlangen naar het stemgeluid waar je decennialang vertrouwd mee was, al is het maar een fluistering. Op die manier rouw je met hem mee. (Laurence Tanamal)

DEVIN TOWNSEND 👍

PowerNerd (InsideOutMusic)

Devin komt met dit nieuwe album genaamd PowerNerd, de eerste in een trilogie. De andere twee, genaamd The Moth en Axolotl komen later uit en zullen dikwijls anders

klinken dan PowerNerd. In de trilogie is PowerNerd een direct, party en vrolijk album. De andere twee zijn ofwel zwaar, orchestraal en donker (The Moth) of gewoonweg raar en alienachtig (Axolotl). Devin laat weten een licht album te hebben willen maken waar hij niet te lang over na wilde denken tijdens het schrijfproces, omdat hij bij

LUISTER TRIP

JOAN AS POLICE WOMAN **Lemons, Limes And Orchids** (PIAS)

Joan Wasser is -niet als politievrouw- geboren in Maine USA, studeerde klassieke viool aan de Boston University en trad in de vroege jaren '90 op met verschillende indierock bands. Na de tragische dood van haar boyfriend Jeff Buckley, begon ze te zingen en vormde in 2002 Joan As Police Woman. Haar moto "beauty is the new punk rock" vat kernachtig haar combi van soul en experimental underground samen. Inmiddels heeft deze police woman 12 albums gemaakt dus ze zit bepaald niet stil. Haar vorige album "The Solution Is Restless" uit 2021 was een samenwerking met Dave Okumu en de super drummer Tony Allen (wat het laatste album voor zijn dood bleek te zijn). Het album kreeg overal lovende kritieken en nu is er de opvolger Lemon, Limes & Orchids. Joan kiest voor een meer ingetogen benadering wat haar bijzondere stem meer dan recht aan doet. Veel van de songs gaan over liefde, in de breedste zin des woords, zowel van vreugde als verdriet. Breekbare songs die bijna live zijn opgenomen door een band die bestaat uit bewezen musici zoals de legendarische en Grammy-winnende Meshell Ndegeocello op bas, Chris Bruce (Seal, Trevor Horn, Alanis Morissette) op gitaar, Daniel Mintseris (St. Vincent, David Byrne, Elvis Costello & The Imposters) op toetsen en Parker Kindred (Jeff Buckley, Liam Gallagher). Het klinkt als het sensueelste albums dat ze ooit gemaakt heeft. (Frank de Bruin)

**RECORD
PLANET**

THE LARGEST VINYL
SHOW ON EARTH

500+
Dealers

30+
Countries

EDITION

59th

MEGA RECORD & CD FAIR

Den Bosch — Brabanthallen

• SAVE THE DATES

9 & 10 NOV
2024

SCAN
HERE

TICKETS & INFO

recordplanet.nl

zijn andere werken via veel iteraties te werk ging. Deze keer heeft hij de muziek in minder dan twee weken geschreven, wat heeft geresulteerd in een album dat inderdaad meer recht door zee is dan zijn gebruikelijke output. Het is hem gelukt oploftende muziek te schrijven die behapbaar is, ook al is de tekst toch zwaarder en emotioneler uitgepakt door gebeurtenissen in zijn persoonlijke leven. (Willem Sloet)

TSHA 👍
Sad Girl
(PIAS/Ninja Tune)

Tsha, de Londense dj en producer, heeft zich in korte tijd weten op te werken in de wereld van de elektronische muziek. Sinds een track van haar door Bonobo werd

geselecteerd in zijn Fabric presents set heeft ze serieus werk gemaakt van haar carrière. Met haar zeer goed ontvangen debuutalbum Capricorn Sun uit 2022 wist ze zichzelf in de kijker te spelen. Het leverde haar prominente plekken op grote festivals op en de weg naar het dj sterrendom was ingezet. Nu is de charmante Teisha Matthews, haar echte naam, terug met een album waar ze nog meer dan bij haar dj-sets zich van haar emotionele kant laat horen. Euforisch is Sweet Devotion met Caroline Byrne en Girls is een schandalig, ultra-catchy, clubgerichte oorworm met een goddelijke vocale hook van Rose Gray. Tsha laat haar eigen stem horen in de track Green, die naast house ook vleugjes r&b uit de jaren 00 bevat. Sad Girl is een sterke danceplaat. Aanstekelijk, divers en soulvol. (Erik Damen)

UNTO OTHERS 👍
Never, Neverland
(Century Media)

Unto Others hebben, in een poging om zich verder te onderscheiden, een album gemaakt dat verschillende stijlen combineert, maar waarbij hun herkenbare

gothic rock sound de boventoon voert. De sound heeft een sterke synth- en metalinvloeden uit de jaren '80 en doet denken aan Ghost. De donkere rock die als rode draad door het album lopen worden afgewisseld met andere invloeden, zoals speed metal of punk. Ook zijn er een paar powerballads te vinden, die erg radiovriendelijk klinken. Het is een toegankelijk album met een herkenbare sound van jaren '80 synths, Iron Maiden stijl gitaarsolo's en moderne productie. De teksten van Unto Others zijn donker en emotioneel, als contrast met de meestal dromerige en overwegend vrolijke sound. Zo is het ze zeker gelukt om een album te maken met een unieke identiteit, maar ook met herkenbare geluiden. Op naar een tour vol volle zalen. (Willem Sloet)

LUISTERTRIP

SOPHIE
Sophie
(PIAS/Transgressive Records)

Als eerste openlijke transgender artiest genomineerd voor een Grammy, heeft de Britse producer en muzikant SOPHIE veel bereikt in haar te korte leven. Dat kwam namelijk ruw aan een einde toen ze in 2021 een gebouw in Athene beklom om de volle maan te fotograferen, en daarbij ongelukkig ten val kwam en overleed. Opnames voor dit album, haar tweede, waren al dusdanig ver gevorderd dat broer en eveneens producer Benny Long het op zich nam om het af te maken en nu het licht te laten zien. Collega artiesten als spoken word artiest Juliana Huxtable en de Russische Nina Kraviz hielpen om de laatste hand te leggen aan de soundscapes en collages die SOPHIE al klaar had gezet. Het album kent vier aparte secties waarvan de eerste behoorlijk donker, repeterend en hypnotiserend is, en bepaald geen muziek voor weekhartige types. Vanaf Reason Why begint een wat vrolijker stuk, waarin de dansbaarheid naar voren komt. Via de futuristische techno van deel drie, eindigen we met vrolijke popmuziek in Love Me Off Earth. Een veelzijdig album wat zeker recht doet aan een veelzijdig, en helaas veel te vroeg overleden artiest. (Jurgen Vreugdenhil)

BETH HART
You Still Got Me
(Provogue)
LP colored, CD

Pakweg twee jaar geleden brak Beth Hart haar concert in Nederland vanwege stemproblemen af. Hoewel ze daar natuurlijk niets aan kon doen, had ik daar flink de pest in. Want een optreden van de Amerikaanse rockzangeres is een ware belevenis, vooral omdat ze haar hele ziel en zaligheid en haar

hele hebben en houwen op het podium stort. Ze durft ook 'lelijk' te zijn en bekken te trekken die bij het nummer horen. Gelukkig trakteert ze ons met enige regelmaat op een nieuw album (haar eerste album Immortal dateert uit 1996) dat steeds alles in zich heeft wat je ervan verwacht. Overigens zonder in sleur te belanden. Ook op de nieuwe plaat You Still Got Me gieren de gitaren, beuken de drums en de bas en trekt Beth Hart song na song haar scheurende stem open, soms ruig, dan weer breekbaar, met die typische vibratie. Deze keer geen Joe Bonamassa aan haar zij, met wie ze vaak samenwerkt. Wel horen we Slash een keer. Eervolle vermelding is er voor het indrukwekkend mooie en indringende Drunk On Valentine. Paar keer op repeat, net als de rest van het album. Geweldige plaat. (Hans van der Maas)

DE MANNEN BROEDERS
Sober Maal
(Membran/Suburban)

Fans van de Belgische Metal formatie Amenra zullen wellicht niet dagelijks naar de folk-gospel uitingen van Broeder Dieleman luisteren. Andersom is het ook niet direct een match. Voorman Colin H. van Eeckhout van eerstgenoemde en Tonnie Dieleman, de broeder in kwestie, zagen echter wel degelijk de overlap in hun visie op de donkere kant van het bestaan, waarin religie, absolutie en verdriet een grote rol spelen. Tijdens de lockdown verhuisden zij gezamenlijk naar de Doopsgezinde kerk in Middelburg om in de schaduw van het Christusbeeld Sober Maal op te nemen. Vanaf moment één wordt meteen duidelijk dat hun muzikale inslag inderdaad niet zo uit elkaar ligt als het eerste gehoor doet vermoeden. De donkere sfeer, hun daar perfect bij passende stemmen en de bijna gewijde muziek, bestaande uit orgel, een enkele banjo, een ouderwetse draailier en meer van dat soort fraais is de zompige bodem voor oude religieuze teksten. Opener Alle Roem Is Uitgesloten is een 8,5 minuten durende drone van oude geluiden, culminerend in de stemmen van Colin en Tonnie die bijna manisch hun boodschap verkondigen. Southern Gothic, zou dit heten als het uit de US komt, wat we voor de gelegenheid dan maar vertalen naar Zeeuwse Gotiek. Bloedstollend. (Jurgen Vreugdenhil)

THE WAEVE 👍
City Lights
(Transgressive)

The WAEVE is een Brits duo en liefdespaar bestaande uit Graham Coxon (beter bekend als gitarist en tweede stem van Blur) en Rose Elinor Dougall (o.a. bekend van haar

samenwerking met Mark Ronson en als bandlid van The Pipettes). In 2023 verscheen het eerste, Seltitled album, en nu is het tweede album City Lights gelanceerd. De hypnotiserende baslijn, dissonante gitaarpartijen en dreigende saxofoon in openingstrack "City Lights" hebben een heerlijk hoog David Bowie gehalte. Naast het avontuurlijke saxofoonspel is het de samenzang van Graham Coxon en Rose Elinor Dougall die de basis van dit fraaie album vormt. Nummers als You Saw en Moth to the flame zijn hierdoor aangenaam gelaagd en rijk van kleur. Broken Boys met het puntige gitaarspel en een new wave-achtige baslijn is een wel verdomd lekker nummer en misschien het hoogtepunt van deze meer dan geslaagde muzikale samenwerking. The WAEVE weet op deze tweede schijf verschillende muziekstijlen (oa Folk, Punk en Rock) tot een prima geheel samen te smeden. Sfeervol album! (Said Ait Abbou)

IMMANUEL WILKINS 👍
Blues Blood
(Blue Note)

Met zijn eerste twee albums maakte saxofonist Wilkins al een geweldige indruk, dus de verwachtingen waren hoog gespannen voor dit derde album. Blues Blood is een

ambitieuw project, een multimediala voorstelling over de erfenis van onze voorouders en de bloedlijnen die ons verbinden, en is deels geïnspireerd door Immanuels jeugd. Hij wordt begeleid door zijn vaste band: pianist Micah Thomas, bassist Rick Rosato en drummer Kwaku Sumbryon. Voor het eerst maakt Wilkins gebruik van vocalisten, te weten Ganavya, June McDoom en Yaw Agyeman, waarbij elke stem put uit een ander aspect van het erfgoed. Op DARK EYES SMILE is er een prachtige gastrol van Cécile McLorin Salvant. De thema's Blues en Blood staan centraal. Er is een dichotomie van zwarte mensen die zingen over hoe slecht hun omstandigheden waren, maar de blues is iets dat juist zo goed voelt, en bloed is vaak een symbool van voorouderlijke en generatiegebonden zaken. Een indrukwekkend mooi en meeslepend muzikaal landschap. (Jos van den Berg)

WENDE 👍
Vrijplaats
(Excelsior)

Vorig jaar moet echt een waanzinnig hoogtepunt zijn geweest in de toch altijd al best bezige bij Wende. Haar plaat Sterrenlopen was een onverdeeld succes en

LUISTERTRIP

THEE SACRED SOULS
Got A Story To Tell
(V2/Daptone)

Op het debuut van Thee Sacred Souls was weinig aan te merken, dus reikhalzend werd er uitgekeken naar de opvolger. Het soul trio uit Californië kreeg te maken met een intensieve tour en alles wat daar bij komt kijken, waardoor ze een flinke dosis heimwee, gemis van geliefden en andere emoties aan hun toch al niet flauwe soul toevoegden. En als diepe soul ergens bij gebaat is, zijn dat wel de gewenste ingrediënten. Got A Story To Tell heeft dan ook de prachtige sound van het debuut gemeen, maar gaat daarnaast dieper en intenser dan zijn voorganger. I ask myself, is there anything left to live for vraagt de geweldige zanger Josh Lane zich vertwijfeld af in Somebody Knew, dat werk. Met een paar heerlijke hoofdknikjes naar vooral de Motown stal laten ze ook weten dat ze wel degelijk weten waar de mosterd gehaald wordt. Het Marvin Gaye intro van Live For You, en de Mary Wells pastiche in My Heart Is Drowning spreken boekdelen. Met nog een zeer eervolle vermelding voor de prachtige achtergrondkoortjes, is dit meer dan een zeer waardige opvolger. (Jurgen Vreugdenhil)

Paradi

Vr 25 oktober
**Fela's Day met o.a.
Falz the Bahd Guy**

Vr 25 + Za 26 oktober
**London Calling met
o.a. English Teacher**

Ma 28 oktober
Victoria Canal

Za 2 november
Jamie Webster

Zo 3 november
Sad Night Dynamite

Ma 4 november
Carin León

Wo 6 november
MRCY

Do 7 november
Moonlight Sannely

Do 7 november
Zimmerman

Vr 8 november
Keenan Mundane

Za 9 november
Cassandra Jenkins

Ma 11 november
Lo Moon

Di 12 november
The Felice Brothers

Wo 13 t/m Zo 17 november
**Super-Sonic Jazz
2024 met o.a.
Butcher Brown,
Emma-Jean
Thackray, Arp Frique
+ Lander & Adriaan**

Do 14 november
Iron & Wine

Za 16 november
Joe Goddard

Ma 18 november
IST IST

Ma 18 november
Robert Finley

Wo 20 november
METZ

Do 21 november
Warmduscher

Do 21 november
cumgirl8

Ma 25 november
The Howl & The Hum

Do 28 november
Victor Ray

Vr 29 november
**Peter Cat Recording
Co.**

Za 30 november
Personal Trainer

Zo 1 november
**Stef Kamil Carlens
& The Swoon**

Do 5 november
Young Gun Silver Fox

Vr 6 november
Het Zesde Metaal

Vr 6 november
Los Bitchos

Za 7 december
SLOPER

Za 7 december
Fatoumata Diawara

Zo 8 december
Pokey LaFarge

Wo 11 december
Sylvie Kreusch

Do 12 + Vr 13 december
MEROL

Za 14 december
HANG YOUTH

Za 14 december
Ciao Lucifer

Zo 15 december
**30 YEARS
TOUTPARTOUT
met o.a. DIIV, Mdou
Moctar + King
Hannah**

Zo 15 december
7 Layers Sessions

Di 17 december
Brass Rave Unit

Vr 20 december
Claude

Zo 22 december
**Clean Pete's
Kerstshow**

Ma 23 december
Bökkers

Zo 29 december
**ELMER'S OLD AND
NEW SPEKTAKEL
FESTIVAL met o.a.
Mariposa, Maria
Iskariot, Borokov
Borokov en ICONIC**

Vr 3 januari
Van Dik Hout

Di 7 januari
JOHAN

Do 9 januari
The Kik

Za 11 januari
Karel

Za 11 januari
**The Bony King of
Nowhere**

Wo 15 januari
**Hellmut Lotti Goes
Metal**

Do 16 januari
20 jaar THC

Wo 22 januari
Daryll-Ann

Za 25 januari
Maria Mena

haar show op Lowlands een extatisch, ontroerend en zwetend hoogtepunt van de zomer. Maar voor haar geldt niet groot, groter, grootst. In plaats van de muur van geluid die ze vooral live teweeg kan brengen nog verder uit te breiden, kiest ze ervoor om weer even naar binnen te keren. Terug naar de basis, met al verrassingen en imperfecties. Uit die behoefte komt deze ep en, misschien wel belangrijker, een serie van 19 shows (van oktober tot januari volgend jaar) in Carré uit voort. Alleen een piano en een stem, weg met de harde gitaren of geluidjes uit synthesizers en computers. Iedere avond iets anders met verschillende gastartiesten. Iedere avond een unieke ervaring. Deze ep bereidt ons alvast voor op wat komen gaat: van de pianoversie van Helemaal Genoeg tot verrassende covers, drie schitterende nieuwe songs en haar versie van Blauw (The Scene) en Als De Liefde Niet Bestond (Toon Hermans). Must have en must see voor iedere fan. (Stef Mul)

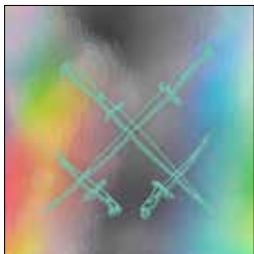

WOLFBRIGADE
Life Knife Death

Op hun inmiddels alweer elfde studioalbum gaat het zweedse

Wolfbrigade weer als vanouds tekeer. Hun

heerlijke crust/punk/metal mix staat ook nu weer bol van de politiek getinte teksten en tegenwoordig is daarvoor natuurlijk inspiratie genoeg te verkrijgen. Wederom bewijst de band tot de top van het genre te behoren en is dit voor de liefhebbers van heerlijke rauwe punkmetal een meer dan verplichte aanschaf! (Emiel Schuurman)

XIU XIU 👍
13" Frank Beltrame Italian Stiletto With Bison Horn Grip (PIAS)

Wat een gekke titel! Maar Xiu Xiu is ook niet een normale groep. De band rondom de breekbare stem van Jamie

Stewart maakt al twee decennia aan de lopende band indrukwekkende muziek die onmogelijk in een hokje te proppen is. Ze brachten muziek uit met de Japanse noise pionier Merzbow, brachten de muziek van Twin Peaks naar nog ongemakkelijkere hoogtes en maken in de regel sowieso een soort nachtmerriepop. Zo ook op deze plaat met de onmogelijke titel. Begint het allemaal nog hemels mooi met het gedragen Arp Omni, dreunt Maestro One Chord als Depeche Mode meets Nine Inch Nails en klinkt Common Loon als overstuurde math-rock. Hoogtepunt is de zoemende art rock track Veneficium. Zo ontvouwt zich andermaal een ijle koortsdroom van een album. Het zal niet gemakkelijk worden, maar je zult je ooit eens moeten toegeven aan Xiu Xiu's universum. (Stef Mul)

SPOT

MA 4 NOV
IST IST

DI 5 NOV
CORY HENRY

VR 8 NOV
FRED HERSCH

ZO 10 NOV
KOVACS

MA 11 NOV
JASON ISBELL AND THE 400 UNIT

DI 12 NOV
KEVIN MORBY

WO 13 NOV
SÓLSTAFIR

VR 15 NOV
GUY DAVIS

ZA 16 NOV
THE INDIEN

ZO 17 NOV
BUTCHER BROWN

MA 18 NOV
STEPHANIE STRUIJK

WO 20 NOV
LAMBERT

ZO 24 NOV
SEUN KUTI & EGYPT 80

DI 26 NOV
JETT REBEL

DI 26 NOV
IAN SIEGAL MEETS JOHNNY MASTRO

ZA 30 NOV
JARROD LAWSON

MA 2 DEC
IAN PAICE (DEEP PURPLE) FT. PURPENDICULAR

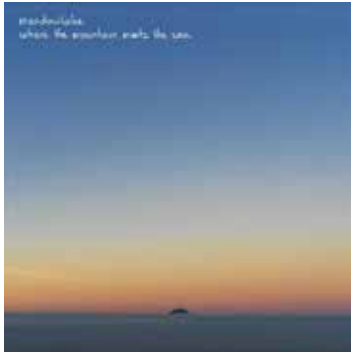
MA 2 DEC
LADY BLACKBIRD

DO 5 DEC
SLOPER

ZO 8 DEC
MY BABY

SPOTGRONINGEN.NL

De krenten uit de pop

MEADOWLAKE

where the mountain meets the sea

Als je een album kunt opnemen in de studio van Big Thief gitarist Buck Meek is dat een kans die je niet mag laten liggen en als je er dan toch bent kun je maar het beste direct een prachtalbum maken. Het is precies wat de Groningse band Meadowlake heeft gedaan. Met *where the mountain meets the sea* heeft de band een gitaaralbum van een hier en daar ongekeerde schoonheid gemaakt. Die schoonheid zit in het fascinerende gitaarspel en in de dromerige zang, maar zit ook zeker in de bijzondere sfeer en de onderhuidse spanning die de band heeft gecreëerd op het echt prachtige *where the mountain meets the sea*.

SUKI WATERHOUSE

Memoir Of A Sparklemuffin

OP HAAR debuutalbum *I Can't Let Go* liet Suki Waterhouse horen dat ze niet alleen een succesvol model en actrice is, maar ook een talentvolle muzikante. Hoe groot dat talent is, is nog veel duidelijker te horen op haar tweede album. *Memoir Of A Sparklemuffin* is een ambitieus album met bijna een uur muziek en in dat uur laat Suki Waterhouse niet alleen horen dat ze een prima zangeres is, maar ook een getalenteerd songwriter. *Memoir Of A Sparklemuffin* is een album dat aansluit bij de indiepop en indierock van het moment, maar Suki Waterhouse kent ook haar klassiekers, wat de veelzijdigheid van haar tweede album verder vergroot.

De muziekblog *de Krenten Uit De Pop* bestaat sinds 2009. Iedere week wordt uit het aanbod van nieuwe releases een aantal albums geselecteerd die 'krenten uit de pop' mogen worden genoemd. Deze worden op de blog gerecenseerd. De blog beperkt zich niet tot een genre, maar bespreekt alles van roots tot pop en van jazz tot rock.

Door: Erwin Zijleman

NATIVE HARROW

Divided Kind

DEVIN TUEL EN STEPHEN HARMS timmeren inmiddels een aantal jaren aan de weg als Native Harrow en worden steeds beter. Met name de laatste paar albums van het tweetal uit Philadelphia zijn erg goed en met het deze week verschenen *Divided Kind* zetten Devin Tuel en Stephen Harms de voorlopige kroon op hun werk. De muziek van het duo bevat nog steeds invloeden uit de (Laurel Canyon) folk, maar daar komen dit keer invloeden uit de country en vooral flink wat invloeden uit de soul bij. De songs zijn sterk, de instrumentatie is fraai en de zang van Devin Tuel is ook dit keer geweldig en nog wat indrukwekkender dan op de vorige albums van de twee.

Het oude bluesrubriekje is terug van weggeweest, nu uit de hand van Wim Velderman en iets breder getrokken. Platen die we waren vergeten of op geen andere manier kwijt kunnen. Iedere editie drie tips uit het rootsgenre, soms obscuur, soms welbekend, meestal vol gitaren en altijd in de meest brede zin van het woord... (door: Wim Velderman)

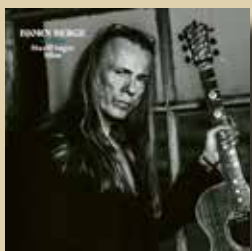
Jolie Holland - Haunted Mountain

Voor het nieuwe album van Jolie Holland moet je even rustig gaan zitten. Waarom? Omdat het een album is met meerdere lagen en voordat je die ontdekt hebt ben je waarschijnlijk wel een paar uurtjes verder. Op Haunted Mountain staan negen heel diverse tracks en allemaal meer dan de moeite waard. Punt van kritiek is de wijze waarop de inlay met teksten bij de cd afgedrukt is: de lettertjes zijn zo klein dat ze niet te lezen zijn, maar ook dat geldt voor meerdere artiesten. En die teksten gaan veelvuldig over politiek en worden afgewisseld met literaire beschouwingen. De songs zijn totaal verschillend opgenomen. Stemmige akoestische gitaren worden afgewisseld met elektronische soundscapes die er niet om liegen. Deze soundscapes zijn geproduceerd door een trio multi-instrumentalisten: Jolie Holland, Adam Brisbin en Justin Veloso. De creativiteit van Jolie zet je aan het dagdromen - misschien wel in de buurt van Haunted Mountain.

JD McPherson - Nite Owls

Less is more geldt zeker ook in de muziek: JD McPherson brengt na zeven jaar wachten eindelijk een nieuw album uit. JD had er blijkbaar ook de tijd niet voor om wat op te nemen. En dat komt wel hierdoor: tijdens de afgelopen jaren stond hij bijna continu in het voorprogramma van Alison Krauss en Robert Plant – on-tour en speelde hij in de band van de hoofdact gitaar. Less is more geldt ook voor het aantal minuten en nummers op deze cd. Tien tracks met veel afwisseling opgenomen in studio's in Tulsa, Chicago en Nashville. Qua stijl ook moeilijk in 1 woord te vangen: van rock 'n'roll naar garage rock en alles daartussen. Opgedragen aan gitaargrootheid en legende "King of Twang" Duane Eddy die in het voorjaar van 2024 op 86 jarige leeftijd overleed. Voor het beluisteren adviseer ik je niet te wachten tot de nacht, Nite Owl is er twentyfourseven.

Bjørn Berge - Introducing Steelfinger Slim

Nee, niet de voormalig tennis-ster, de Noor Bjorn Berge is zanger -gitarist van beroep en heeft sinds het jaar 2001 maar liefst 13 albums op zijn naam staan. Berge beschikt over een krachtige heldere lage stem en weet die stem uitstekend te gebruiken. Tien songs staan er op zijn nieuwe album waarvan er zes door hemzelf geschreven. De vier covers van songs van onder andere Ben Harper, T-Rex laten zien wat deze meester van de akoestische gitaar in zijn mars heeft. Zo wordt Get It On van het overbekende T-Rex van Marc Bolan op een bijna niet te herkennen manier ingespeeld en bezongen door Bjorn. Een grote verscheidenheid aan gebruikte gitaren en zelfs slidegitaar zijn heerlijk om naar te luisteren en laten ook nog eens horen over welk talent Berge beschikt. Van blues tot ballad, van rock tot funk, het is genieten en het demonstreert de kracht van Steelfinger Slim.

A portrait of Birgit Schuurman with long, dark, curly hair, wearing a white top and gold hoop earrings. The background is a solid teal color.

interview
BIRGIT SCHUURMAN

(Door: Stef Ketelaar)

Op een van de laatste zomerdagen van het jaar sprak ik met zangeres/actrice Birgit Schuurman op het terras van Club Dauphine in Amsterdam over haar eerste Nederlandstalige album Struikelen dat op 20 september is uitgekomen.

Wanneer speelde je voor het eerst met de gedachten om een volledig Nederlandstalig album te gaan maken?

Dat ging een beetje stapsgewijs. Ik had voor meerdere theaterproducties weleens liedjes in het Nederlands gezongen en steeds als ik dat deed voelde dat heel fijn. Ik merkte dat er nul vertaalslag zat tussen m'n mond en mijn hart. Toen de coronaperiode begon was ik intussen een jaar verder van het hartzeer van een scheiding en kwam ik net van de roze wolk die mijn nieuwe relatie had bezorgd. Ook was er de ruimte om nieuwe liedjes te schrijven. Ik begon daarmee in het Engels, maar dat voelde ineens heel gek. Dus besloot ik (na een klein innerlijk verzet) om in het Nederlands verder te gaan. Hoewel ik van tevoren dacht dat ik veel meer tijd nodig had om mezelf in het Nederlands te horen, was dat totaal niet het geval. Het voelde meteen als een logische, nieuwe stap.

Had je jezelf een bepaald doel gesteld toen je aan deze plaat begon?

Ja, dat het allemaal open en eerlijk moest zijn. Ik wilde alles laten zien, dus ook het verdriet, de pijn en de zwaarte vooral niet schuwen. Maar, hoe zwaar een liedje ook zou zijn, ik wilde ook dat er altijd iets hoopvol in zou zitten. Dat doet Adele bijvoorbeeld ook. Nog voor het album uitkwam had ik een stukje van het liedje Nu Ik Ga op Instagram gepost, waarop iemand reageerde dat het niet alleen pijnlijk maar ook hoopvol klonk. Toen ik dat las dacht ik: doel bereikt. De eerste liedjes die ik voor het album schreef waren sowieso best wel wat zwaarder, maar later werd dat minder en zijn we dus echt van donker naar licht gegaan.

In welk opzicht wilde je dit album anders laten klinken dan je vorige Engelstalige plaat?

Ik wilde minder programming en elektronica, hoe vet ik dat ook vind. Maar dat past gewoon niet bij de boodschap die ik wil overbrengen. En ik wilde dit keer echt meer mijn stem in de liedjes centraal laten staan. Het zijn vooral op piano en gitaar gebaseerde liedjes, met daaromheen soms cello, viool, drums en percussie. Ik wilde het organisch, nog puurder, niet te vol en nog dicht bij de bron blijven. Door bepaalde producties kan een stem soms echt ondergesneeuwd worden en dat wilde ik niet. Het moest dit keer echt om het verhaal gaan. Ik wilde me niet langer verschuilen.

Veel artiesten van eigen bodem noemen de switch van het veilige Engels naar de moerstaal an sich al de grootste uitdaging wanneer ze zo'n avontuur aangaan. Geldt dat ook voor jou?

Ja, als ik in het Engels zing heb ik een bepaald masker op omdat het mijn eigen taal niet is. Ook qua schrijven. Je komt er dan gewoon wat makkelijker mee weg. In het Nederlands zingen en schrijven is aan de ene kant spannend omdat je niets hebt waarachter je je kunt verbergen. Maar aan de andere kant – juist omdat het zo echt is – is dat het toch ook weer niet. Tijdens het zingen van mijn Engelse liedjes kon ik me er weleens op betrappen dat ik een rol aan het spelen was en geloofde

ik mezelf niet helemaal. Door de puurheid van nu kan ik niet meer door de mand vallen.

Je bent opvallend veel met vrouwelijke songwriters aan de slag gegaan. Zo heb je samen met Linde Schöne, Stephanie Struijk, Iris Penning en Nienke Leone liedjes geschreven. Hoe is dat zo gekomen?

Een paar jaar geleden heb ik meegewerkt aan een album van The BlueBirds en zat daardoor ineens met alleen maar vrouwen in de studio. Ik kwam tot de ontdekking dat ik zo iets nog niet eerder had meegemaakt. Het voelde meteen heel veilig. Niet dat ik me onveilig voel als ik met mannen werk, maar er zit dan altijd toch een soort man-vrouw verhouding tussen, waarbij ik onbewust toch opzoek ben naar een mannelijke goedkeuring. Tussen die vrouwen hoefde ik me niet leuker voor te doen dan ik ben of mezelf te bewijzen en al vrij snel dacht ik: ik wil dit vaker. Bij BMG (een publishing bedrijf red.) heb ik vervolgens aangegeven dat ik met vrouwelijke songwriters wilde gaan samenwerken en toen werd meteen Linde Schöne voorgedragen met wie ik ook de albumtiteltrack Struikelen heb geschreven. Daarna volgde Stephanie Struijk. Mijn vader – die me regelmatig dingen van Spotify doorstuurt die hij te gek vindt – kwam met Iris Penning aanzetten. Ik heb haar via Instagram benaderd voor een samenwerking en ben daardoor weer in contact gekomen met Huub Reijnders, die het album deels geproduceerd heeft. Nienke Leone ken ik via Huub van Loon, die vroeger in mijn band speelde.

Struikelen is eigenlijk maar een raar werkwoord. Toch heb je dit in een liedje verwerkt en is het dus ook de titel van het album geworden. Waarom?

Toen ik vroeger aan mijn oma vroeg: 'Hoe gaat het?', zei ze vaak: 'We rommelen maar wat aan en struikelen voorwaarts.' En dan dacht ik: is dit nu negatief of positief? Tegenwoordig willen we helemaal niet aanrommelen maar alles gelijk in één keer goed doen. Maar nu snap ik haar heel goed. We doen allemaal ons best. We struikelen, we vallen plat op ons bek of vinden net op tijd weer onze balans. Na het struikelmoment zijn we meestal weer een stukje verder, want je struikelt maar zelden naar achteren. En ook al willen we het liefst dat anderen niet zien dat je struikelt, het is soms goed dat het gebeurt. Durf maar te struikelen en leer daarvan.

Het liedje Nu Ik Ga schreef je samen met Stephanie Struijk en gaat over de scheiding van de vader van je oudste kind. Hoe was het om zo'n pittig moment in je leven vast te leggen in een liedje?

Dat was confronterend en heel verdrietig. Maar het voelde echt als een moment waarover ik wilde schrijven. Ik wilde ook echt een bepaald moment pakken om iets te verduidelijken, dus ik zing dan ook: 'Ik draai me om en ik zie dat je slaapt. Dit is de laatste keer dat ik naast jou lig en wakker word. Wat er was, is niet meer.' Alles bij elkaar paste heel mooi in mijn verhaal van een stukgelopen relatie, het vinden van een nieuwe liefde en het moment hoe ik daarna in het leven ben gaan staan.

In het liedje Eigenlijk Best Goed gaat alles je voor de wind. Is dit nummer ontstaan nadat je kampte met een depressie vanwege je scheiding?

Nee, die heb ik geschreven omdat ik mezelf erop betrap dat ik soms negatief over dingen kan praten en eigenlijk vind ik dat helemaal niet bij me passen. Ik zie ook heel vaak beren op de weg en denk soms dat ik nog tig anderen dingen had kunnen doen als ik ergens mee bezig ben, terwijl ik dan juist moet genieten van dat ene moment. Voor dit liedje ben ik heel bewust de dingen gaan opschrijven die mis hadden kunnen gaan en heb dat vervolgens omgedraaid. Als mensen aan mij vragen hoe het gaat zegt ik best vaak dat het 'eigenlijk best goed' gaat. Je ziet dan de verbazing bij de ander. Alsof ik zelf niet had verwacht dat het 'eigenlijk best goed' zou gaan. En dat is misschien wel waar ik zelf van leer. Ik moet stoppen met kijken naar wat er niet goed zou kunnen gaan en me realiseren dat het soms eigenlijk best wel goed gaat.

Waar gaan de liedjes Laet 't Nou Maar en Net Te Laat over?

Laet 't Nou Maar gaat over dat ik soms een idee kan hebben over hoe allemaal zou moeten gaan. Bijvoorbeeld binnen relaties. Vroeger stippelde ik voor mezelf in m'n hoofd uit hoe dingen zouden moeten lopen. Dat deed ik bijvoorbeeld tijdens mijn eerste huwelijk. John Lennon zong ooit: 'Life is what happens to you while you're busy making other plans' en zo is het ook echt. Je kunt proberen om alles in je leven te regisseren, maar voor hetzelfde geldt jij je morgen niet goed uit terwijl je een straat oversteekt en word je door een tram geraakt. De dagen waarin je niks vooruit plant en alles maar laat gebeuren vind ik eigenlijk het leukst. Dus Laet 't Nou Maar gaat over loslaten en dat is wat ik mezelf toezing. Ik mag wel wat vaker van mezelf in een bepaalde flow meegaan en dan zien we het vanzelf wel. Net Te Laat gaat over dat ik vaak achteraf van bepaalde momenten terug kan genieten, bijvoorbeeld via foto's. En in gedachten. Zo heb ik ooit in het voorprogramma van Roxy Music mogen spelen, maar op het moment zelf was ik veel te zenuwachtig om er echt van te genieten. En nu ik me dat realiseer ben ik dus net te laat, haha.

Waar heb je de inspiratie voor de andere liedjes vandaan gehaald?

Nou, wat Adele dus doet in haar heartbreaksongs, dat hoopvolle... dat vind ik dus heel mooi. Het is een overkoepelend gevoel en een energie die ik ook graag wilde vangen. Inspiratie kwam verder van mensen met wie ik samen geschreven heb. Zo hebben de liedjes die ik met Iris Penning en Stephanie Struijk heb gemaakt een bepaalde handtekening gekregen die voor hun allebei echt typerend is.

Met Linde wilde ik heel graag werken omdat de manier zoals zij schrijft bijna spreektaal is en dat inspireert mij dan weer. De kleuren die de anderen gebruiken in hun eigen muziek heb ik proberen te vangen voor mijn eigen plaat.

Je duikt dit najaar de theaters in met een volledig Nederlandstalig programma waarin de nummers van je album worden afgewisseld met vertaalde klassiekers en onverwachte bewerkingen. Welke van die klassiekers/bewerkingen is de grootste uitdaging?

Ademnod van Linda, Roos & Jessica vind ik grappig om te doen omdat m'n zus daar natuurlijk een grote hit mee heeft gescoord. Om daar iets totaal tegenovergesteld van te maken is uitdagend omdat het bekend staat als vrolijk, terwijl ik hem juist in een melancholische mineur speel. Ik heb ook naar oude R&B liedjes geluisterd die ik vroeger veel draaide en ben die letterlijk gaan vertalen naar het Nederlands. Bepaalde nummers uit die tijd zijn best pornografisch en nu ik ze vertaald heb in het Nederlands zorgt dat voor een hilarisch stukje tijdens de voorstelling. Dus, kom allemaal lekker langs in het theater en ervaar zelf wat ik ervan gebakken heb!

**Ik wilde alles laten zien,
dus ook het verdriet, de pijn
en de zwaarte vooral niet schuwen.
Maar, hoe zwaar een liedje ook zou
zijn, ik wilde ook dat er altijd iets
hoopvol in zou zitten.**

**BIRGIT
SCHUURMAN
Struikelen**

Ze vond het tijd om zich te wagen aan een Nederlandstalig avontuur en dat heeft vervolgens het album

Struikelen opgeleverd. In een mix van opgewekte en melancholische liedjes zingt Birgit Schuurman over wat haar zoal bezighoudt. Volgens de zangeres struikelen we op z'n tijd allemaal en elke keer kom je daarmee weer een stapje verder. Birgit 'struikelde' zichzelf door het schrijfproces van dit album heen. Een proces waarbij ze hulp kreeg van onder andere Linde Schöne, Stephanie Struijk, Nienke Leone en anderen. Het resultaat is een lading fijne Nederpop liedjes als Eigenlijk Best Goed, Geef Me Over, Samen Dansen, Nu Ik Ga en de aanstekelijke albumtiteltrack. Allemaal te horen in een warme, akoestische sound. Ja, die Schuurman komt in haar moerstaal toch beter uit de verf dan het vaak veilige Engelstalig. (Stef Ketelaar)

GEZIEN

Optredens in binnen- en buitenland gezien door onze medewerkers.

BABY ROSE

Paradiso

Eerder dit jaar bracht ze een prachtige EP uit met de jongens van BADBADNOTGOOD - zie ook elders in dit nummer - en ook volledig solo heeft ze inmiddels twee hele eigenzinnige r&b-noir platen op haar naam. Met een stem als de hare, hoef je je ook eigenlijk

alleen maar te omringen met de juiste muzikanten. Haar diepe, gebroken snik doet de rest. Ik kan inmiddels vertellen: live komt haar timbre misschien nog wel mooier tot uiting. Zeker als de muziek aanzwelt en haar ongewoon zware stemregister opgaat in de instrumentatie, zie je iedereen zwijmelend en betoverd toekijken. Het enige smetje, of meer een vlek die langzaam maar steeds verder uitsmeert over de hele muziekwereld, is die verdomde neiging om met slechts één (of vaak ook geen) iemand anders op het podium te gaan staan. Ik snap dat dit hoogstwaarschijnlijk ook niet de voorkeur heeft van de artiesten zelf en dat ze noodgedwongen door economische uitdagingen gewoon goedkoper af zijn met muziek vanuit een computertje. Maar feit blijft dat een belangrijk - zo niet het belangrijkste element - van een liveoptreden compleet wegvalt: de verrassing en spontaniteit die verborgen ligt in live creatie. En kom op: de muziek van rasartiesten en -instrumentalisten als de jongens van BADBADNOTGOOD van een bandje af spelen is toch eigenlijk een doodzonde? Oproep aan alle concert venues om waar kan artiesten te dwingen gewoon met band te komen; oproep aan muzikfans om kritisch te blijven en niet te makkelijk tevreden te zijn met slechts het zien van je grote held. (Stef Mul)

THE ANALOGUES

Ziggo

Waar de meeste Beatles-coverbandjes vaak de hits spelen en het ingewikkelde werk overslaan gingen The Analogues, sinds hun start in 2014, voor een compleet andere aanpak. Zij speelden elk album dat ze onderhanden namen van the Fab Four van A tot en met Z en alles analoog. Zo kwam er iets zeer bijzonders tot stand en kwamen zij dichtbij het origineel dat ooit was gehoord. Onder de noemer One and One and One is Three komt tijdens een concert-drieluik veel werk van de Beatles nog

één maal voorbij. Daarna kunnen de Höfner Violin Bass en de Melotron weer zorgvuldig worden opgeborgen. Tijdens het eerste optreden op 20 september in de Ziggo Dome komen St. Pepper's Lonely Heart Club Band, Magical Mystery Tour en Revolver aan bod. Alleen is de keuze voor Ziggo Dome misschien niet de meest gelukkigste. De zaal mist de intimiteit, warmte en de kleinschaligheid die bijvoorbeeld optredens in Carré vaak zo onderscheidend maken. Daarnaast was het geluid en het volume, in de hoofdstedelijke arena, ietwat aan de dunne kant waardoor de band moeite had om iedereen te bereiken en mee te krijgen. Beatles connaisseur Mark Lewisohn, die de albums omlijsten met anekdotische intermezzo's zei over the Analogues al eens: "If you have all the tiny details right... then the whole must be right". Ook dit werd vanavond maar weer eens haarfijn bewezen. Voor het laatste gedeelte van het drieluik in december zijn nog kaarten beschikbaar en is het dus je laatste kans om, met je ogen dicht, The Beatles te ervaren. (Jeroen van der Vring)

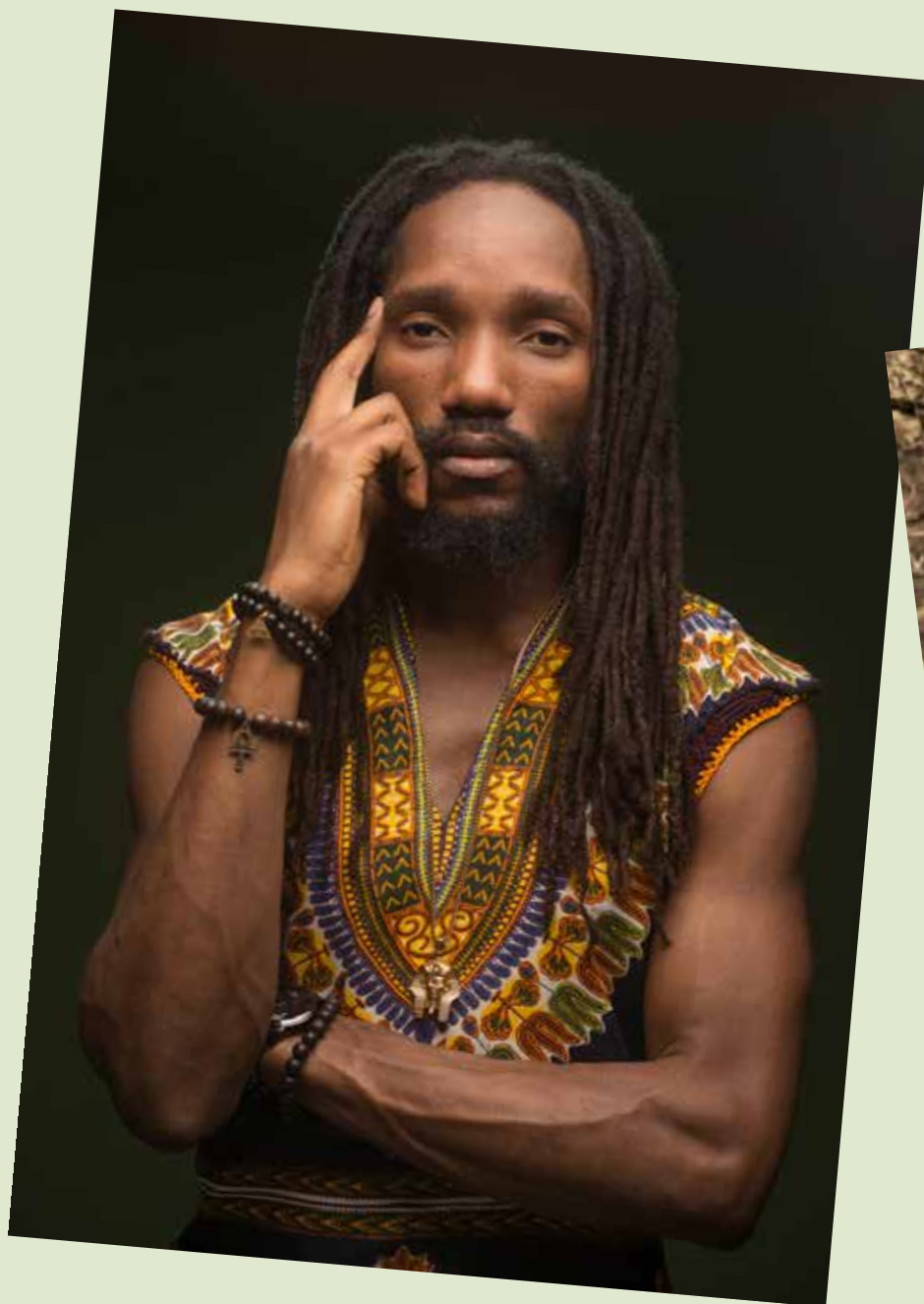
CORNELIUS

Paradiso

De Japanse grootmeester van de geluidscollage - maar ook van de garagepunk? Cornelius' levensloop is niet te volgen, en dat maakt 'm zo leuk. Van surfrock tot starfruit surfriider. Van spelen met YMO's Yukihiro Takahashi tot de soundtracks van de Ghost In The Shell anime. Al als lid van Flipper's Guitar gooide hij rock in de mix met acid jazz en andere onverwachte tierelantijnen. Maar vanaf zijn eigen Fantasma, veroverde hij ook de rest van de wereld met zijn heerlijk vreemde mix van rock met samples en een vleugje Beach Boys. Ik kan me nog herinneren dat ik het cassettebandje grijs draaide op vakanties naar Frankrijk en kon dan ook niet wachten om hem eindelijk te kunnen zien - een kans die ik nog niet eerder had kunnen pakken. Het stelde niet teleur. Ja, Cornelius is live meer rock dan op zijn laatste platen. Maar de vier artiesten op het podium werken op heerlijk stoïcijnse en mathematische wijze een best-of van zijn werk. Het is indrukwekkend hoe ieder nummer zijn eigen visuele aankleding en lichtshow heeft, die bovendien bijdragen aan de sample- en collagevorm van zijn muziek. Een must-see als hij - ooit - weer eens de oversteek maakt naar Europa! (Stef Mul)

TE ZIEN

Optredens in binnen- en buitenland te zien door onze medewerkers.

KABAKA PYRAMID

29 oktober | SPOT/De Oostpoort, Groningen

Reggae is vaak op zijn best als de artiest niet bang is om revolutionair en activistisch te zijn. Zo ook Kabaka Pyramid, die niet alleen wervelende woordenstromen op de luisteraar, maar ook een veelzijdig geluid op de luisteraar afvuurt. Hij rapt dan ook net zo makkelijk als dat hij zingt en zoekt graag oude roots, maar ook een moderner soulvol geluid. En dus keiharde hiphop, trap of boombap (Mystik Man en Kontraband Pt. 2). En altijd lijkt hij bezig met een hoger doel of beklaagt hij zich over ongelijkheid en grote wereldproblematiek. De grootste reggaeartiesten ter wereld gaven al hun zege aan hem met verschillende gastbijdrages. Denk aan meerdere Marleys, maar ook Buju Banton, Protoje, Jessie Royale en Christopher Martin. Nu nog de rest van de wereld. Hopelijk helpt zijn show op Lowlands eerder dit jaar een beetje in Nederland, een show die een vervolg krijgt in Groningen eind oktober!

DARYLL-ANN

25 oktober | Burgerweeshuis, Deventer

Het zijn mooie tijden voor de Nederlandse indierock liefhebbers, de vaste Noorderslag-gangers en de Excelsior pu-risten. Niet alleen zien we steeds vaker lang verloren gewaande of simpelweg nog nooit eerder op vinyl uitgebrachte Nederlandse klassiekers terug in de bakken (denk aan Bettie Serveert, Johan en Daryll-Ann zelf), een deel van deze groepen besluit meteen van deze heropleving van hun muziek gebruik te maken door gewoon de gitaren, bassen en drums weer op te pakken. Eerst Alamo Race Track, toen Johan en nu ook de mannen van Daryll-Ann. De eerste signing ooit op Excelsior, nu met een nieuw album op zak (op Excelsior, who else?) klaar voor een tour 20 jaar na de Don't Stop tour (waarna ze stopte) en 10 jaar na de tijdelijke reünie (hoe lang gaan ze er nu voor?). Mis het niet, want we weten nooit hoe lang het duurt.

BIRDFEST 2024

1 - 2 november | BIRD, Rotterdam

Begin november wordt het Rotterdamse jazzcentrum BIRD omgetoverd tot een stadsfestival, als je op drie verschillende locaties de oudste legendes en de jongste talenten samen ziet komen. Niemand minder dan de absolute grondlegger van de Ethiopische jazz, Mulatu Astatke, voert een heerlijk programma aan. Niet alleen pure jazz komt voorbij, maar ook de elektronische experimenteerdrijf van een Moor Mother en de flitsende neo-fusion en avant-garde van ons eigen Y.O.P.E. en ROLROLROL (Niels Broos x Jameszoo). Persoonlijk hoogtepunt is de komst van Thee Sinseers, de groep die de opleving van Chicano Soul in zijn meest zuivere en oprechte vorm aanvoert. De groep rondom Joey Quinones (die kan uithalen als Roy Estrada van The Mothers of Little Anthony van The Imperials) en The Altons als backing band krijgt op Birdfest eindelijk de kans zich te laten zien aan het Nederlandse publiek. Thee Sacred Souls kennen jullie inmiddels allemaal, maar deze groep is minstens net zo goed - zo niet beter. Ook 's nachts kom je aan je trekken op Birdfest, met de altijd goedlachse en energieke Carista als hoogtepunt. Of wat te denken van Karen Nyame KG. Een schitterend festival voor iedereen die durft te ontdekken.

JEROEN HOUBEN

Een naam die mogelijk al een belletje doet rinkelen. Jeroen Houben is namelijk muzikant - maar ook heel erg filmmaker. Je kent 'm van De Matchmaker en meerdere videoclipps van De Jeugd van Tegenwoordig, Sef en Ronnie Flex. Een manusje-van-alles dus. Zijn creatiedrift komt nu tevens tot uiting in muziek. Muziek voor een eigen film, bovendien. Torch Song de film werd al lovend onthaald in de Volkskrant, maar met een soundtrack op lp en cd komt een andere droom van hem uit. Muziek heeft altijd een belangrijke rol gespeeld in zijn leven, maar zijn talent achter de camera duwde hem uiteindelijk die richting op. Nu kan hij deze combineren in een verhaal, deels geïnspireerd op Marvin Gaye's anonieme tijd in Oostende. In Torch Song keert een Amerikaanse zangeres terug naar Nederland nadat haar moeder komt te overlijden. Daar hoort een mooie soundtrack bij. Veelal gespeeld op piano en met strijkers, maar ook met wat zang door hoofdrolspeler Carla Juri. Intiem, lekker indiefilmerig en af en toe ontroerend mooi. Het doet benieuwd wat Jeroen Houben nog meer in petto heeft.

BRUNZYN

Daar stond 'ie dan, in de X-Ray op Lowlands. Half Rotterdam uitgenodigd. Trots op zijn stad - en dat mag ook. Roffa huist al sinds jaar en dag een belangrijk deel van de Nederlandse hiphop. Maar Brunzyn is meer dan dat. Hij draagt graag een Burnley shirt van voetballer Ian Maatsen achterstevoren en is maatjes met Joost Klein. De Joost Klein ja. Brunzyn is in die zin ook meer dan alleen hiphop. Hij representeert de moderne muzikant, voor wie muziek steeds minder omlind dient te worden en die net zo makkelijk geld zou verdienen met kleding, filmpjes of wat dan ook op zijn pad komt. Het zou me niet verbazen als Brunzyn ooit, net als Zwangere Guy, ineens een jazzplaat maakt of schilder wordt. Het zijn multi-creatievelingen - en die komen er wel. Nu nog die eerste officiële release op cd en lp!

ELMER

Merel Pauw, ofwel Elmer, is een wereldberoemde rapper uit Amsterdam. Dat wordt niet bedoeld als pocherij, maar is allemaal onderdeel van het groteske, theatrale en grappige personage dat Elmer wordt op het podium. Of is ze echt zo? Bewust worden de scheidslijn tussen echt en nep vaag gehouden, waarbij de luisteraar vooral wordt uitgedaagd om kritisch te zijn. Op de maatschappij, op je eigen vooroordelen en meningen, je verwachtingen. Op haar debuutplaat Platland trekt ze door Nederland, op zoek naar dat idyllische dorp waar wél alles klopt. Waar we wel trots zijn op onze burens. Een langverwacht debuut, als je het ons vraagt. Want deze razende stuiterbal hebben we al zo lang op ons netvlies, dat het pijn begon te doen.

IN MEMORIAM

Kris Kristofferson

(1936 - 2024)

Het moet een spektakel geweest, volgens Johnny Cash. Een onbekende songwriter die met een helikopter in zijn achtertuin landt, om met een biertje in de ene hand en een demo in de andere, Cash te laten kennismaken met Sunday Mornin' Comin' Down. Schromelijk overdreven verhaal, zei Kris Kristofferson, de piloot in kwestie, ik kan helemaal niet vliegen met een biertje in mijn hand en het was ook een ander nummer. Het tekent de ruwe bolster, blanke pit van één van de grootste songwriters van de afgelopen zestig jaar, niet voor niets de favoriet van Bob Dylan. Me And Bobby McGee, Casey's Last Ride, Blame It On The Stones, songs die rechtstreeks uit de heartlands van de VS komen, en tegelijkertijd rebels en progressief zijn. Daarnaast wist hij een behoorlijke filmcarrière op te bouwen, met A Star Is Born als commercieel, en Pat Garrett And Billy The Kid als artistiek hoogtepunt. Eind vorige eeuw leek het een beetje op te houden allemaal, maar dankzij New West Records wist Kristofferson nog een mooie comeback te maken met drie uitstekende albums. Daarna liet zijn gezondheid hem langzaam en in de steek en op 28 september jl. was het definitief voorbij. Begin met zijn debuut Kristofferson uit 1970, of met het prachtige duet album Full Moon, met toenmalige echtgenote Rita Coolidge, wellicht met de soundtrack van Songwriter uit 1984, of het hoogtepunt van de laatste jaren, Closer To The Bone uit 2009. Altijd zal duidelijk worden dat een hele grote is heengegaan. (Jurgen Vreugdenhil)

polymoon

presents:

▷ **SUBTERRANEAN STREET SOCIETY**
BLEEP (LP)

€ 26.99

"Een lekker grungey, sludgy en stoned stukje rock..."

MANIA

◀ **ROSA BUTSI**
FRUITFUL DAYS (LP)

€ 26.99

"Fruitful Days luistert weg als een roadmovie door de tijd..."

MANIA

▷ **GUY VAN NUETEN**
DECENT MUSIC (LP)

€ 26.99

"Een meeslepend, kleurrijk en sfeervol muzikaal avontuur..."

MANIA

◀ **GILDOR**
SILENT RIVER (LP)

€ 22.99

"Een Meesterwerk, zo onder onze neus, doe er uw voordeel mee..."

MANIA

▷ **CHALLEM**
THE ROAD (LP)

€ 26.99

"Werken die beluisterd kunnen worden als een dagboek..."

MANIA

◀ **JOHANSON**
A SOUNDTRACK TO A NEVER ENDING STORY (LP)

€ 26.99

"Zijn tweede album inmiddels, tijd voor een doorbraak..."

MANIA

▷ **MOONLOOPS**
LITTLE ASTRONAUT, BIG DREAMS (LP)

€ 26.99

"Alsof je in de dramen van Moonloops kan kruipen..."

MANIA

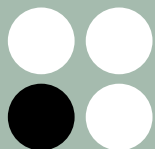
◀ **NOA LEE**
AIRSHIP (LP)

€ 26.99

"Noa Lee heeft een onwaarschijnlijk talent voor prachtige melodiën..."

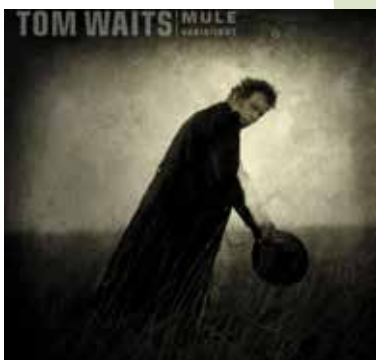
MANIA

JORN'S KWARTEEUWTJE

Dit jaar vieren een flink aantal albums hun kwarteeuwig bestaan. En niet zomaar, want het waren albums waarmee een millennium werd uitgezwaaid. Jorn (Concerto) blikt terug op de meest toonaangevende platen uit 1999.

TOM WAITS **Mule Variations**

De jaren negentig stonden niet per se bol van de nieuwe Tom Waits albums. Met Bone Machine leverde hij in 1992 een subliem werk af en een jaar later verscheen The Black Rider, met liedjes voor het samen met Williams S. Burroughs geschreven gelijknamige toneelstuk. Daarna volgde er relatieve stilte totdat hij in 1999 doodleuk met een nieuw meesterwerk op de proppen kwam, Mule Variations. Een uiteenlopende lijst gastmusici hielp bij de totstandkoming, zoals meestergitarist Marc Ribot, horen we naast John Hammond Jr ook de dromerige blues harp van Charlie Musselwhite en speelde Les Claypool bas op de opener. Mule Variations prijkte in 2012 dan ook terecht in de Rolling Stone's top 500 van Greatest Albums of All Time. Een uitstekende geremasterde heruitgave op dubbel-LP liet tot 2017 op zich wachten en ter ere van het 25-jarige jubileum is deze nu toepasselijk op zilverkleurig vinyl te verkrijgen. (gekozen door Jorn, maar geschreven door: Corné Ooijman)

Vergeeten meesterwerken

In de serie vergeeten meesterwerken duiken we in de diepste krochten van de popmuziek. Totaal vergeeten prachtplaatjes uit onverwachte hoek, opgedoken uit de donkerste hoeken van de kringloopwinkel.

The Everly Brothers - Stories We Could Tell
Alle machtig, wat hadden ze een hekel aan elkaar. Na de rock 'n roll successen van de jaren vijftig, de baanbrekende Roots LP uit 1968 en de erkenning die ze zeker kregen waren ze vooral helemaal klaar met elkaar. Toch tekenden ze bij een nieuwe maatschappij en moest er geleverd worden voor RCA. En dus gooide met name Don zijn frustraties gewoon op papier en kwam met het geweldige I'm Tired of Singing My Song in Las Vegas. Aan bekende vrienden geen gebrek, dus wordt de muzikantenlijst gevuld met Ry Cooder, Warren Zevon, Buddy Emmons en vele van hetzelfde niveau. De songkeuze lag met name in de countryrock hoek, verrassend genoeg was de enige song die ze nog samen schreven, Green River, het absolute hoogtepunt. Geweldig slidewerk van Cooder, gecombineerd met de pedal steel van Emmons en de nog altijd fenomenale

harmonieën. Na nog een album voor RCA, die hier echt niet veel voor onder deed, hielden ze het echt voor gezien, tot een redelijk geslaagde reünie in de jaren tachtig. Velen luisteren nog naar de rock 'n roll van de Everly's, en met een beetje geluk naar Roots, maar Stories We Could Tell dient niet vergeeten te worden! (Jurgen Vreugdenhil)

**SYLVIE
KREUSCH**

**11/12 - AMSTERDAM
PARADISO**

INFO EN TICKETS: PARADISO.NL

Paradiso

DIIV

TOUT
PARTOUT

Mdou Moctar

King Hannah

Paradiso
Zondag 15 december

DIIV Tsar B
Mdou Moctar Briqueville
King Hannah

More info at
www.paradiso.nl

INDIESTADPAS 2025

EEN KALENDERJAAR AAN GESELECTEERDE ALTERNATIEVE CONCERTEN VOOR 50 EURO.
VERKRIJGBAAR VANAF 28 OKTOBER VIA WEBSHOP.PARADISO.NL

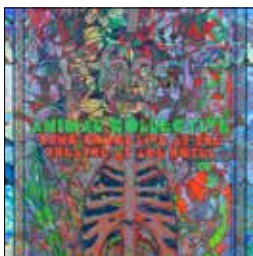
ALICE IN CHAINS **Black Gives Away To Blue**

Nadat Alice in Chains in 2002 leadzanger Layne Staley verloor aan een overdosis bleef het enige tijd stil rond de band uit Seattle. In 2009 meldde de band zich terug aan het front met nieuwe zanger William DuVall en het uitstekende album Black Gives Way To Blue. Omdat de vinyl oplage destijds klein was, volgt voor het 15 jarig jubileum nu een zeer welkome reissue. Verplichte kost! (Emiel Schuurman)

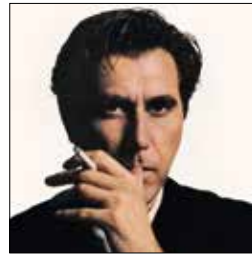
ANIMAL COLLECTIVE **Sun Tongs** (V2/Domino)

Als artiesten een topalbum hebben gemaakt, beoordeel je vaak hun werk op basis van before & after hun creatieve milestone. Animal Collective maakte in 2009 hun milestone met het album Merriweather Post Pavilion. Sun Tongs, waar nu een vinyl reissue van uit is, zag het daglicht vijf jaar eerder. Het tweekoppige Animal Collective komt met een frisse wind binnen de experimentele indierock, vaak startend vanuit folkmuziek. Leaf House en Who Could Win a Rabbit openen de plaat met een gezellige sfeer gecreëerd door zwevende harmonieën en Beach Boys-achtige klanken. Vanaf daar, met slechts een paar uitzonderingen, gooit Sun Tongs de remmen los met de meest bizarre jamsessies, een midzomernachtdroom rond een AI kampvuur. Een album dat goede kritieken kreeg en extra aandacht vestigde op hun freakfolk muziek die ze vanaf dat moment maakten. You love it or you hate it, maar vernieuwend is het zeker. (Frank de Bruin)

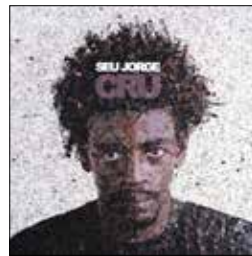
ANIMAL COLLECTIVE **Sun Tongs: Live At The Theatre At Ace Hotel** (V2/Domino)

Waar Sun Tongs in de studio al uitblonk in lang uitgerekte experimenten en psychedelische jams, kan dat live alleen maar nog verder uit de klauwen lopen! Dat is te horen op deze eerste fysieke editie van hun 2018 liveset, tevens de eerste maal dat ze hun gelauwerde plaat integraal naar het podium brachten. In vol ornaat en correcte volgorde - met uitzondering van Covered in Frogs, dat nooit z'n weg vond naar een Animal Collective plaat. Maar dat Panda Bear en Avey Tare zich volledig gaan, staat buiten kijf. Zelfs de outtakes en b-sides werden gespeeld, al blijkt dat het enige smetje op de vinyluitgave: deze waren een extra vinyl niet waard. Wel vind je ze op de digitale versie die komt met het album. (Stef Mul)

BRYAN FERRY **Retrospective: Selected Records** (ADA/BMG)

25 oktober verschijnt de nieuwe boxset "Retrospective: Selected Recordings 1973-2023" van Bryan Ferry. Een mooi overzicht van de solocarrière van deze levende legende. Afhangelijk van je muziekinstallatie en de inhoud van je portemonnee kun je kiezen voor een Greatest Hits compilatie op CD of Vinyl, of je kunt groots uitpakken met de aanschaf van een super deluxe editie bestaande uit 5 CD's (81 nummers) en een dubbel LP (Greatest Hits). Kies je voor deze uitgebreide versie, dan krijg je niet alleen hits, covers, alternatieve versies (met The Bryan Ferry Orchestra), maar ook 4 nieuwe nummers (op CD) en een fraai bijbehorend fotoboek. Van de nieuwe nummers zijn Star en She Belongs To Me reeds online te beluisteren. Als Vinyl liefhebber zul je het moeten doen met een dansje op oa Let's Stick Together en Slave to love.

SEU JORGE **Cru** (PIAS/Digger's Factory)

Seu Jorge kreeg wereldwijd erkenning na zijn magische soundtrack voor Wes Anderson's film The Life Aquatic, waarin hij op authentieke en akoestische wijze bekende nummers van David Bowie in het Portugees interpreteerde. In hetzelfde jaar bracht hij Cru uit, een album dat natuurlijk werd overschaduwd door zijn soundtrack, maar muzikaal minstens evenveel waardering verdient. Het is een divers album dat aanvoelt als twee losse delen. De eerste vijf nummers zijn groots en instrumentaal complexer en dragen een sfeer van tropicália en funk, waarbij hij gebruik maakt van een koor en experimenteert met instrumenten als de cuíca en de pandeiro's. De levendige straatbeeld van zijn geboortestad Rio wordt bijna tastbaar hierdoor. Het tweede deel voelt weer als een zoet, akoestisch ballades album, dat doet denken aan Wes Anderson's soundtrack. Het album sluit af met het nummer 'Eu sou Favela' (Ik ben de Favela), dat beide delen van het album aan elkaar verbindt. Hierin kaart hij de tragische sociale omstandigheden van zijn geboorteplaats aan, verpakt in een zoet muzikaal jasje. (Jos Mauro Witteveen)

MADLIB **Shades Of Blue**

Slechts een Blue Note Records sample pack? Een instrumentaal hiphop project? Veel meer dan dat. Madlib, de muzikale duizendpoot die inmiddels door kan als

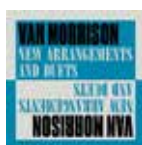
hands-on muziekhistoricus, weet als geen ander de sociaal maatschappelijke rol van de zwarte muzikant in Amerika te doorgronden - en te herdefiniëren. Zo ook de vele giganten uit het huis dat Blue Note bouwde. Een huis dat hij mocht binnenvallen om te ontleden om tot de kern te komen van wat Bobbi Humphrey's, Andrew Hill's en Donald Byrd's muziek tijdloos maakt. Shades of Blue is op zichzelf overigens net zo tijdloos en deze reissue op Sky Blue vinyl komt dan ook niet ongevraagd. (Stef Mul)

GEORGE MICHAEL 👍
Careless Whisper
(Sony Music)

Slechts zeventien jaar oud was George Michael toen hij, onderweg in de bus naar zijn bijbaantje in een restaurant, in zijn hoofd een saxofoonsolo hoorde

opkomen. Deze saxofoonsolo zou kort hierop een onvergetelijk onderdeel uitmaken van het nummer Guilty Feet, zoals Careless Whisper in eerste instantie heette. Toen George met Wham! wereldwijd furor maakte, werd Careless Whisper bewust niet uitgebracht omdat dit nummer niet zou passen bij het luchtige en poppy imago van Wham! Het duurde dan ook tot 1984 dat Careless Whisper alsnog als single uitkwam, en met succes: in veel landen was het een nummer 1-hit en er werden meer dan elf miljoen exemplaren verkocht over de hele wereld! Om het veertigjarig jubileum van Careless Whisper te vieren, wordt een nieuwe release van uitgebracht met daarop (naast de gemasterde single-versie) een extended version, een niet eerder uitgebrachte live-versie en een instrumentale versie. En of je het nu een geweldig nummer vindt of juist niet – daar lopen de meningen over uiteen – feit is dat George met Careless Whisper een tijdloze popklassieker heeft geschreven. (Godfried Nevels)

VAN MORRISON
New Arrangements And Duets

Van Morrison heeft gelijk: in zijn muzikale archief liggen flink wat opnames die door de jaren heen gemaakt zijn en die eigenlijk te waardevol zijn om

niet te delen met iedereen. Eerder dit jaar kwam al de Orangefield live-cd uit en met New Arrangements And Duets krijgen we weer een totaal andere Van voorgeschoteld: geweldige bigband tracks die jazzy swingen en grooven en bijzondere duetten met niet de minste collega's. Joss Stone, Curtis Stigers, Kurt Elling bijvoorbeeld en wat te denken van good old Willie Nelson. Duetten die er niet om liegen. (Wim Velderman)

MY CHEMICAL ROMANCE 👍
May Death Never Stop You
(Warner)

De grootste hits van My Chemical Romance werden in 2014 gebundeld op deze compilatie met maar liefst 19 tracks, waarvan er 3 demo-

opnamen zijn als bonustracks. Nu de band weer bij elkaar is en regelmatig optreedt is het tijd om deze compilatie opnieuw beschikbaar te maken voor de nieuw verworven fans, die natuurlijk ook willen genieten van hits als I'm Not Okay (I Promise), Helena, Teenagers en uiteraard Welcome To The Black Parade. Nog steeds is My Chemical Romance één van de belangrijkste bands ooit in de emo-scene. Met hun melancholische en vaak gevoelige nummers spreken zij een hoop jonge mensen aan, die op zoek zijn naar identiteit, levensvreugde en coping mechanismen. My Chemical Romance kan ook na ruim twintig jaar carrière nog steeds voldoen aan deze behoefte. Hier de allerbeste nummers van de eerste vier albums (uit de periode 2001-2013) bij elkaar, aangevuld met de compilatie exclusieve track Fake Your Death. (Remco Moonen-Emmerink)

THE ORB 👍
Orboretum: The Orb Collection
(V2/Cooking Vinyl)

Groot geworden in de dance scene van de jaren negentig en alweer 30 jaar actief. The Orb viert zijn jubileum met een in een prachtige hoes

gestoken verzamelaar. Het samenstellen ervan dwong 'opperorb' Alex Paterson weer eens wat zaken op een rijtje te zetten in zijn gigantische catalogus. Wat wil je ook als je zelf je eigen werk remixt of dat van anderen en anderen weer jouw muziek bewerken. Wij profiteren gretig mee van de herordening, fans die er al bij waren toen The Orb ambient house uitvond, nieuwkomers en luisteraars uit andere categorieën. Orboretum is chronologisch opgebouwd maar laat zich niet beluisteren als een reis door de tijd maar juist als één langgerekte, tijdloze bedwelmende, psychedelische, cinematografische, spirituele, regelmatig dansbare en in elk geval swingende soundscape. Een welkome overdosis Orb, zonder ook maar enig risico voor de volksgezondheid. Met fascinerende samples, de heerlijkste beats op aarde én in de ruimte, betekenisvolle songtitels en samenwerkingen met de groten der aarde onder wie David Gilmour en Lee Scratch Perry. Een mijlpaal. (Wim Koevoet)

ROSALÍA 👍
Motomami
(Sony Music)

Op een nieuw album van de Spaanse muzikante Rosalía zullen we waarschijnlijk nog wel even moeten wachten, want sinds ze met het in 2018 uitgebrachte El Mal Querido

een wereldster werd, kan ze de tijd nemen voor haar albums. We moeten het daarom dit jaar doen met een luxe editie van haar album Motomami uit 2022. Het is een album dat in 2022 menig jaarlijstje aanvoerde en ook nog eens meerdere Grammy's in de wacht sleepte. Er valt niets op af te dingen, want Rosalía bukt van het

ROY HARGROVE
Grande-Terre
(Verve)
2LP, CD

De in 2018 overleden trompettist Roy Hargrove groeide in de jaren '90 uit tot een van de meest invloedrijke en direct herkenbare jazzmuzikanten van zijn generatie. Hij bleef zijn jazzroots trouw, maar schuwde uitstapjes richting funk en hiphop niet en werkte samen met talloze eigentijdse artiesten. Na een reisje naar Havana vormde Hargrove een tienkoppig Amerikaans en Cubaans ensemble genaamd Crisol, met wie hij in 1997 het Afro-Cubaans-beïnvloede Habana opnam. Het album, met zijn unieke mix van Afro-Cubaanse ritmes, soul, bop en funk, was een groot succes en won de Grammy Award voor Best Latin Jazz Album. Begin 1998 ging Roy met zijn gevierde groep muzikanten terug de studio in om hun magie opnieuw vast te leggen. Maar tot nu toe is het resultaat daarvan, Grande-Terre, nog nooit eerder gehoord. De samenstelling van de band is anders dan op Habana, maar we horen hier dezelfde passie terug. Uitgedaagd door de asymmetrische ritmes, stijgt Hargrove hier naar grote hoogten. (Jos van den Berg)

JIMI HENDRIX
Electric Lady Studios: A Jimi Hendrix Vision
(Sony Music)
6LP, 4CD

De Electric Lady Studio's werden gebouwd als Hendrix' eigen speeltuin. Beu om in andere studio's niet onbeperkt de mogelijkheden, en vooral de tijd te hebben, werd er in New York City een plek gevonden die omgebouwd werd, overigens met heel veel problemen en gedoe, tot de meest moderne studio van die tijd. Hoewel officieel pas op 26 augustus 1970 geopend, werkte Hendrix vanaf eind mei al in de studio. Deze box, die uitgebracht wordt als 3cd & blu-ray en een 5lp & blu-ray, geeft een 39 nummers tellende impressie van die laatste maanden. Hier en daar vinden we een alternatieve mix van eerder uitgebracht materiaal, maar het gros is andere takes of versies van nummers, waarvan de meeste later op Cry Of Love en Rainbow Bridge (en nog later op First Rays Of The New Rising Sun) zullen staan. Het is een zeer fraai document met prachtige muziek, dat goed laat horen in welke richting Hendrix de laatste maanden werkte. Het is tegelijkertijd pijnlijk omdat je weet dat je hier iemand aan het werk hoort, die niet weet dat hij drie maanden later er niet meer zal zijn. De blu-ray bevat overigens het laatste gecompileerde studioalbum 'First Rays Of The New Rising Sun' in een 5.1 mix. Mooi hoor! (Hermen Dijkstra)

talent. De luxe editie van Motomami laat met ruim een uur muziek nog wat duidelijker horen hoe veelzijdig de Spaanse muzikante is. Ze heeft respect voor de traditionele Spaanse muziek, sluit aan bij de succesvolle Latin muziek van het moment en kan ook uit de voeten met westerse popmuziek. Al deze invloeden worden gecombineerd in songs die hopeloos aanstekelijk zijn, maar ook de fantasie prikkelen. Motomami blijft een indrukwekkend album. (Erwin Zijleman)

ED SHEERAN 👍
- +-=÷x (Tour Collection)
(Warner)

Onze rossige Ipswich Town fanaat mag dan sinds dit seizoen eindelijk weer ook als voetbalsupporter de grote Engelse stadions bezoeken, hij is over de hele wereld

natuurlijk al jaren een vaste gast in uitverkochte arena's. Dat doet hij met zijn vermaarde Mathematics serie, waarop eigenlijk al zijn hits staan. Nu is krijgen fans voor het eerst alle mathematische symbolen verzameld op één album. Dat lees je goed: dit is geen livealbum, al doet de ondertitel Tour Collection misschien anders vermoeden. Was dat waarop je hoopte, kan je beter verder lezen. Geen akoestische versies of livemedley's - het gaat hier om de inmiddels geperfectioneerde setlist

waar fans de afgelopen jaren op mee hebben gebruld, tranen hebben laten vloeien en zaklampjes naar hebben geschoten. Ed Sheerans allereerste compilatiealbum bovendien. We horen dus gewoon de studioversies van Perfect, I Don't Care met Justin Bieber en Give Me Love (zonder de verborgen track). De grootste winst is dat je over 4 redelijk volgepropte kanten een geweldig overzicht van de popster krijgt. Fans zullen smullen van dit idee, ben je op zoek naar een instaplaatje van Sheeran is dit misschien ook wel je go-to vinyl. (Stef Mul)

SLICK RICK
The Ruler's Back

Het tweede album van Slick Rick zal altijd in de schaduw blijven staan van zijn legendarische voorganger, waarop de rapper zijn avonturen in The Bronx uit de (comic) boeken deed. Zelfs de titel refereert aan een nummer op dat eerste album. Zijn levendige, realistische verhaalvertellingen verpakt in een theatrale vorm was en is echter one-of-a-kind. Ook op dit ietwat vergeten plaatje. Tuurlijk, misschien sloeg 'ie hier soms wat door in zijn persona rapper-nonchalance pur sang - ver voordat Larry June leisure 'n laziness opnieuw heet maakte. Woord op straat was echter ook dat Slick Rick enigszins haast had om het album af te ronden, omdat hem een gevangenisstraf stond te wachten. Maar op nummers als Moses hoor je de nog altijd speelse, bijna mythische vertelvorm van de oude grootmeester. (Stef Mul)

DOORNROOSJE
 CONCERTEN - CLUBNACHTEN - FESTIVALS - NIJMEGEN

za 05 okt 2024

Chibi Ichigo

ELECTRONIC, DANCE, EUROPPOP, HIP HOP

wo 09 okt 2024

Fresku

HIP HOP, RAP

vr 1 nov 2024

Kakkmaddafakka

INDIE, POP, ELECTRONIC

do 21 nov 2024

BEAK

KRAUTROCK, EXPERIMENTAL, PSYCHEDELIC

wo 27 nov 2024

Personal Trainer

INDIE, ROCK, ALTERNATIVE

wo 13 nov 2024

Zeitgeist

DITZ, SPRINTS, Geordie Greep,

Porridge Radio, Snapped Ankles & meer

POSTPUNK, WAVE ELECTRONIC, NOISE

JORJA SMITH 👍
Falling Or Flying
(Reimagined)
(FAMM)

'Stripped back' staat er in de meeste omschrijvingen over Jorja's herziening van haar eigen plaat. Dat geldt misschien voor het precieze aantal audiosporen dat is gebruikt om de nummers op het origineel af te mixen. De acht songs op Reimagined zijn wat betreft emotionele gelaagdheid alleen maar gegroeid. Opgenomen met een klassiekere gitaar/drum/bas/keys-opstelling, hoor je Jorja Smith croonen alsof ze in een late night jazz club staat. De volle ska productie van The Greatest Gift is hier ingeruild voor een ritme en timbre dat past bij een druilerige nacht. Tophit Little Things met de herkenbare UK house beat klinkt nu haast als Afro-Cuban Jazz. Haar naar mijn smaak overgeproduceerde en redelijk onnodige flirt met rock GO GO GO is hier gewoon weer Jorja Smith. Stripped back? Misschien ingegeven door persoonlijke smaak, maar voor mij voelt ForF Reimagined muzikaal interessanter dan het origineel. Jammer dat ze slechts acht nummer uitkoos om van een nieuw laklaagje te voorzien... (Stef Mul)

RYUICHI SAKAMOTO

Coda
(WeWantSounds)
LP, CD

De naam van de rubriek over het muzikale droomeiland Dessert Island in deze Mania moet eigenlijk Dessert Islands zijn. Immers: zowel Mule Variations van Tom Waits (bespreking elders in deze Mania) als Coda van Ryuichi Sakamoto, verdienen een eigen eiland, waar hun album de hele dag over het hele eiland klinkt. Coda is een proeve van het muzikale erfgoed van het eigenzinnige oeuvre van de 28 maart 2023 overleden Japanse componist en muzikant Ryuichi Sakamoto. Samen met o.a. Yukihiro Takahashi begon hij eind '70 vorige eeuw met hoekige, elektronische new wave in het Yellow Magic Orchestra. Bekend werd hij als filmacteur naast David Bowie in Merry Christmas Mister Lawrence. Hij schreef ook de soundtrack voor deze film. Op Coda speelt hij die muziek solo op piano. Resultaat: beeldende, sfeervolle, intense, abstracte én concrete filmische muziek. Verstild en intrigerend. Vintage Sakamoto, dus. Op deze reissue van het album uit 1983 komen de schoonheid -en de ogenschijnlijk bedrieglijke eenvoud van de composities- perfect tot hun recht. Met name door de sobere uitvoeringen van de maestro zelf. Zijn uit duizenden herkenbare vederlichte, muzikale touch (ook in de hamerende stukken) schittert op Coda. Sakamoto maakte tientallen soundtracks, maar deze solo-piano uitvoering van Merry Christmas Mister Lawrence is zéér bijzonder. Zéér Sakamoto. Sakamoto (zachte pianovingers, serieuze blik en zilvergrijze haren) dekt je toe met zijn muzikale patchworkdeken. 'Repeat' is vanzelfsprekend de onontkoombare luistermodus van Coda. (Fons Delemarre)

DESERT ISLAND DISC

VARIOUS

Mr. Bongo Record Club Volume 7

Van een kleine platenzaak voor de cratediggers tot een vermaard label dat ieder jaar meerdere minutieus verzorgde reissues en her en der ook wat nieuw werk uitbrengt. Ze brachten als eerste hiphop naar Europa en werden ook de vaandel dragers van obscure Latin, Afrobeat en zelfs films. Dat is het verhaal van het Britse Mr. Bongo dat zich, volledig in de geest van zijn zeevarende voorvaders, richt op de meest exotische kruiden, parels en schatten in alle uithoeken van de wereld. Het meest volledige smorgasbord aan wereldse smaken krijg je op hun perfect gecureerde Record Club compilaties. Op nummer 7 ga je van obscure ska-disco en Braziliaanse folk naar lover's rock en een Belarus-India connection. (Stef Mul)

ANDREAS

VOLLENWEIDER

Live At Rockpalast 1982 (Suburban)

Het populaire muziekprogramma Rockpalast, uitgezonden op de WDR, beleefde zijn hoogtepunt tussen 1975 en 1986. Niet de minste artiesten en bands traden in die jaren op, denk aan U2, The Police, Dire Straits en Deep Purple. Andreas Vollenweider, begin jaren 80 een razend populaire Zwitserse harp speler, had in 1981 met Behind the Gardens - Behind the Wall - Under the Tree een commercieel succesvol album uitgebracht. Dat leverde hem een optreden op bij Rockpalast, tijdens het Loreley Open Air Festival. Dit optreden uit 1982 is als album uitgebracht, met hierop duidelijk hoorbaar het plezier en het virtuoze spel op de harp, waarbij Vollenweider wordt begeleid door twee vrienden op drums en percussie. Het album, inclusief drie nummers van het album Behind the Gardens, vangt perfect de sfeer die er destijds om de muziek van Andreas Vollenweider hing en bevat ideale ontspannende achtergrondmuziek voor bij een yogales of als je wilt bijkomen van een dag hard werken. (Joost van Loo)

INTERESSANT

T-SHIRTS

Verkrijgbaar bij Excelsior Recordings

EXCELSIOR RECORDINGS

PORCUPINE TREE
Fear Of A Blank Planet
(Transmission)
6CD

Vanaf het debuutalbum *On The Sunday Of Life* is Porcupine Tree zich blijven ontwikkelen; eerst pure progrock, waar ze later metal en melodieuze pop in verwerkten. Dit alles kwam bij elkaar op hun meesterwerk *Fear Of A Blank Planet*: een dystopisch conceptalbum over mentaal getroebleerde jongeren die zich verliezen in games, drugs en sociale vervreemding – gebaseerd op het boek *Lunar Park* van Bret Easton Ellis. Zeven songs die helemaal bij elkaar kloppen – intrigerend, pakkend en verontrustend. Hoogtepunt is het 17 minuten lange *Anesthetize* – met die prachtige solo van gastmuzikant Alex Lifeson – en ook de theatrale afsluiter *Sleep Together*, waar je de invloed van Bowie hoort, verdient een vermelding. De plaat werd indertijd opgevolgd door de EP *Nil Recurring*, met vier songs die het album niet hadden gehaald. Deze reissue is één groot feest, met het originele album en *Nil Recurring* in geremasterde uitvoering, een klein uur aan demo's, live-opnames (waaronder een unplugged in-store) en een boek erbij. (Louk Vanderschuren)

DAVID SYLVIAN
Everything & Nothing
(Universal)
3LP

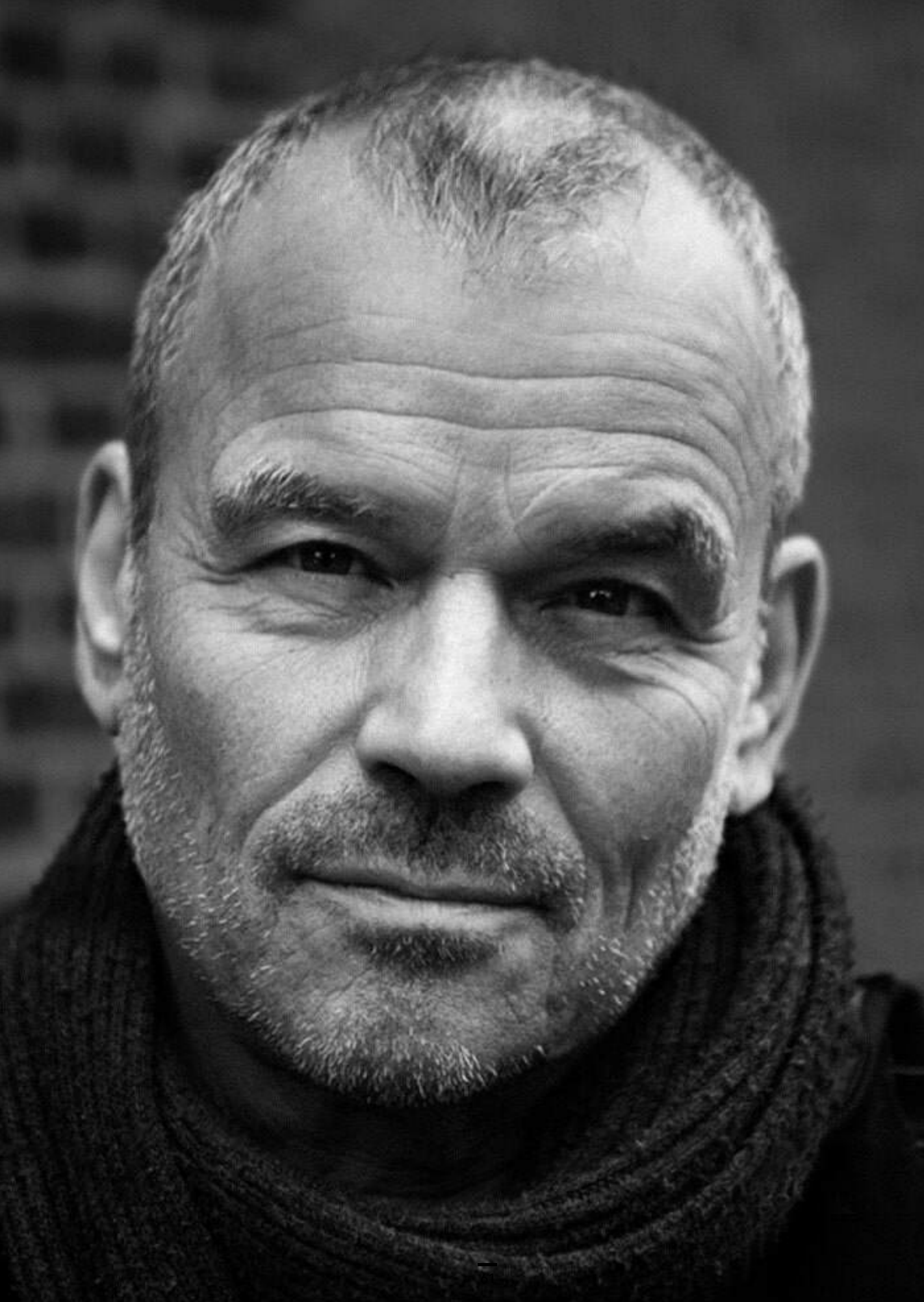

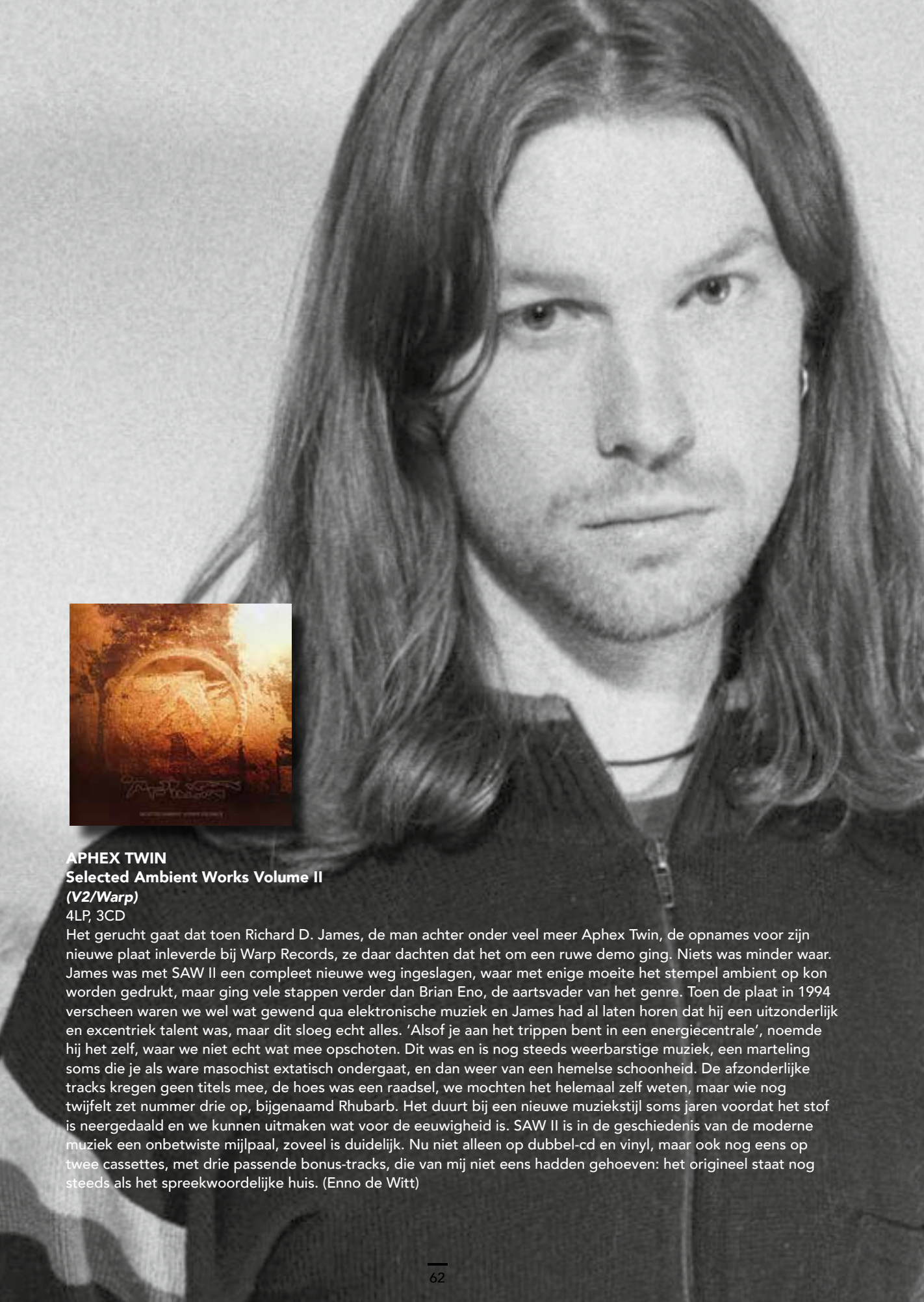
We worden verwend. RSD2024 bracht ons een mooie vinyluitgave van *Snow Borne Sorrow*, het samenwerkingsverband van David Sylvian, Steve Jansen en Burnt Friedman onder de naam *Nine Horses*. En nu verschijnt voor het eerst op vinyl (3LP): *Everything and Nothing*. Sylvian wilde een overzicht geven van de muzikale richtingen die hij heeft bewandeld tijdens zijn periode bij Virgin Records. Dit resulteerde in dit compilatiealbum, dat in 2000 op 2CD uitkwam. Het album bevat naast solo-opnames, met nadruk op *Secrets Of The Beehive* en *Dead Bees On A Cake*, ook samenwerkingen met Ryuichi Sakamoto, Robert Fripp, Mick Karn, Alesini & Andreoni, en nummers van Japan en Rain Tree Crow. Daarnaast staat er niet eerder uitgebracht materiaal op, waaronder "Ride" uit de *Secrets Of The Beehive*-sessies, "The Scent of Magnolia" en "Cover Me With Flowers" uit de *Dead Bees On A Cake*-sessies. Ook zijn er remixen van Sylvians samenwerkingen met Ryuichi Sakamoto, zoals "Bamboo Houses" en "Heartbeat", en een remix van het nummer "Ghosts" van Japan. Helaas ontbreken er instrumentale composities op het album. Voor mij, als oude bekende van zijn werk, is dit een welkome aanvulling. Voor jongere ontdekkingsreizigers is het een goed startpunt om kennis te maken met Sylvians muziek. (Marcel van Vliet)

ERNST JANSZ
Een Liefdeslied
(Concerto Records)

Doe Maar was niet alleen maar Henny Vrieten. Integendeel, daarvoor al werd de groep natuurlijk opgericht door niemand minder dan Ernst Jansz. Opgegroeid in de Amsterdamse Rivierenbuurt, maar met een deel van zijn wortels in de Oost. Zijn vader was de Indische verzetsstrijder Rudi Jansz. Terugblikken deed hij al vaker, zoals op het album Molenbeekstraat. Maar ditmaal acht Jansz, inmiddels in de 70, de tijd om het verhaal van zijn vader én zijn moeder te vertellen. Een onmogelijk liefdesverhaal, de ontmoeting van een Indische student en een straatarm Amsterdams meisje in een danstent aan de vooravond van de Tweede Wereldoorlog, omgeschreven naar een schitterend album voor liefdesliederen. Een plaat om hoop en geluk uit te putten. Ernst Jansz blijkt eens te meer een ware verhalenverteller en kunstenaar. (Stef Mul)

APHEX TWIN
Selected Ambient Works Volume II
(V2/Warp)
4LP, 3CD

Het gerucht gaat dat toen Richard D. James, de man achter onder veel meer Aphex Twin, de opnames voor zijn nieuwe plaat inleverde bij Warp Records, ze daar dachten dat het om een ruwe demo ging. Niets was minder waar. James was met SAW II een compleet nieuwe weg ingeslagen, waar met enige moeite het stempel ambient op kon worden gedrukt, maar ging vele stappen verder dan Brian Eno, de aartsvader van het genre. Toen de plaat in 1994 verscheen waren we wel wat gewend qua elektronische muziek en James had al laten horen dat hij een uitzonderlijk en excentriek talent was, maar dit sloeg echt alles. 'Alsof je aan het trippen bent in een energiecentrale', noemde hij het zelf, waar we niet echt wat mee opschoten. Dit was en is nog steeds weerbarstige muziek, een marteling soms die je als ware masochist extatisch ondergaat, en dan weer van een hemelse schoonheid. De afzonderlijke tracks kregen geen titels mee, de hoes was een raadsel, we mochten het helemaal zelf weten, maar wie nog twijfelt zet nummer drie op, bijgenaamd Rhubarb. Het duurt bij een nieuwe muziekstijl soms jaren voordat het stof is neergedaald en we kunnen uitmaken wat voor de eeuwigheid is. SAW II is in de geschiedenis van de moderne muziek een onbetwiste mijlpaal, zoveel is duidelijk. Nu niet alleen op dubbel-cd en vinyl, maar ook nog eens op twee cassettes, met drie passende bonus-tracks, die van mij niet eens hadden hoeven: het origineel staat nog steeds als het spreekwoordelijke huis. (Enno de Witt)

CLASSIC JAZZ VINYL

(Door: Stef Mul)

Audiofiele jazz reissues, verpakt met de zorg uit vroegere tijden. Ouderwets handwerk en aandachtige remastering van originele mastertapes. Het is een van de weinige constanten in de grillige muziekwereld. Daarom iedere Mania een paar jazzy blasts from the past die je vanaf nu weer in de bakken van je plaatselijke platenzaak zult vinden!

MEL TORMÉ

Tormé

De fluwelen mist uit Chicago, zo werd Mel Tormé liefkozend genoemd door anderen. Zelf vond 'ie dat minder leuk en noemde hij zichzelf gekschierend The Velvet Frog. Be what may, in de jaren 50 was hij zodanig succesvol geworden, dat Verve's Norman Granz, de man die Ella Fitzgerald de wijde wereld in katapulteerde, zijn vingers wel durfde te branden aan een heerlijke traditionele vocale jazzplaat, rechtstreeks uit het Great American Songbook. Dat betekent downtempo ballads en uptempo dansplaten. En een bijna absurdistisch, sprookjesachtige en 8-minuten durende renditie van Blues In The Night!

BEN WEBSTER

Ben Webster meets Oscar Peterson

Al lang een legende in zijn tijd door zijn werk met Dizzy Gillespie, ontmoetten Ben Webster en Oscar Peterson inclusief backing band elkaar in 1959 voor een rokerige sessie. Het summum van de cool jazz swing. Niets avontuurlijks maar vakmeesters op de top van hun kunnen. De dampende sax van Webster wordt perfect gecomplementeerd door de zangerige piano van Peterson. Jazz voor een rozig warme avond - of juist een zonnige zondagochtend.

JUTTA HIPPI

At The Hickory House Vol. 1

Het onwaarschijnlijke verhaal van een jonge vrouwelijke pianist uit Duitsland, die plotseling furore maakt bij het grote Blue Note en haar eigen combo's aanvoert. Jutta Hipp with Zoot Sims mag inmiddels echt een cultplaat heten die iedere jazzfan zou moeten hebben. Maar ook deze livesessie, met engelsman Peter Ind op bas en wederom Ed Thigpen achter de drums, in The Hickory House is prachtig. Hoogtepunt is een oude Zweedse folksong! Eeuwig zonde dat Jutta zelf ook moeilijk in haar eigen verhaal kon geloven en nog voor de jaren 60 verdween uit de muzikscene...

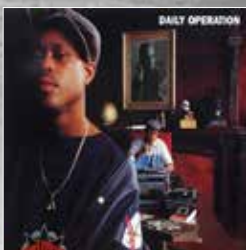
FRESKU

Fresku / Maskerade / Nooit Meer Terug / Juice

De Eindhovense rapper Fresku heeft een lange muzikale reis afgelegd. Het begon met Fresku, uit 2010. Een grillig debuutalbum waarop zijn karakter gelijk duidelijk werd. Prachtige klassiekers als *Twijfel* wisselt de rapper af met knettergekke tracks. Het ene moment luister je naar een gevoelige ode aan zijn moeder, het andere moment is het 'springen in de lucht met je kutkop.' Opvolger *Maskerade* bewoog op hetzelfde spanningsveld, het veld tussen mentale worstelingen en humor of zelfspot. Geen moment is Fresku bang om zichzelf te zijn, het maakte hem in korte tijd erg populair. En dan heb je een voorbeeldfunctie, eet je elke dag kreeft en garnalen. Hoe ga je daar mee om? Allereerst laat je weten *Nooit Meer Terug* te willen naar die vroegere tijden en trots te zijn op je prestaties, maar ook slaat Fresku een activistische weg in. Op het album klinken tracks over het achterstellen van gemarginaliseerde groeperingen in Nederland, of hoe racistische stereotyperingen ervoor zorgen dat hiphopmuziek geen radioplay krijgt. Op *Juice*, een album in samenwerking met MocoManiac, werd deze lijn kort doorgetrokken. Neem Witlof, waarop de rappers laten weten dat zwarte muzikanten alleen worden geaccepteerd als ze zich 'lekker Nederlands' gedragen. Vooral is dit album echter een luchtig tussendoortje, waar het plezier vanaf spat en Fresku zijn humor volledig kan etaleren. Dit is uiteindelijk ook zijn grootste kenmerk. Die schizofrene humor, het vermogen om in elke situatie iets komisch te vinden. Het maakt hem een van de absolute iconen van de Nederlandse hiphop. Deze albums wil je hebben, toch? Kopen! Zoals Fresku zou zeggen: je moet niet zoveel twijfelen. (Daan van Eck)

hiphop history

In deze rubriek duiken we maandelijks in de rijke geschiedenis van een cultuur dat in haar toch korte bestaan al vele gezichten en nog meer bijzondere verhalen heeft gekend. "Dit keer..."

GANG STARR **Daily Operation**

"It's religious to me. So I gotta treat it as such. It's not a toy, it's not a game." Zo sprak DJ Premier, de helft van het hiphop duo Gang Starr, ooit vol vuur en passie in een handheldcamera. Het is geen grap, het is niet vluchtig en het is zeker niet slechts een manier van geld verdienen - al doen sommige hedendaagse hiphopartiesten soms anders vermoeden. Hiphop heeft zijn oorsprong in persoonlijke en culturele expressie. Sampling is meer dan gemakzuchtig leentjebuur spelen bij het verleden, rappen is meer dan een optelsom van the dirty dozens en andere braggadocio. Luister maar naar *The Place We Dwell*: de vraag en antwoord van de polyritmische jazzdrums van Premier en de teksten van Guru stammen uit eeuwenlange Afrikaanse diaspora. Korte pianoslagen en uithalen van de saxofoon worden over het hele album verstoppt als kleine kiekjes uit de jaren 50 en 60, de drums en scratches geven de warmte af van een bbq in het park op een zinderende zomeravond. Op het verdrietige *Soliloquy Of Chaos* schittert Guru's afstandelijke maar daardoor innemende verhaalvertelling. Zelfs de hoes is filmisch en referentieel, met de gigantische foto van Malcolm X die meekijkt over de schouders van de twee heren. Het moge duidelijk zijn: *Daily Operation* (1992) was weer een stap voorwaarts in de ontwikkeling van hiphop als muziekgenre én cultuur. "Stay true to the artform." Anders kun je net zo goed stoppen volgens DJ Premier. Luister naar Gang Starr en je weet wat die kunstvorm is. (Stef Mul)

Achter De Schermen Bente

(door: Stef Mul, foto's: Julia Huikeshoven)

Op een heerlijk nazomerse dag in de Utrechtsestraat kwam singer-songwriter Bente langs voor een kopje koffie en goed gesprek. Over vroeger en nu, over vaders en vriendjes, maar vooral over wat er allemaal in godsnaam aan gelegen is om een succesvolle debuutplaat een goed vervolg te geven.

Ik denk dat een deel van onze lezers nog tamelijk onbekend is met je, dus voor al die eerste ontmoetingen: kan je me vertellen over je muzikale pad? Hoe kwam kleine Bente in aanraking met muziek? Wat stond er thuis op? En wat werd er onder de douche gezongen?

Oe, nou onder de douche werd eigenlijk alles van Krezip wel gezongen. En Amy Winehouse of de eerste twee plaatjes van Coldplay. Maar thuis stond grappig genoeg ook veel Franstalige muziek op. Stereo Total, Vive la Fête. Laatst luisterde ik een nummer van hun, Noir Désir, waarop de zangeres helemaal uit haar plaat gaat. Tot schreeuwen aan toe en dat vond ik zo vet. Ik betrapte mezelf er laatst op dat ik dat ook vaak doe, om alles van je stem als sound te kunnen gebruiken. En wanneer besloot je ook buiten de douche te gaan zingen? Ik schreef altijd al mijn gevoelens van me af. Als kind eerst gedichten, later meer als liedjes. Ik weet nog een keer op vakantie, op de camping. Er was een Duits gezin met twee kindjes die niet in slaap konden vallen omdat de krekels ZO luid waren. Toen heb ik een liedje voor hen geschreven, waarvan ze zo rustig werden dat ze in slaap vielen. Ik besepte dat ik niet alleen mijn gevoel van me af kan schrijven, maar ook andere kan troosten met muziek. [Lachend] Daar ben ik denk ik verslaafd aan geraakt. Het is een win-win situatie, want dan is mijn gevoel niet meer helemaal voor mij, maar ook voor anderen en kunnen we elkaar zo helpen.

Van zingen op de camping naar The Voice Kids... Hoe was dat?

Ik heb echt moeten smeken om daaraan mee te mogen doen. Me ouders wilden dat eerst echt niet... Mijn ouders waren denk ik erg bewust van hoe heftig het is om als kind al zo vroeg in de schijnwerpers en de showbizz terecht te komen. Ze hebben me zo lang mogelijk kind willen laten zijn. Uiteindelijk mocht ik dus wel een keer meedoen, waar ik geen spijt van heb, maar ik snap wel wat mijn ouders al die tijd hebben bedoeld. Je komt als kind wel gewoon terecht in een harde, volwassen Talpa-wereld. Dat heb ik ook zeker als heftig ervaren. Maar het blijft wel hoe het balletje voor mij is gaan rollen.

Maar je bent eerst nog gaan acteren?

Klopt, ik ben dat gaan doen nadat ik op mijn 15e uit huis ging. Om ervoor te zorgen dat het goed met me ging en ik me geen zorgen hoefde te maken. Je verdiende simpelweg best goed geld met acteren en het ging ook wel goed. Dus eigenlijk om te hosselen - maar ook omdat ik het leuk vond hoor! Maar muziek ligt dicht bij me. Ik was bijvoorbeeld enorm gek op Gooische Vrouwen, maar toen ik laatst de vraag kreeg om in de nieuwe serie een rol te spelen, heb ik dat afgewezen. Dat was echt een moment dat ik besepte: wow, ik acteer echt niet meer.

Toevalligerwijs speelt het Gooi ook echt een rol in jouw leven, toch? Op een manier die je deels heeft gevormd?

Klopt. Ik heb er een deel van mijn jeugd gewoond en vond het altijd verschrikkelijk. Als een meisje uit Amsterdam in Muider, die bij haar vader achterop de fiets stond of met een eenwieler naar school reed,

inclusief petticoat met daaronder twee verschillende maillots. Dat viel daar gewoon enorm op. Een soort Pippi Langkous in het Gooi. Pesten vind ik een groot woord, maar kids kunnen erg heftig zijn tegen iemand die anders is dan zij.

Maar in jouw geval lijkt het alsof het je juist heeft gevoed in je drang om dingen te maken, jezelf uit te drukken op een andere manier dan de meeste mensen zouden doen!

Ja, misschien is het niet de gezondste motivatie maar ik had op een gegeven moment wel een gevoel als: ik zal jullie laten zien dat ik het kan! Nog steeds, als op grote festivals of podia sta, voel ik een vergelijkbare bewijsdrang die me best wel stimuleert. Ook om gewoon om mezelf te zijn.

Kan je terughalen hoe die eerste plaat Als Ik Met De Wind Kon Dansen uiteindelijk tot stand kwam?

Dat was echt een zoektocht naar wie ik ben en wat ik wil maken. Ik werd ook erg vergeleken met Frok en S10. Sowieso denk ik dat vrouwelijke artiesten in Nederland heel snel op één hoop worden gegooid. Iedere vrouw die iets in alternatieve hoek doet, komt op die hoop terecht. Ik ben toen maar met de flow gegaan, heb vooral geschreven wat ik mooi vond. Nu ik wat ouder ben, beseft ik me heel erg dat dit eigenlijk geen plaat was, eerder een verzameling aan liedjes. Maar het was wel nodig om te komen waar ik nu ben, met een tweede plaat die wel als een sterk geheel voelt.

Het was natuurlijk wel een echte doorbraak, met een tour vol uitverkochte zalen en festivals. Vaak zeggen artiesten dat de opvolger het moeilijkst is... Dat klinkt nu niet echt zo.

Nou, ik heb wel hetzelfde ervaren als bij de eerste plaat. Dat ik me toch ineens afvroeg: waar ga ik nu in godsnaam weer over schrijven? Ook omdat ik toch wel open ben in mijn teksten. Dus ik veel eerst weer even in ouderwets zwart gat. Het grote verschil is dat ik nu echt de tijd heb genomen om te zoeken. Talloze uren in de studio met Lennard vink, Wannes Salome, Yori Swart en Freez. Daar merkte ik op een gegeven moment dat mijn kracht echt het zingen zelf is - en dat ik dit ook niet echt heb gedaan op mijn debuut.

Hoezo voelt dat zo?

Als Ik Met De Wind Kon Dansen was echt supergeproduceerd, vol compressie en autotune, waardoor het zingen helemaal niet zo goed tot zijn recht kwam. Toen zijn we gewoon heel veel liedjes gaan maken. Echt alles, ook chansons en fado, op zoek naar muziek waarop ik weet dat mijn kwaliteiten tot hun recht komen en waar ik me veilig bij voel. We zijn als artiest tegenwoordig gewend om een studio in te lopen en aan het einde van de dag met een volledige productie, een kant-en-klare song naar buiten te gaan. Dat kan voor sommigen goed werken, maar je beperkt jezelf ook. Je nummer kan nog alle kanten op gaan en die ruimte heb ik mezelf willen geven. We hebben de hele plaat in de basis geschreven en uiteindelijk kwamen we tot Allerlaatste Liefdesliedje. Toen ik naar huis ging voelde het zo goed, toen wist ik:

dit moet het zijn. Hier ga ik de plaat omheen bouwen, zodat het dit keer wel een mooi geheel wordt.

Wat is dan nu de verhaallijn van het eerste tot het laatste nummer? De kop en staart?

Een album is voor mij een tijdscapsule. Als ik straks 80 ben, kan ik terugkijken en hoor ik op wie ik op dit moment verliefd was, waar ik verdrietig van werd en dat hield mij bezig. Maar Drift [titel van het tweede album - red] is vooral een gevoel van heimwee naar vroeger, waarin dingen een stuk onbezorgder waren. De laatste jaren zijn er toch wat dingen gebeurd waarover ik een soort bezorgdheid voelde. Dat is de rode draad geworden door het album. Als ik een liedje schrijf moet er denk ik ook een soort noodzaak achter zitten. Het lukt mij niet om een liedje te schrijven over dat ik in de club sta en dat ik een biertje drink

Hoe kwam je uiteindelijk op de titel Drift?

Ik was heel lang op zoek naar de titel. We hadden eerst veel te pretentieuze titels, totdat ik een gesprek had met mijn vader. Hij was vroeger zeeman en vertelde dat als je op je schip ongepland genoodzaakt bent van koers te wijzigen omdat de stroming verandert, je spreekt van drift. Dat pakte me zo. Je verandert in het leven ook van koers, ook zonder dat je er echt invloed op hebt en je enigszins eraan over te geven.

Je had het natuurlijk over je overgeproduceerde debuutplaat en de vergelijkingen met Froukje.

Na het luisteren van een aantal nummers op Drift zou je kunnen stellen dat jij de nieuwe rockchick van Nederland bent. Ik hoor wat postpunk, met Mathieu Terry van Balthazar ben je gewoon echt aan het raggen. Hoe is dit geluid tot stand gekomen?

Veel muziek in Nederland voelt voor mij plat geproduceerd, overvol en enorm compressed. Ik was op zoek naar een geluid dat tijdloos, echt en rauw is. Daarom is alles wat je op de plaat hoort live ingespeeld. Zelfs de soundscapes zijn naderhand bewerkte live-instrumenten. Zo zit er ook geen autotune meer op mijn stem. Het moest gewoon zijn zoals ze vroeger platen opnamen. Hoor je een trompet? Dan is deze echt in de studio opgenomen? Strijkers? Echt opgenomen. Daardoor klinkt de plaat denk ik puurder en ook op sommige stukken ruiger.

Je hebt geen blad voor de mond, maar durft je ook enorm kwetsbaar op te stellen over de sores in je leven. Is dat niet moeilijk?

Ik weet dat genoeg mensen last hebben van dezelfde

problemen en twijfels als ik heb. Voor mij voelt muziek juist als een manier waarop we dat met elkaar kunnen delen. Dat we weten dat we niet alleen zijn. Ik vind persoonlijk ook dat als je hoopt dat je mensen vindt die van je muziek gaan houden, of zelfs een beetje van jou gaan houden, dat je ook een stukje van jezelf mag weggeven aan ze.

En dan heb je altijd nog je vader die zegt dat het wel goed komt, zoals we hem horen zeggen op je plaat. Je kiest ervoor om twee geluidsopnames van hem op het album te plaatsen. Wat betekent je vader voor je?

Heel veel. We zijn echt twee handen op één buik. Ik vind zijn mening ook belangrijk. Hij is erg kritisch. Ook zei na mijn eerste plaat dat ik eigenlijk helemaal niet aan het zingen was. En je houdt te simpel voor jezelf. Daarin staan we heel dicht bij elkaar, dus als hij zegt dat het goed komt, dan weet ik ook dat het goed komt. Juist omdat 'ie ook kritisch kan zijn. Maar het past ook bij de rode draad van het album om hem te laten horen. Die heimwee naar vroeger.

In het tweede geluidsfragment spreken jullie over de dood. Een ander nummer, 6 Ballonnen, lijkt je echt voor iemand te zingen die is overleden. Ik weet niet of je er iets over kwijt wilt, maar ik vond het opvallend dat je op deze leeftijd al de dood in de ogen aankijkt op je plaat.

Mijn vriend was heel ziek geworden zonder dat de dokters konden ontdekken wat er was. We zouden toen

eigenlijk een schrijverskamp hebben, maar dat is toen gecancelled zodat ik bij hem kon zijn. Op dat moment leek het even echt alsof hij niet zou redden, en toen weet ik nog dat ik daar op de parkeerplaats van het ziekenhuis stond te huilen. Maar ik móest schrijven, het kon niet langer wachten. Dit hele gevoel zat toen zo in mijn keel, dat dit lied eruit rolde. Op dat moment dacht ik dat het misschien wel echt voorbij zou gaan, wat gelukkig niet zo is. Het nummer is nu voor iedereen die met eenzelfde gevoel door de gangen van het ziekenhuis loopt.

Om op een positievere noot te eindigen: je opent Drift met het nummer Jan van Galenstraat. Dat je gek bent op Amsterdam moge duidelijk zijn, maar wat is er precies op deze straat?

Als op sommige plekken kom, zie bepaalde herinneringen heel erg visueel voor me. Dit nummer gaat over mijn ex en elke keer dat ik op de Jan van Galenstraat ben, zie ik hem en die tijd enorm voor me. Het deed me ook denken aan hoe ik mij toen voelde, ik wilde dat van me afschrijven.

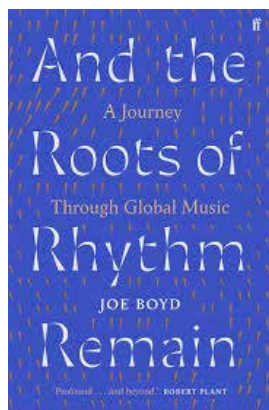

CHAPPELL ROAN
The Rise And Fall of a Midwest Princess (1 Year Anniversary)
(Island)

2LP colored

Het is precies een jaar geleden dat your favourite artist's favourite artist, Chapell Roan, haar debuutalbum, *The Rise and Fall of a Midwest Princess*, uitbracht. Inmiddels is Chapell Roan uitgegroeid tot een queer pop-icoon dat niet meer weg te denken is uit het muziklandschap. Chapell Roan staat bekend om haar opvallende en excentrieke podiumpersona, waarbij ze inspiratie haalt uit dragcultuur - een kunstvorm die diepgeworteld is in de LHBTIQ+ gemeenschap. Tijdens haar tours boekt ze vaak lokale drag queens voor haar voorprogramma's, als een eerbetoon en dank aan de draggemeenschap. Haar muziek is doorspekt met queer thema's, zoals

in *Pink Pony Club*, een power-pop lied over een meisje dat (het nogal conservatieve) Tennessee verlaat om in een gay club op Santa Monica Boulevard te gaan dansen. Of het wat explicietere lied *Casual*, een slow-burn rock ballad over de complexiteiten van een relatie die slechts als casual wordt bestempeld, maar waar toch meer emoties in het spel zijn... Een enorme social media storm en een iconisch optreden op Lollapalooza hebben Chapell Roan naar de top van de popwereld gekatapulteerd, maar beroemd zijn komt helaas met een prijs. Chapell Roan heeft zich recent uitgesproken over "fans" die haar veiligheid, privacy, en respect in gevaar hebben gebracht door grenzen te overschrijden. Jammer genoeg is grensoverschrijdend gedrag richting beroemdheden niet zeldzaam, en dan met name bij vrouwelijke beroemdheden, zoals we in het verleden ook hebben gezien (denk aan Britney Spears, Amy Winehouse, Lady Gaga). Roan benadrukt terecht: popsterren zijn ook mensen en ook hun grenzen moeten gerespecteerd worden. Nu mag *The Rise and Fall of a Midwest Princess* een queer karakter hebben, dit album is voor iedereen! Het is over de top, uitbundig, empowering, grappig, en aanstekelijk. Chapell Roan maakt deel uit van een groep vrouwen die de pop aan het domineren zijn, net als Billie Eilish, Sabrina Carpenter, Taylor Swift— een ware Femininomenon. Ook queer artiesten krijgen steeds meer erkenning en brengen unieke perspectieven en invloeden naar de mainstream cultuur. Dus muziekliefhebbers, zet je trots opzij en dans onbeschaamd mee op de onweerstaanbare power-pop van Chapell Roan. Dance it out, you're hot-to-go! (Lotte Hurkens)

JOE BOYD And The Roots Of Rhythm Remain

Joe Boyd is een van die stille giganten in de muziek. Een naam die bij velen niet meteen een belletje zou doen rinkelen, maar de stille kracht is achter veel van jullie meest geliefde momenten in de muziekgeschiedenis. Het was Boyd die Dylan een elektrische gitaar in zijn handen drukte, met alle controverses van dien, en

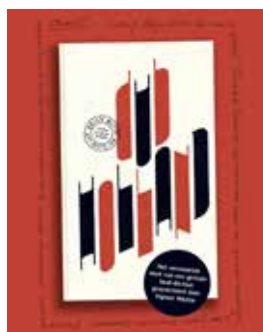
Muddy Waters begeleidde toen hij de oceaan overstak om te touren. Hij zat achter de knoppen tijdens de opnamen van Arnold Layne/Candy and a Currant Bun, de eerste single van Pink Floyd. Boyd was de man achter de serie Britse folk platen die tot vandaag de dag worden gevierd als onovertroffen hoogtepunten: Nick Drake's Five Leaves Left en Bryter Layter, meerdere Fairport Conventions en John & Beverly Martyn's Stormbringer. Later bemoeide hij zich met soundtracks (o.a. Stanley Kubrick's A Clockwork Orange) en ook Aretha Franklin's veel later pas uitgebrachte concertfilm Amazing Grace. Een kerfstok waar je U tegen zegt. Zijn fascinatie voor alles wat muziek behelst is nog niet verstomd, daar hij de afgelopen 15 jaar heeft gestoken in het Boekwerk der Kruisbestuiving. De titel And The Roots Of Rhythm Remain, naar Paul Simons Under African Skies, verklapt het al een beetje: de oude producer is op zoek gegaan naar de wortels van geluiden en hoe ze over de hele wereld vertakkingen kregen. We trekken naar het eiland Cuba, waar het kolonialisme een smeltkroes van Caribische en Afrikaanse bewerkstelligde. En welke invloed heeft de aankoop van New Orleans door de Fransen in 1803 op de culturele banden met Haïti en Cuba? We doen Brazilië aan, waar de dictatoriale coup 's lands grootste kunstenaars dwong te vertrekken - klaar om de wereld te impregneren met hun prachtige muziek. Het is niet alleen exotisme wat de klok slaat, want ook dichters bij huis worden muzikale kruisbestuivingen waar je nooit eerder aan dacht blootgelegd. Het is een dikke pil, volgepropt met data. Toch leest het verrassend lekker weg. Zo durf ik And The Roots Of Rhythm Remain uit te roepen tot de Historisch-Geografische Bijbel van de Muziek! (Stef Mul)

ANN POWERS Traveling: On The Path Of Joni Mitchell

Een boek meer over wat Joni Mitchell betekent voor haar luisteraars - schrijver en muziekcriticus Ann Powers (o.a. NPR) in het bijzonder - dan over deze folkgodin zelf. En dat is in dit geval geen slechte zaak. Artiesten van het ornaat Mitchell zijn ook veel groter dan hun eigen levensverhaal. Hun invloed reikt verder dan

de betekenis die ze zelf aan hun liedjes geven. Ben je op zoek naar een feitelijke opsomming van haar boeren begin in Canada tot haar bijna-doodervaring in 2015? Dan is dit niet jouw boek. Maar laat je niet vertellen dat dit een egodocument is van de auteur. Ze schept slechts een intellectuele en emotionele context om de invloed van Mitchell's muziek mee te toetsen. Zo leer je haar flirts met jazz beter begrijpen; haar feminisme; een album als Don Juan's Reckless Daughter, een problematisch album in de huidige tijd; maar ook de call-and-response tussen Mitchell en tijdgenoten als Crosby en Cohen, of een diepteanalyse van haar op de cover van Rolling Stone magazine... Soms leer je iemand - en jezelf - nou eenmaal beter kennen door de ogen van een ander. (Stef Mul)

ARJAN WITTE DUB HOLLAND Het beste van Arjan Witte 1994-2024

Proza, poëzie, heuse essays: geen geschreven woord of bedachte gedachte is Arjan Witte te veel. En dan speelt hij ook nog eens een aardig potje Hammond. Het zijn van die verborgen parels van de

Nederlandse creatieve cultuur en dat soort geheimpjes verdienen een mooi boek. Eentje die blootlegt met wat voor fenomeen we te maken hebben. Soms kosmisch groot, dan weer ontroerend klein, altijd spitsvondig en bevlogen. Te lang was zijn werk beperkt tot persoonlijke kringen of in al lang vergeten edities van nog langer vergeten tijdschriften. Dat, terwijl zijn schrijfstijl relevanter is dan ooit tevoren: in tijden van hoop, durft hij kritisch te zijn. Als het even te zwaar wordt, geeft hij hoop. Dub Holland - let op: dus geen naslagwerk van de Nederlandse reggae soundsystems - is een verzameling van Witte's werk. Alles wat hij nog kon oprakelen in eigen en andermans inboedel, aangevuld met nieuwere gedachterspinsels. (Stef Mul)

FILMS

NOLAN'S NOODKREET

Christopher Nolan vroeg ons vorig jaar allemaal het absolute kwaad dat de streamingdiensten zijn te bestrijden door nog steeds (of weer!) je favoriete films aan te schaffen op DVD en Blu-Ray! Dus, in navolging van Nolan's noodoproep, delen wij hier maandelijks onze tips voor in de DVD-speler...

LOVE LIES BLEEDING

Regie: Rose Glass

Cast: Kristen Stewart, Katy M. O'Brian, Dave Franco
Tja, ga er maar even voor zitten. Love Lies Bleeding is een zweterige, zompige thriller verpakt als modern day revisionist western met een vleugje body horror en eigenlijk gemaakt voor een queerpubliek. O, en aan het einde weet je even niet meer wat je

moet geloven. Dat regisseur Rose Glass het voor elkaar heeft gekregen om dit te maken, kan alleen maar te maken hebben met het feit dat A24 erachter zit. Verwacht dus niet alleen een spannende, gruwelijke film, maar ook veel sex en surrealisme. Waar het verhaal over gaat? In principe over

een vrouwelijke bodybuilder die onverhoopt verliefd wordt op de dochter van de lokale criminele kingpin. De rest moet je ervaren. (Stef Mul)

THE BEAST

Regie: Bertrand Bonello

Cast: Léa Seydoux, George Mackay, Guslagie Malanda
Ergens tussen arthouse en de genrefilm in, ligt The Beast van Fransman Bertrand Bonello. Gebaseerd op een oude novella van Henry James, The Beast In The Jungle,

vertaalt Bonello het verhaal over een existentiële angst, eenzaamheid en fatalisme naar een wereld waarin A.I. de lakens uitdeelt; een wereld waarin door een streven naar perfectie, mensen worden gestript van gevoelens en emoties; een wereld waarin uiteindelijk alleen maar ruimte is voor neutraliteit (herkenbaar?). Meer vertellen we niet, want dit is een film die met niet al te veel voorkennis moet worden ervaren. (Stef Mul)

ONAFHANKELIJKE FILMJOURNALISTIEK SINDS 1981

filmkrant

ELKE MAAND IN DE BUS?
ALLE NIEUWE FILMS, INTERVIEWS,
OPINIES & ACHTERGRONDEN PLUS
OP FILMKRANT.NL FILM NIEUWS,
FILMAGENDA, VIDEO-ESSAYS
EN MEER

WORD ABONNEE!

STORT € 46 OF MEER OP REKENING
NL28 INGB 0005 3833 95 TNV
STICHTING FUURLAND, AMSTERDAM
OVV 'NIEUWE ABONNEE MANIA'
& ADRESGEGEVENS

HOKWERDA'S KIND

DE MIDDAGVROUW

Regie: Barbara Albert

Cast: Mala Emde, Max von der Groeben

De verhalen uit de Wereldoorlogen zijn een onuitputtelijke inspiratiebron voor films en boeken. Ditmaal een familieverhaal dat zich uitstrekt over zowel WO I als WO II, gesitueerd in het land dat beiden startte. Gebaseerd op

Julia Franck's historische bestseller, volgen we het leven van een half-joodse vrouw in Duitsland. Van een tamelijk idyllische jeugd in het rurale Oost-Duitsland tot haar wervelende jaren als jongedame in Berlijn, tot die verschrikkelijke oorlog en het walgelijke antisemitisme. Hoe blijf je jezelf als je er eigenlijk niet mag zijn? En wat heb je ervoor over om te overleven? Het boek was geweldig, voor iedereen die het niet (of wel) gelezen heeft is er nu de evenzo, zij het iets minder genuanceerde, film. (Stef Mul)

Karate - Make It Fit

Na broodnodige reissues, is het plotseling - en gelukkig - ook tijd voor een volledig nieuwe plaat van Karate. 20 jaar geleden gooiden de noise rockers uit Boston voor het laatst hun groezelige post-garage-punk op een plaat. Nu, eveneens op het label dat hun weer omarmde (Numero Group), brengen ze voor het eerst. We zijn erg benieuwd waarmee de groep op de proppen komt...

Hang Youth - Er Is Hoop

Zonder hoop geen leven. Hoop is kracht. Dus gaat Hang Youth voor hoop op hun nieuwe tape. Ik kan niet anders dan denken dat het cynisme ervan af spat, zeker als je leest dat ze hun plaat ook uitbrengen op Koning Willem van Oranje vinyl. Toch zegt de band echt niet te willen spotten met hoop. Zal er dan toch ook een positieve boodschap te zijn ontwaren uit hun kritische punk?

Samora Pinderhughes - Venus Smiles Not In The House Of Tears

Met het multimediale project GRIEF maakte Pinderhughes in stilte een van de mooiste platen van het millenium. Een album waarop hij de mannelijkheid onderzocht op de ruwe straten waar hij vandaan komt, de rol van criminaliteit en - vooral - een periode achter de tralies. Met schitterende videoclipps, exposities, fotografie, spoken word en dus een album wist hij tot op het bot te ontroeren. Nu komt er een opvolger. Jazz, soul, elektronica, singer-songwriter: Samora Pinderhughes kan het allemaal. Grote tip die langs veel te veel mensen gaat.

The Cure - Songs Of A Lost World

Tja, wat moeten we zeggen... Plotseling was daar het grote nieuws dat The Cure met een nieuwe plaat komt. De opletende concertganger kon het misschien al raden, met steeds vaker nieuwe muziek tijdens hun tours. Maar toch voelt dit als een van de fijnste verrassingen van dit muziekjaar. Dat wordt de dagen aftellen!

BINNENKORT BINNEN

18 oktober Shawn Mendes - Shawn
Elmer - Platland
Jimmy Reed - I'm Jimmy Reed
Interpol - Antics (20th Anniversary Edition)
Dean Lewis - The Epilogue
Jamiroquai - Return Of The Space Cowboy (30th Anniversary)
Kylie Minogue - Tension II
Roots Manuva - Run Come Save Me
Hang Youth - Er Is Hoop
Samora Pinderhughes - Venus Smiles Not In The House Of Tears
Porridge Radio
Oliver Coates - Throb, Shiver, Arrow Of Time
Kelly Lee Owens - Dreamstate
Karate - Make It Fit
American Football - American Football (25th Anniversary)
Tim Heidecker - Slipping Away

25 oktober Queen - Queen I
Crosby, Stills, Nash & Young - Live At Fillmore East, 1969
Kruder & Dorfmeister - The K&D Sessions (25th Anniversary)
House of Pain - Same As It Ever Was
Bastille - &
Bear McCreary - The Singularity
Amyl & The Sniffers - Cartoon Darkness
Eminem - The Death Of Slim Shady
Melissa Etheridge - I'm Not Broken
Halsey - The Great Impersonator
Fievel Is Glaque - Rong Weicknes
Ruthven - Rough And Ready

1 november Peter Perrett - The Cleansing
The Cure - Songs Of A Lost World
Ivy - Long Distance
Jennifer Castle - Camelot
Planes Mistaken For Stars - Do You Still Love Me?
Weezer - Weezer (30th Anniversary)

8 november Primal Scream - Come Ahead
Rondé - Ten
Talking Heads - 77

15 november Lil Dicky - Professional Rapper
Gillian Welch & David Rawlings - Woodland
George Harrison - Living in the Material World (50th Anniversary)
Ramkot - Rosa
Blue Mitchell - Blue's Moods
Warmduscher - Too Cold To Hold
Michael Kiwanuka - Small Changes
Fred Again... - Ten Days
Dwight Yoakam - Brighter Days
Linkin Park - From Zero
St. Vincent - Todos Nacen Gritando

**NO
RISK
DISC**

KATIE GAVIN
What A Relief

**GRAND
CRU**

UNDERWORLD
Strawberry Hotel

BADBADNOTGOOD
Mid Spiral

**LUISTER
TRIPS**

LEON BRIGES
Leon

CONWAY THE MACHINE
Slant Face Killah

CUMGIRL8
The 8Th Cumming

EZRA COLLECTIVE
Dance, No One's
Watching

THE HARD QUARTET
The Hard Quartet

ASHLEY HENRY
Who We Are

JOAN AS POLICE
WOMAN
Lemons, Limes and
Orchids

SOPHIE
Sophie

THEE SACRED SOULS
Got A Story To Tell

RSD BLACK FRIDAY

29-11-2024

[RECORDSTOREDAY.NL](https://www.recordstoreday.nl)

